

LUCIANUS

SAMOSATENSIS

FRANCISCUS FRITZSCHII

RECENSUIT.

VOLUMINIS I PARS I.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KURNII

MDCCCLX.

(LITERIS ADLERIANIS.)

Superest, ut de iis libris qui nunc eduntur singulis exponam. In Somnio et in libro de historia integram collationem utriusque Vaticani ($\mathcal{M}$) tum alterius (I) in Gallo saepe desideravi. Nam Somnium quoque in libris graviter vulgo corruptis numerandum est, qua de re codices recens collati dubitare sinent neminem. Horum signa codicum infra posui, $\mathcal{L}\mathcal{V}\mathcal{A}\mathcal{V}\mathcal{F}\mathcal{Q}$. Contra exiguus usus fuit caeterorum, qui olim ne collati quidem, sed vix obiter inspecti sunt. In libro de historia hi maxime codices adhibiti sunt, $\mathcal{E}\mathcal{L}\mathcal{V}\mathcal{A}\mathcal{H}\mathcal{F}$ et codex Victorii. Hos quum per se hic eximios, tum exinie scito excussos esse; caeteri aut mali recentisque sunt, aut (sicut Aoglus Bourdeloti) male collati, quorum permultas lectiones silcatio praeterii. Hunc librum plerique editores, ut C. F. Hermannus constantior vulgatae patronus quam sapientior pro satis integro habuerunt, qui interpretem ubique requirat, criticum non valde desideret. Unus ante nos M. Solanus hunc ipsum librum incredibili modo corruptum esse mendisque et numero plurimis et gravitate maximis laborare perspexit: ad quas corruptelas haud exiguus lacunarum numerus accedit. Equidem ut corrupta sanarem ac si fieri posset tandem persanarem, tametsi magnam dedi operam: tamen aliis quoque relinquere coactus sum, in quo ingeni vires exerceant. Gallum autem quum a. 1826 (pone Quaestiones p. 273 sqq.) primum ederem, ne Gorlicensis quidem scripturas nosse poteram nisi Schmiederianas. Eundem dialogum iterum (Rostochii a. 1853) seorsim edidi his codd. usus, $\mathcal{A}\mathcal{C}\mathcal{V}\mathcal{M}\mathcal{L}\mathcal{V}\mathcal{G}\mathcal{A}$. Interim a. 1832 B. Klotzius paullo meliore quam Schmiederiana est Gorlicensis collatione fretus Gallum totum quasi ad Gorlicensis normam exactum vulgaverat. Sed Klotzi recensio, qui optimas Gorlicensis lectiones partim non novit partim non intellexit, mendis vero ejusdem mire deceptus est, nullo in numero habenda videtur. In hac quae tertia est secundam editionem non plane repetii, sed addidi pri-

num nonnullas lectiones Marciani (M), tum aliquot conjecturas et meas et aliorum, quarum hae in libris interim editis allatae sunt, in editionibus J. Bekkeri (a. 1853), J. Sommerbrodti (item a. 1853), in secunda G. Dindorfi (a. 1858), denique in „Variis Lectionibus“ C. G. Cobeti (a. 1854).

Ordinem librorum F. Asulanus in universum eundem retinuit, quem Florentinus editor praeiverat, qui ordo nunc est „vulgatus.“ At quum alia in aliis codd. librorum series sit, tamen ne in uno quidem cod. ordo exstat vulgatus, qui jam non alia nisi typographi Florentini auctoritate nititur. A vulgari ordine J. Bekker tandem discessit, qui non inscite pseudepigrapha, ut ipse putavit, in locum rejecit extremum. Me vero ut a vulgari ordine recederem necessitas ipsa impulit, quum neque ad proximos initio libros sat bonas collationes dudum promissas acceperissem, neque ipsam editionem ultra liceret differre. Tabulam, qua duplex dispositio contineatur, hanc subjeci:

	vulgo ordine	nunc
περὶ τοῦ Ἐγνπνίου	— 1	— 1
πῶς δεῖ Ἱστορίαν συγγράφειν	— 25	— 2
ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρονὸν	— 45	— 3

In minore tamen Luciani editione vulgarem librorum ordinem servare potero.

Ceterum p. 98 lin. 11 a fin. pro his „H^ϕ et p m“ corrige: „H et p in ϕ“ et p. 108 lin. 9 a fin. post v. „probavi.“ haec adde: „γεγονὸς A et v., sed γεγωνὸν Y uno probante Bekkero. Vide Lobeckium ad Phryn. p. 119 sq. Aeschyli et Antiphanis immemorem.“

Scribebam Rostochii mense Majo a. MDCCCLX.

Praefatio.

Codex Gorlicensis (A) bibliothecae Milichianae, saeculi XIV^{ti} membranaceus est, formae maximae, versuum quadragenorum, foliis hodie CCCXVI constat. Scholia habet nulla. Una manu eaque eleganti totus exaratus est, et neque subscripto neque adscripto; nonnunquam tamen secunda manus ipsa quoque vetus prima scriptura erasa correctiones sufficit. Uberiorem hujus codicis descriptionem F. Schmieder Praefat. ad Luc. Vol. II p. IV sq. et C. E. Ch. Schneider itemque C. Th. Antonius ap. Jacobitium Praef. ad Luc. p. VII sqq. dederunt. Hujus codicis scripturis F. Schmieder ab Chr. G. Heynio monitus primum uti coepit: quanquam et originem miram et exiguam fidem ea habet collatio, quae in editione Schmiederi Vol. II p. X sqq. evulgata est. Postea et C. L. Struvius in *Lectionibus Lucianeis* (Miscell. Crit. II, 2 p. 206 sqq.) et ego ipse in *Quaestionibus* (ut p. 2 et p. 124) refutatis qui de tanta re judicare nescierant, hunc codicem in optimorum numero reponendum esse demonstravimus. Mox vero a. 1828 ipse accuratissime totum contuli, quae collatio nunc demum in lucem exitura est. Interim C. Jacobitius in Luciani editione majore suam Gorlicensis comparisonem edidit Schmiedेरiana illam haud dubie meliorem, eandem tamen ejusmodi, in qua non magis acquiescere liceat. Nam quod Jacobitius

in Praefat. p. XII ullam hujus codicis scripturam ab se praetermissam esse negat: id ad calami errores, quorum vix ullum praeteriit, spectare videtur, ad lectiones ipsas non plane pertinet, quarum alias Jacobitius omnino praetermisit, alias falso enotavit. Ceterum et alii fortassis et certe is, qui nuper hunc quoque codicem strenue versavit, J. Sommerbrodtius testari poterit, non C. Jacobitium, ubicunque ab eo alia omnia narrantur, sed me unum audiendum esse.

Codex, cujus nunc primum lectiones editurus sum, Florentinus (Ψ) saec. XIII membranaceus scholia habet admodum rara, quae ab editis non longe discedunt, maximam tamen operum Lucianeorum partem complectitur. Absunt ab eo praeter Epigrammata libri XXVI, ex his XIII genuini (Timon, dialogi et deorum et marini et meretricii, Charon, De Sacrificiis, Hermotimus, Jupiter et consulatus et tragoeus, rhetorum praeceptor, de morte Peregrini, Saturnalia et convivium), III vulgo recte suspecti (Abdicatus, de dea Syria et soloecista), II mihi item suspecti (Tyrannicida et fugitivi) denique VIII certo adulterini (Amores, asinus, cynicus, Charidemus, Nero, tragodopodagra, ocypos et philopatris). Etsi autem princeps editio a. 1496 (a) in universum minime ex hoc codice, sed ex deteriore emanavit: tamen Florentinus editor interdum nostrum quoque codicem ea fere negligentia usurpasse videtur, quae A. Francinus in Vespis et Pace Aristophanis Ravennatem. Codicum Luciani, qui scriptor jam IV.^{to} circiter saeculo ab correctore et atticista audacter recensitus est, partim hanc recensionem non secuti paene a glossematis puri sunt, partim saepissime interpolati, partim ex utroque genere commixti. Paene purus est Gorlicensis, vel in Parasito ille (ut hoc utar), in quo Marciani tertii scripturae longe praestant, saepe vitiosus, sed ne tum quidem nisi raro interpolatus. Sed Florentinus Parisino ei, qui

2954 numeratur similis est et ad mixtorum codicum familiam pertinet, ut alia in aliis dialogis ejus et auctoritas sit et fons ipse dispar et usus longe diversus. Quum enim in eis dialogis, quorum purissimus fons est, ipsum Gorlicensem vincat: idem in aliis, ut in Gallo, in quo Gorlicensis usque adhuc codex est unus omnium excellentissimus, longe minore dignitate est et scatet glossematis. Hunc igitur codicem a. 1828 rogatu meo Franciscus de Furia cum editione Reitziana diligenter contulit, sicut et collatio ipsa et aliorum codicum lectio consentiens ubique declarant. Paucula quaedam omisisse videtur: quae quidem emotavit, pleraque omnia tam accurate notavit, ut sapissime etiam silentio confidere liceat. Omnino quod ad fidem Francisci de F. collationibus habendam attinet, ab atroci accusatione A. Kirchhoffi Praefat. ad Euripid. l p. VI sq. et p. IX sq. tantopere abhorreo, ut in Euripide magnam partem culpa A. Matthiae attribuiam. Omnes enim Francisci de F. collationes, quas equidem explorare potuerim, singularis diligentiae laudem merentur ut illae, quibus G. Dindorfus, judex plane idoneus uti non dubitavit.

Sex codicum Parisinorum ea collatione vulgo utuntur, quam ab se factam Belinus de Ballu, homo fide parum dignus, Parisiis a. 1788 cum ipso Luciano edidit. Ex his praestantissimus ille est, qui 3011 numeratur (C), saec. XIII°, maximam partem bombycinus, sed in fino mutilus, ita ut certa mutilationis signa exstent. Hodie antiquus codex duorum aliorum partibus, quibus alia Lucianea continentur, adnexis sartus est, primum membranis paucorum foliorum, tum tertii codicis parte majore ejusque chartacei. Quae omnia si numeres, 74 opusculorum summa efficietur. At ipse codex, qua bombycinus est, ab Gorlicensi nihil videtur differre: adeo ubique ambo omnibus in libris consentiunt, qui in utroque codice leguntur. Quae res tam manifesta

est, ut eam vel ex mala utriusque collatione Schmieder Vol. II Praef. p. VI tamen partim perspexerit. Sed ego qui scirem in antiqua parte nonnullos Luciani libros, qui nunc ab Gorlicensi absunt, adhuc servatos esse: a. 1828 doctum amicum rogavi, ut mihi hos ipsos libros diligenter conferret. Quumque ex parte saltem voluntati meae satisfactum esset, haud exiguos ex hac collatione fructus percepi itemque didici in antiquo codice sat ampla scholia inesse, quae ab editis partim discrepant. Parisinus, qui numero est 2954 (M), 76 opuscula Lucianea complexus, bombycinus, integer, forma non magna, non ab eodem sed a duobus diversisque temporibus saec. XIII scriptus, qui et ipse scholia habet. Secundam correctoris manum saepe expertus est. Florentino, quem supra dixi, ita similis est, ut ei Florentinus in tantum fere praestet, quantum idem edit. Florentinae (a) praestat, quacum hic Parisinus partim mire consentit. Duplex, qua ego usus sum, collatio prior Th. Sypsomi, altera amici ad partem tantum hujus codicis pertinet. Hic codex etsi in nonnullis libris etiam bonas lectiones habet, plerumque tamen ad justae prope recensionis modum interpolatus est, ut cum quasi quendam rivum esse dicas a primario interpolatoris fonte deductum. Quatuor restant codices Parisini numero 1428 (L), 2955 (A), 2956 (A) et 2957 (N), quorum nulli multum tribuere licet.

Guelferbytanus prior (F) saec. XIV^a, membranaceus, forma maxima foliorum CCXXXIV versuum tricenorum ab initio etiam scholia habet. Dimidiam fere partem operum Lucianeorum compicetur, quae opera in Epist. crit. p. V sq. sigillatim recensui, quum hunc codicem e tenebris primum proferrem. Utor autem ea collatione, quam Friedemannus, Urbanus et Cuntius ab me rogati conjuncta opera effecerunt. Postea alia, i. e. sua ipsius collatione C. Jacobitius uti coepit. Codex ipse, ut jam olim in Ep. cr. p. VI sqq.

judicavi, perbonae notae nec multo, quam ipse Gorlicensis, inferior habendus est. Unus C. F. Hermannus (in diurn. schol. a. 1831. II Nr. 90 p. 718 sq.) a me dissensit, qui hunc codicem cum Parisino isto 1428 (L) comparare nullo pacto debebat. Sed Guelpherbytanus alter (G) saec. XV chartaceus octo habet Luciani opera, non septem, ut in Ep. cr. p. VI a Cuntio inductus scripsi omisso Gallo, qui loco tertius est. Ilunc codicem dicere memini genere toto mirum esse et ingeni extremi.

Augustanos tres (nunc Monacenses) Fr. Ch. Matthaei primus contulit editore Schmiedero (T. II Praef. p. VI), qua collatione unius fortasse culpa Schmiederi nullo modo uti licet. Et primi quidem Augustani eximiam collationem Reiskii manu scriptam, qui hoc codice ad Libanium usus est, olim Lipsiae usurpavi eam ipsam, cujus in Praef. p. XXIII Jacobitius mentionem fecit. Quare mox a. 1828 L. Spengelium meum rogavi, ut mihi ceteros quoque compararet: quae collationes diligentia factae sunt plane singulari. Primus (O) 490 numeratur, chartaceus est saec. XV^u et optime conservatus. Insunt quum aliorum etiam Libanii scriptiones, tum a folio 172 usque ad fol. 232 sex opera Lucianea. Secundus (P) num. 495 item chartaceus est saec. XIV et XV, in fine corrosus. Insunt praeter alia (etiam Libanium) a fol. 193 — fol. 205 duo opera Lucianea. Tertius (Q) num. 481 bombycinus saec. XIV cum scholiis. Insunt praeter alia a fol. 193 — fol. 217 sex opera Luciani. Monacensis denique (H), qui ab L. Spengelio primum erutus est, num. 336 chartaceus saec. XV cum correctionibus marginalibus. Insunt praeter alia a fol. 208 — fol. 219 quatuor opera Lucianea (1, Zeuxis, 2, Pro Lapsu in S., 3, Harmonides et 4, Fugitivi usque ad verba, *ὁρίσω εἰς τὴν ἑλλάδα* c. 33, finis enim dialogi deest). Hic autem Augustano secundo similis est; utroque primus et tertius sunt meliores. Prae-

terca uno in libro, qui de historia scribenda agit, grato L. Spengeli dono usus sum, lectionibus iis, quas olim P. Victorius ex codice manu scripto Florentinae editionis margini adiecit. Codicem ipsum caeteroquin hodie ignotum, qui cum optimo quoque congruere solet, „antiquum librum“ Victorius ipse appellavit (signavi: Victorius).

Venetos codices, quos esse septem e Fabricii Bibl. Gr. Vol. V p. 346 sq. ed. Harl. dudum constabat, C. G. Cobetus aut penitus exeussit aut saepissime inspexit, scripturas autem edidit perpaucas, reliquas domi retinuit. At J. Sommerbrodtius eorundem codicum lectiones ab se enotatas, de quibus ipse optime judicare sciret, quam primum in lucem proferre maluit: est enim Borussi hoc nomine digni non impedire aliorum studia verum excitare. Codices ipsi in museo Rhenano N. S. XIV a. 1859 Fasc. IV p. 613 sqq. a Sommerbrodtio, quem ducem sequor, omnes descripti sunt. Primus est Marcianus num. 434 (52), membranaceus, forma maxima, nitide scriptus, saec. XIII°, foliorum 447, quorum extrema a fol. 368 (389?), quo l. liber de historia incipit, paullo recentiora sunt, plura habent compendia et scholia, quibus plena sunt priora, carent. Secunda manus haud raro correctiones addidit. Huic codici, qui libros Luciano tribui solitos (exceptis tantum Halcyone, Nerone, philopatrie cum epigrammatis) omnes complectitur, tum a Cobeto tum a Sommerbrodtio jure magnus honor habitus est. In tribus quos nunc edo libris collationem suam Sommerbrodtius amice mecum communicavit; in Gallo hic illic inspicere potuit, totum conferre non potuit. Secundus est num. 435, membranaceus, forma maxima foliorum 211, saec. XV, negligenter scriptus, opera Luciani habet plurima. Hic etsi nonnunquam lectiones praebet a primo diversas, tamen quia et plerumque cum eodem convenit, et eadem scholia et ordinem librorum prorsus eundem exhibet: Sommerbrodtio iudice e

primo codice profluxit neque magni aestimandus est. Tertius num. 436 (Ψ) chartaceus, saec. XIV^{ti}, quaternis, foliorum 161, non sine multis compendiis, lectu difficillimus. Per multis aliorum scriptorum libris Lucianea opera viginti duo interposita sunt, quae Sommerbrodtius l. l. p. 614 omnia enumeravit, in his libellum $\pi\epsilon\gamma\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \epsilon\upsilon\pi\alpha\tau\iota\omicron\upsilon\varsigma$, cujus collationem in Somnii editione (Tanglini, 1859) ipse publicavit. Hunc Sommerbrodtio adsentior jam a Cobeto recte optimum vocari et ex optimo exemplo descriptum esse: habet enim lectiones Vaticano priori num. 87 haud absimiles. Tertio similis est quartus num. 517, chartaceus saec. XIV^{ti}, sed duo tantum Luciani habet libros, quorum prior a cod. 436 abest. Cacteri Veneti sunt chartacei omnes (num. 438, num. 445 et num. 427) paucissima habent Lucianea nec satis digni videntur, quorum ulla ratio habeatur.

Omnium vero praestantissimi codices sunt Vaticani duo, de quibus plura dicam, quum primum integrum eorum collationem accepero. Utriusque lectiones et ad Somnium et ad librum de historia passim attuli. Prioris Vaticani, qui numero est 87 ($\mathfrak{A}$) paucas tantum scripturas ex G. Dindorfi editione secunda (Lipsiae, 1858) summas afferre adhuc potui. Alterius Vaticani num. 90 (I') longe plures lectiones partim e Reitzi editione, qui Joh. Massoni collatione usus est, partim e F. J. Basti adnotationibus, qui totum contulit, partim e literis F. Osanni, qui suam collationem mihi misit, partim e Dindorfi editione secunda cognitae cum cura retuli.

De quinque codd. Vindobonensibus quae auctore partim J. H. Schubarto Jacobitius Praef. p. XII sqq. bene tradidit: eadem fere ego ab Copitario et Eichenfeldio dudum comperta habebam. Vindobonensis no. 123 (B), membranaceus foliorum 160, saec. ut Copitarius XI^{ti}, ut recte Schubartus X^{ti}, dimidia fere sui parte truncatus, scriptus

diligenter; scholia iusunt. Hodie opera Luciani habet unum et triginta, quae Jacobitius „Baccho“ non omisso omnia recte enumeravit. Codex est eximius atque dignus, qui iterum melius excutatur: adhuc enim maxima ex parte ab uno Jacobitio collatus est. Vindobonensis no. 114 (H) Eichenfeldio est bombycinus saec. XIII^u, at Schubarto chartaceus saec. XV^u, foliorum 226, initio mutilus, parum diligenter neque una manu scriptus non sine multis scholiis sed vulgaribus. Insunt hodie operum unum et quadraginta vicesimo excepto Lucianea omnia, quae Jacobitius bene enumeravit. Ex his adhuc tres omnino libri comparati sunt, Scythia a Jacobitio, tum Alexander et liber de historia a Schubarto; caeteros libros XXXVII ne qui inspiceret quidem quisquam adhuc inventus est. Atqui bonae notae hic codex est neque ullo modo indignus, qui diligenter a Schubartis totus conferatur. Quem codicem ob ipsum illum libellum vicesimum, qui etiam in Vaticano inest, deest in caeteris, sive ex ipso Vaticano no. 90 sive ex alio hujus Vaticani simili ductum esse suspicor. Vindobonensis no. 21 (Σ) membranaceus saec. XIII^u codex sane bonus, qui e Lucianeis habet tantum Halcyonem a Schubarto accurate collatum. Vindobonensis no. 165 (K) chartaceus saec. XIV^u, lectu ob compendia difficilis. Insunt quum aliorum scriptorum libelli tum quatuor Lucianei, quorum unus (de astrologia) adhuc conferendus est. Denique Vindobonensis no. 302 (I) chartaceus saec. XV^u e Lucianeis tres habet libros neque dignus videtur, quem quisquam iterum evolvet. Praeter hos omnes alii a Fabricio codices nominantur, quos ad hunc diem nemo exploravit, Mutinensem saec. X^u, Taurinensem, Neapolitanos.

Restant ii codices, quorum collationes in Reitziana editione leguntur, factae illae imprimis a Moso du Soul, Anglo (Solani ipse se dici malebat), cujus viri in Luciano emendationes praeclarae sunt, collationes ut illo tem-

pore mediocres. Baroccianus primus (D) sive Oxoniensis num. 56 a Solano excussus duodecim tantum Luciani libros semiplenos complectitur, ceterum lectiones habet partim easdem quas codex Gorlicensis partim simillimas. Baroccianus secundus (D2) num. 136 continet tantum dialogos aliquot mortuorum cum uno deorum, Item uno marino. Bodlejanus num. E. 2. 16 (D3) dialogos mortuorum non plures quinque continet, praeterea nihil. Wittianus (E) membranaceus forma maxima elegantissime scriptus, „satis antiquus“, et non subscripto sed adscripto, cum signo non cum nomine personae novae, non sine scholiis nunc paginas 268 habet, olim integer 1008 paginas comprehenderat. Hodio ab initio LVIII libris mutilatus tantum XIX Luciani libros complectitur, ita ut integer codex librorum fuerit septuaginta septem. Contulit primum J. Jensus, iterum autem ex parte M. Solanus. Egregius liber ex Italia avectus esse creditur et dici etiam „Marcianus“ solet: qui si primum in codicum numero fuit Venetorum, cactera ejusmodi est hic Wittianus, ut ex eo Sommerbrodtii Marcianus num. 434 videri possit fluxisse. Idem Solanus in scholiis potius quam in textu utitur „collectaneis Galaei“ (X), quae lectiones unde petita sint, latet. Jam praeclarae interdum lectiones in Bourdeloti codicibus (Z) insunt, quos ille quatuor habuit, sed puerili quadam levitate suos ipse codices adeo permiscuit, ut a cacteris nonnunquam unum distinguere liceat Anglicanum (R) „a Petro Golmanno Britanno acceptum et cum Thomae Linacri ms. cod. collatum.“ Idem usum se dicit „codice Florentino eoque diligentissime collato“; quem ego qui sit nescio: meus quidem esse non videtur, sed alius ap. Fabricium V p. 346 „librorum 80, cod. perantiquus saec. X.“ Postremo addit „Nic. Rigaltium sibi duos e biblioth. regia cod. mss. visendos dedisse.“ Et hi quidem non dubito quin e sex codil. Parisinorum numero fuerint, quos postea Belinus de Ballu inspexit. Qui se-

quantur codices, aut valde omnes interpolati sunt, aut lectiones parente natae sunt incerto, primum codex Reginaldi Poli (T), cujus excerpta ad „Parasitum“ usque procedebant; caetera manca. Hujus cum ed. Florentina collationem J. Perizonius aliis utendam dedit. Eisdem Perizonio debentur Christophori Longoli excerpta (U) ex codd. mss. cum Aldina priore collatis. Codex J. G. Graevi (V) praeter librum de morte Peregrini, Charidemum et philopatrin caeteros omnes Luciani videtur complexus fuisse. Cujus in sua editione (Amstelod. a. 1687) saepe ipse Graevius ita mentionem fecit, ut eum „optimum“ esse codicem praedicaret. Immo non optimus est ille quidem, sed propior pessimo, melior tamen quam ed. Aldina secunda ideoque in Gallo et ejusmodi dialogis non plane spernendus. Non ipse Graevius, sed alius vir doctus hujus libri lectiones margini ed. Florentinae adscripsit, quod exemplar Heidelbergae servari Hermannus (Praef. ad Luc. De conscr. hist. p. XVIII) docuit: qui quum interdum eodem loco duas lectiones adnotari vidisset, maluit adsentiente Jacobitio Praef. p. XXXIV ex uno hoc codice duos effingere, quam variam lectionem γρ. signatam in hoc unico codice observare. Eodem ed. Florentinae exemplari Jacobitius in Luciano usus est. Ita fit, ut de hujus codicis scripturis saepissime alia Graevius in adnotatione, alia Jacobitius tradat. Quanquam plus fidei Graevius de suo ipsius codice habet: interdum tamen utrumque nominare conatus sum; plerumque vero omnem istam hujus codicilli scripturam praeterire licebit. Verbo attingam lectiones e „margine exemplaris Aldinae primae Wesselingiani“ (Y) a Reitzio descriptas, quae partim ed. Florentinae varietates sunt, partim (uti Reitzius bene conjecit) antiquae lectiones ex uno alterove codice (adde, optimo codice) excerptae. Nonnulli ex his Reitzianae codicibus nunc latent, sicut etiam is de quo uno nondum dixi, codex „vulgatae“: qui cujusmodi fuerit, res ipsa

docebit. Solae enim duae edd. veteres ex antiquis codd. partim ductae sunt, praeter Florentinam a. 1496 (a) Juntina (d) Antoni Francini (Venetiis a. 1535), quae una editio scripturas quasdam habet cum cod. Gorlicensi communes. Sed „vulgatam“ inter omnes constat alio fundamento niti et plerarumque Luciani editionum fundum esse Aldinam secundam (c), etiam Parisinae (n) Bourdeloti a. 1615, ex qua rursus Reitziana expressa est. Atqui Aldina secunda (Venetiis a. 1522) editore Francisco Asulano praeterquam quod vitiis typographicis plena est, uti Lehmannus T. I p. XI docuit, plena falsis conjecturis, sicut ego ad Luc. De Conscr. Hist. c. 4 ostendi: ipsa e codice recenti nullius fere auctoritatis expressa est, cui uni si vel mediocris codex opponi potuerit, tota jacebit. Hinc existimari potest, quam recte Lehmannus T. I p. XII „vulgatam“ Luciani perinde habendam esse censuerit, ac veterem amicum. At nemo mirabitur, quid sit, quod ego jam olim a. 1827 fonte „vulgatae“ recte perspecto in Epist. crit. p. V his ipsis verbis scripserim, „Lucianum — vitiis ac mendis obrutum jacere.“ Ex tanta codicum multitudine (supra enim enumeravi circiter XL) ut nequissimus quisque abjiciatur, optandum est: etsi magna adhibenda erit cautio. Quaerimus enim „vulgatae“ aliquem codicem, malum illum quidem, sed fructuosum h. e. Aldinae secundae simillimum: quo invento demum ubique inveniemus, quid F. Asulanus ex ipso codice, quid e conjectura dederit, quidve non ipse sed typotheta peccarit. Quaerimus ex parte hoc ipsum, quinam codices pro malis haud dubie habendi sint et quis ex quonam alio descriptus videatur. Maxime vero fontem codicum quaerimus antiquissimum, non unum còdicem (neque enim ut Aeschylus fortassis e Mediceo, ita etiam Lucianus uno ex codice totus profectus est): sed primum duo, quorum alter correctionem antiquissimam, scripturam alter correctione liberam servavit, deinde etiam plures codd. veterrimos, quoniam in nullo

codice uno omnia Luciani opera exstant. Fac hos omnes (qui codices minimum erunt quatuor) repertos esse: collatione quatuor codicum opus erit longe certissima, quae ubique confidere oporteat; quae res in tot voluminum scriptore et in tanta multorum qui codices conferunt levitate vel maxime ardua et periculosa videtur. Ceterum signis codicum eisdem nunc usus sum, quae Jacobitio in ed. majore placuerunt. Feci non sine mea molestia, sed cum legentium commoditate, ut pristina signa mea partim mutarem: quo facilius et mihi pessimam quamque scripturam praeterire et lectori hanc quoque eodem signo agnitam apud Jacobitium invenire liceret. Tum aliam optimorum codd. collationem ego ipse, aliam Jacobitius usurpavimus, quarum utri credendum sit, pari utrobique singulorum codd. signo facilius erit dijudicare: nam nihil minus quaesitum a principio hujus operis videri potest, quam ut doctorum hominum judicia defugerem. Omnino majorem editionem Jacobiti jam nunc exolescere non patiar, qui vir et in dialogis aliquot primum scorsim editis nonnulla ipse bene correxit, et totum Lucianum, ut potuit, sive exegit ad codicum normam sive studuit exigere. Adeo quem multi nunc vexant, cum ego non rodam aemulus aemulum, sed laudabo discipulum magister. Neque totus Jacobiti Lucianus ex iis quos nunc edo libris metiendus est. Nam in Gallo ille R. Klotzi conformationem tacito repetiit. In quatuor aliis libris (sonnio, Prometheo, Nigrino et vocalium judicio) pristina recensio mea, Rostochi illa a. 1830 edita fundamentum est editionum, quae secutae sunt omnium. Nam et Jacobitius meam recensionem in ed. majore tacito exscripsit et caeteri Jacobiti, id est meum textum leviter mutatum retinuerunt. Ne igitur Jacobitio, qui me in his ubique ducem sequitur, ego sua scilicet admissa viderer: sub finem adnotationum pristinam recensionem meam nunc repetere coactus sum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΗΝΙΟΥ ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Beitz. I p. 1.

1. Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμεν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσιβος ὄν, * ὃ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ 2 τῶν φίλων, ὅ τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδείᾳ μὲν καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς καὶ τέχης δεῖσθαι λαμπραῆς, τὰ δ' ἡμέτερα μικρὰ τε εἶναι καὶ ταχεῖαν τινὰ τὴν ἐπικουρίαν ἀπατεῖν· εἰ δὲ τινὰ τέχην τῶν βασιλέων τούτων ἐκμά- 3 θοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχην τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης καὶ μηκέτ' οἰκόσιτος * εἶναι τηλικούτος ὄν, 3 οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εἰσφραίνειν ἀποφύγων αἰὲ τὸ γιγνόμενον. 2. δευτέρως οὖν σκέψεως ἀρχή

Adnotatio critica. Λουκίανου ῥήτορος λόγος F. περὶ ἐνυπνίου pr m Q. ἐν τῷ ἐνυπνίῳ Thomas p. 48, 6 et p. 102, 13 R., sed ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου idem p. 162, 13. Cf. Hemsterhusium Anecd. p. (2).

1. πρόσσιβος ἦν A. οὖν] μὲν οὖν A. πολλοῦ om pm F et pr m Q. οὐ μικρᾶς ΩΨΛΦΓQ. οὐ σμικρᾶς v. δ' ἡμέτερα ΩΨA et sec m Q. δ' ἡμέτερα Φ. δὲ ἡμέτερα v. μακρὰ τε A. ταχεῖαν τινὰ τὴν ΩΨAΦ et v. ταχεῖαν τὴν F et pr m Q et n, lectione ob proximum τινὰ speciosa τούτων ἐκμάθοιμι] ἐκμάθοιμι τούτων A solus μηκέτ' ΩΨAΦF et pr m Q. μηκέτι v. εἰσφραίνειν Φ. τὸ διδόμενον Ψ.

2. διαρκῇ] ἀρκῇ Ω. γνώμης ἢ ἐμπειρίας vulgo et ΩΨΦΓQ. ἐμπειρίας ἢ γνώμης A. Post δοκῶν vulgo addita sunt καὶ (sed καὶ om ΩΨAΦΓn et pr m Q) λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα ἐνδοκίμοις, ubi saltem ἐνδοκίμος dicendum fuisse L. Bosius et T. Hemsterhusius viderunt. Sed haec verba omnia ut vetus glossema expunxi duce Schmiedero (T. II p. XXV), quem Dindorfius quoque secutus

προϋπέθρι, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν καὶ ῥάσιη ἐκμαθεῖν καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς μη-
 4 τρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρμογλήης εἶναι δοκῶν) * οὐ θέ-
 μιν, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν σοῦ παρόντος, ἀλλὰ
 τοῦτον ἄγε, (δείξας ἐμὲ) καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων
 ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν καὶ ἐρμογληκίᾳ
 δύναται γὰρ καὶ τοῦτο φέσεώς γε, ὡς οἶσθα, τυχὼν δεξιᾶς

est. Quam ego Thomam (s. v. Ἐρμογλήης) verba mihi jam tum suspecta legisse olim recte negassem: ab aliis ut Ritschlio ad Thomam p. 162, Jacobitio ad h. l. p. 4, Dindorfio ad Luc. I p. XIII id ipsum certatim repetitum est. δίδασκε vulgo et ΩΛΦFQ. δι-
 δάσκον Ψ et pro varia lectione Γ, qui ἐν ἐτέρῃ διδάσκον, et Υ
 et Thomas M. p. 102, 14. Praesenti tempore Lucianus nusquam dixit διδάσκομαι pro διδάσκω, sed idem saepe habet διδάζομαι pro διδάσκω, raro ἰδιδασάμην pro ἰδιδάξα. Cf. mea ad Gallum c. 26 ed. nec. Hinc corrigenda. quae scripsit Cobetus V. L. p. 311.

ἀγαθὸν om Θ. ἐρμογληκία libri omnes et discrete Thomas M. p. 162, 12 et 16. Hoc corruptum esse E. Mehler in Mnemosyne II p. 63, Cobetus V. L. p. 81 et Dindorfius ad h. l. judicant. Quibus viris uti nominativum ἐρμογληκίης pro ἐρμογλήης barbarum esse facile concedo, quam formam simplex ὁ γλωφεὺς apud schol. Von. ad II. ω, 281 alioque nihil adjuvat: ita ἐρμογληκία mutandum esse nego et pernego, qui accusativus a Lobeckio in Paralipom. p. 234 sq. recte defensus est. ὡς οἶσθα τυχῶν A, ut Hemsterhusius praeclare conjecterat. ὡς τοῦτο ἔχων ΩF et qui addit γρ. οἶσθα Q. ὡς οἶσθα ἔχων vulgo et ΨΦ. Lectio τοῦτο ἔχων sic ca-

tu
 pienda est ἔχων (i. e. ἔχων et supra τυχῶν) ideoque scripturam
 τυχῶν confirmat. δεξιᾶς ARZTUVN. δεξιῶς ΩΨΦFQ et v.
 ἰτεκμαίρετο, ταῖς A. ὅποτε γὰρ ΑΦΨ et v. ὅτε γὰρ ΩF et qui

in γρ ὅποτε Q. ἐπὶ τῶν vulgo et ΩΨΦFQ. ἀπὸ τῶν A. ἀπὸ τῶν
 ΓRTUV. βόας libri omnes, quod pro attico βοῦς ipsi Luciano
 reliquit Mehler (Mnemos. I p. 403), non item Dindorfius ad h. l.
 p. XIII. ἢ νή δ' FQ. ἔπαινος ἦν ἐς τὴν εὐφύιαν. καὶ A. ἐς
 τὴν (pro vulgato εἰς τὴν) etiam ΘΓΨN. χρηστὰς om ΩF et pr
 m Q. εἶχον libri omnes, nullas εἶχεν (scil. ὁ πατήρ, de quo haec
 omnia narrantur). Sic infra c. 16 alii codd. ἐβουλεύσαντο, alii
 ἐβουλεύσατο. γε om F.

ἰεραμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφειθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἄν τὸν κηρὸν ἢ βόας ἢ ἑππους ἢ καὶ νῆ Δι' ἀνθρώπους ἀνέπαιττον, εἰκότως, ὡς ἰδόκουν τῷ πατρὶ ἰφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἑλάμβανον, τότε δὲ ἑπαινος ἐς τὴν εὐφροίαν καὶ ταῦτα ἦν, καὶ χρηστὰς εἶχον ἐν' ἑμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βρυχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, αἰ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. * 3. ἄμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἰδόκει 5 ἡμίρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ παρεδιδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δι' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος, ἀλλὰ μοι καὶ παιδιῶν τινα οὐκ αἰσχροπῇ ἰδόκει εἶχιν καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιωτάς ἐπιδείξιν, εἰ φαινοίμην θεοὺς τε γλῆφον καὶ ἀγαλμυτιὰ τινα μικρὰ κυττασκηνάων ἐμμενῶν τε κύκνοις,

3. ἐπιτήδειος ΩΤΦΦQ et v. ἐπιτήδεια Λ (sic Λ). ἄρχεσθαι F. παρεδιδόμην Hemsterhusius. παρεδεδόμην ΩΤΦ et sc m Q et vulgo. παραδεδόμην AF et pr m Q. μὰ τὸν Δι' om Λ. γλῆφον

TF et Q sc m et v. γλῆφειν Φ. γλῆφειν ΩΑ et Q pr m. τινα μικρὰ ΩΤQ et v. μικρὰ τινα ΑΦ non male. μικρὰ (omisso τινα) Fa. Post προερχομένην defectus a'igna posui. Desunt nonnulla prioribus opposita. Lacunam sic fere expleo: [μικρῶ δ' ἔσπερον ἀφόρητον τὸ πρῶγμα ἐφαίνετο] καὶ τὸ γε πρῶτον—. καὶ τὸ γε] καὶ τότε Λ. ἐκείνῳ τοῖς ἀρχομένοις καὶ οὕτως F. ἐγένετο Ψ et pr m Λ. recto libri omnes ἔγκοπία, pro quo ἑκκοπία unus h. l. legit grammaticus Hermanni De em. rat. p. 338. ἐκκόπτειν etiam „exsculpere“ est, velut ap. Luc. Catapl. c. 24 atque adeo haec ipsa vox ὁ ἑκκοπίης exstat apud Galenum X, 150 ed. Chart. aliosque medicos, in quibus tamen potius „scalprum excisorium“ significat. Contra nostram vocem etiam Suidas agnoscit s. v: Ἐγκοπίης ἰργαλείον λιθοξόων idemque continuo s. Ἐγκοπή (h. e. incisura) hunc addit scriptoris incerti locum ad nostram quoque vocem ἑκκοπίης declarandam aptum: „χωρὶς ἑκκοπῶν καὶ κλιμακίηρον οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας.“ Tum etiam simplex ὁ κοπίης cneclum scalprumque designat, ut infra in ipso Somnio c. 13 et ap. Diodor. Sic. 1, 35. ἐκκλευσιν ἡρέμα & probante etiam Dindorfio. ἐκκλευσέ μοι ἡρέμα vulgo. ἐκκλευέ μοι (omisso ἡρέμα) Λ. πληροῖον κειμένην ΨΑΦ et sc m Q. κειμένην πληροῖον ΩΦ et pr m Q et vulgo. ὥστε δάκρυά μοι] Vitio bene perspecto Hemsterhusius dubitanter conjecit: ὥστε δάκρυά μοι [εἶναι] τὰ —. At infinitivo post ὥστε h. l. praestat indicativus. Quare ego malim: ὥστε δάκρυά μοι [ἐγένετο] τὰ —.

οἷς προχρούμεν. . . καὶ τό γε πρῶτον· ἐκείνο καὶ
 σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγγίνετο· ἐγκοπία γάρ τινα μοι
 δοῦς ὁ θεὸς ἐκέλευσεν ἵρῆμα καθάπεσθαι πλεῖστος ἐν
 μίᾳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, «ἐσχὴ δὲ τοι ἤμισυ
 πατήρ.» σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ἐπ' ἐπειρίας,
 6 κατεάργη μὲν ἡ πλῆξ, ὁ * δὲ ἀγανακτῆσας σκινάλην τινα
 πλεῖστον κειμένην λαβὼν οὐ πρὸς οὐδὲ προσηπτικῶς μου
 κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 4.
 ἀποδοῦς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ ἀγκυροῦμαι συνεχὶς
 ἀναλέζων καὶ θαυμάζων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ πλεῖστος, καὶ
 7 διηγούμεναι τὴν * σκινάλην καὶ τοὺς μύθους ἐδάκνυνον
 καὶ κατηγόρουν πολλὴν τινα ὁμότητα προσθεῖς, ὅτι ἐπὶ
 φθόγου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ἐπερβίλωμαι κατὰ τὴν
 τέχνην. ἀγανακτουμένης δὲ τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ τῷ
 ἀδελφῷ λοιδορουσμένης, ἐπεὶ νῦν ἐνέηλθε, κατίδαφθον
 εἴ τι ἐνδοκίως καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. . . 5. μέχρι
 8 μὲν δὲ τούτων γέλασιμα καὶ μειρακιώδη * τὰ εἰρημένα·
 τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι ἐγκαταμέροντι, ὡς ἄνδρες,
 ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάντα γελῶντων ἀκροατῶν δέοντα·
 ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, «θεὸς μοι ἐνέπρωτον ἔλ-
 θεν ὄνειρος Ἀμύροσιν διὰ νύκτα,» ἐναργὲς οὕτως,

4. ἀναλέζων TUXV. ἀνολέζων BARZ. ὀλολέζων F. ἀνολο-
 λέζων PΦQ et vulgo. τοὺς ὀφθαλμοὺς om F et codex Bourdeloti.

ἔδρασε] ἔδρασεν Φ. ἀνακτουμένης pr m A et in γρ. Q et codex
 aliquis Prodraci. ἀγανακτουμένης ΩΨΦF idem Q idem a sec m A
 et vulgo et diserte Thomas M. p. 48, 6. Quod ego olim con-
 jeceram ἀγανακτοῦσας, id etiam Mehlerio Muemos. I p. 404 pla-
 cuit. νύχθ' ὅλην vulgo. νύκτα ὅλην Φ. νύκτα ὅλην ΩΨΑΦQ.
 Post ἐννοῶν, uti Bekker Dindorfusque bene viderunt, haec fere
 exeidisse apparet «τὰ οὐράνια ἰσπεφόμεν», quibuscum confer
 eadem verba in Il. ω, 5 et Aristoph. Nub. 36. Nam Steigertzhali
 conjecturao Schneidewino in Conj. Crit. p. 145 aliisque probatae
 καὶ particula omnino repugnat.

5. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ Ψ et qui μεταταῦτα A et v. τὰ δὲ μετὰ
 ταῦτα ΩΨQ a. ἀκροατῶν ΑΩΨ et v. ἀνδρῶν καὶ ἀκροατῶν (in
 ipso contextu) Φ. ἀνδρῶν et in γρ. ἀκροατῶν Q. ἀνδρῶν FM.
 Ὅμηρον] Il. β', 56 sq. εἴ τι γοῦν καὶ ΩΨΦFQ et vulgo. εἴ τι γὰρ
 καὶ A. μοι om F, quod ita probe, ut μοι paullo ante post εἴ τι
 γοῦν inseram.

ώστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τὰ τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἐναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. 6. δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσίν εἰκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρω μάλᾳ βίαιως καὶ καρτερώς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, ἄρτι δ' ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰρόμην. ἰβὼν δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὥς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο, ἡ δὲ, ὥς μίαν τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική καὶ ἀγχιμηρὰ * τὴν κόμην, τὴν χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεξωσ- 9 μὲν τὴν ἐσθῆτα, τιάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξίοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλᾳ εὐπρόσωπος καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολὴν. τίλος δ' οὖν ἰσιῶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρω βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν. 7. ἐγὼ μὲν, ὃ φίλε παῖ, ἐρμογλυφικὴ τέχνη εἰμι, ἣν χθις ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενῆς μητρόθεν· ὃ τε γὰρ πάππος σου (ἐι- ποῦσα τοῦτον μου μητροπιάτορος) λιθοξόος ἦν καὶ τὸ

6. ταῖν χερσίν] τοῖν χερσίν per totum Lucianum Mehler Mnemos. II p. 73 sqq., Cobetus V. L. p. 85 et Dindorfius ad h. l. p. XIV.

πρὸς ἑαυτήν — γοῦν με om sed margini adscripta habet Ω.

καρτερώς· μικροῦ] καρτερώς. ὡς μικροῦ Φ. με post γοῦν om F et pr m Q, ejus scripturae origo e vitio quod modo attuli antiqui codicis Ω elucet. καὶ γὰρ ἄρτι vulgo et fortasse ΦF. καὶ γὰρ καὶ ἄρτι ΩΨΑQ. μὲν ἡ ἑτέρα A. παρὰ μικρὸν F et qui παραμικρὸν A et v. παρὰ μικρὸν in γφ. Q. κατὰ μικρὸν Ω. καταμικρὸν Q et fortasse F. δ' ἂν αὐθις A. δὲ ἂν αὐθις v. τύλων] τύλων Φ. τὸ σχῆμα] τὸ σῶμα Φ. ἰσιῶσί μοι A. ὁποτέρω] ὁπότερα A.

7. ἐγὼ μὲν, ὃ φίλε παῖ Mehler in Mnemos. II p. 75. Libri ἐγὼ, φίλε παῖ. libri συγγενῆς οἰκοῦσθαι, quod vertunt „cognata genere.“ At quis hujus orationis turpitudinem ferat: οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενῆς οἰκοῦσθαι? Quis non potius et mendosum h. l. esse οἰκοῦσθαι et ex illo ipso οἰκεία oriundum intelligat? Immo Lucianus ut in Toxar. c. 51, ita etiam h. l. συγγενῆς μητρόθεν

- θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμετον δι' ἡμᾶς. εἰ δ' ἐθέλεις λήρην μὲν καὶ γληνᾶφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπῆχασθαι (δείξασα τὴν ἐτίραν), ἐπιασθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρήνην γεννηκῶς, καὶ τοὺς ὦμους ἔξεις καρτεροὺς, φθόνον δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ
- 10 οὕτοις ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν * τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπὼν οὐδὲ ἐπὶ λόγοις. . . . ἐπαινέσονται σε πάντες. 8. μὴ μυσσυχθῆς δὲ τοῦ στήματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὀρ-
- 11 μώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος * ἔδειξε τὸν Δία καὶ Ποσειδάωνος τὴν Ἥραν ἐργάσασθαι καὶ Μῦθων ἐπηνέσθαι καὶ Πραξιτέλης ἐθανυμάσθαι· προσκυνοῦνται γοῦν καὶ οἱ τοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὲ τούτων εἰς γένοιτο, πῶς οὐ κλει-
- 12 νὸς μὲν αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις δόξεις, * ζήλωτόν δὲ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περιβλεπτόν δὲ ἀποφανεῖς

scripserat, id quod supra restitui. son om F. εἰ δ' ἐθέλεις Φ et fortasse F. εἰ δὲ θέλεις T. εἰ δ' ἐθέλεις ΩΛ. εἰ δὲ θέλεις vulge et fortasse Q. lacunae signa, quae ege post οὐδὲ ἐπὶ λόγοις posui, in libris nulla sunt. οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες ΩΡΑΦΦQ et vulge. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις RZ. οἱ δὲ etiam Y. οἶδε T. πάντες om Z. Verba in Bourdeloti libris servata ἀλλ' ἐπ' ἔργοις necessaria addenda esse Clericus, Solanus, Wiclaudus et Dindorfius recte viderunt. Sed quod hi dederunt: οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαινέσονται σε πάντες, id non minus ineptum est lectione vulgata. Statuaria enim minime concedere debet, futurum esse, ut puer si rhetoricæ se dederit, ab omnibus laudetur. Immo praeterea etiam Verbum idque invidiae plenum deest, ut lacuna sic fere explenda videatur: οὐδὲ ἐπὶ λόγοις [γέλωτα ὀφλήσεις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις] ἐπαινέσονται σε πάντες. Callide rhetor malus, quales tum ipse Fronto et plerique alii fuerunt, malus inquam rhetor bene et egregio statuario oppositus est.

8. libri τοῦ σώματος τὸ εὐτελές contra sententiam. Nam vilitas corporis valetudinisque infirmitas, quam in Philippiide sic notavit ex Hyperide Athenaeus XII p. 552 d: ἣν δ' εὐτελὲς τὸ σῶμα διὰ λεπτότητα, haec igitur peccare cedit in epificum robera. Clerici emendationem τοῦ σχήματος pro τοῦ σώματος Hemsterhusie recte probatam esse iam in prima editione monui, nec tamen monenti praeter unum Bekkerum quisquam obsecutus est. Atqui b. l. τοῦ σχήματος necessarie requiri Hemsterhusius bene demonstravit addiditque saepius has voces commutari. Velut eodem vitio paullo ante c. 6 fin. pre verbis τὸ σχῆμα εὐπρεπές cod. Florentinus mens

καὶ τὴν πατρίδα.“ ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα, δια-
πταίονσα καὶ βαρβαρίζουσα τὰ πολλὰ, ἔπειν ἡ τέχνη,
μᾶλα δὲ σπουδῇ συνείρουσα καὶ πείθειν με πειρωμένη.
ἀλλ’ οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ μου τὴν μνήμην
ἤδη δίδυνγεν. ἐπεὶ δ’ οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα
ᾧδε πῶς· 9. „ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἤδη συν-
ἰθης σοὶ καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου
πειπίρασαι. ἱλίκια μὲν οἶν * τὰγαθὰ ποριῇ λιθοξόος 13

τὸ σῶμα ἐπεριπῆς exhibet. ἀπὸ γὰρ τοιοῦτων ΛΦ et ut videtur
ΩΨ. ἀπὸ γὰρ τῶν τοιοῦτων vulgo, καὶ παραξίτλης, ἰθανμάσθη·
καὶ μύρων, ἐπηνέθη A solus. ἰθανμαστώθη pro ἰθανμάσθη Z.

προσκυνῶνται γούν καὶ οὔτοι] ita corroxi. προσκυνῶνται γούν
οὔτοι vulgo et ΩΨ. καὶ προσκυνῶνται οὔτοι A, in quo illud ipsum
quod sententia commendat καὶ οὔτοι („hi quoque“) latuit. Poetae
versum ap. Suidam s. Μετὰ γὰρ νοσοῦντων μαίνεσθαι καλόν
Leutschius ad Paroemiographos I p. 509 e Seneca recte ita sup-
plevit: „μετὰ γὰρ νοσοῦντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.“ πῶς οὐ
κλεινὸς μὲν αὐτὸς Bekker. πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς vulgo. Pro
πῶς μὲν οὐ habet Ω πῶς μὲν οὖν superser. οὐ. Ψ legit πῶς μὲν
οὐ κλεινὸς (omisso αὐτὸς). ἀνθρώποις δόξεις Ψ. ἀνθρώποις γέ-
νοιο plerique libri (diserto ΩΤΑΦQ) et vulgo. Unus Φ continuat
εἰς γένοιο, ζηλωτὸν μὲν καὶ (sic) intermediis omissis. E qua
scriptura patet verbum πῶς — ἀνθρώποις δόξεις in aliis codd. plane
omissa, in aliis parum recte sic πῶς — ἀνθρώποις γένοιο suppleta
fuisse. Ζηλωτὸν δὲ τὸν πατέρα] ita correxi. libri ζηλωτὸν δὲ καὶ
τὸν πατέρα vitio e proximis verbis καὶ τὴν πατρίδα nnto. καὶ
ἔτι τούτων ΩΨ et v. καὶ τὰ τούτων A. βαρβαρίζουσα πάμπολλα
ΩΤΑΦΦQ et edd. antiquae. βαρβαρίζουσα πάντοθεν RZTUV, mala
interpolatione, quae quum ab Hemsterhusio et omnibus fere recepta
esset, me ipsum olim decepit. Postea animadverti in antiqua
lectione πάμπολλα nihil aliud latere posse nisi id ipsum, quod
nunc tandem reposui, τὰ πολλὰ h. e. „et plerumque barbare
loquens.“ Τὰ πολλὰ i. e. „plerumque“ frequens esse Luciano
Hemsterhusius ad D. Mort. I, 2 p. 332 docuit. μὲν πειρωμένη Ψ.
με πειρωμένην A. μου τὴν μνήμην ἤδη A. ἤδη μου τὴν μνήμην
ΩΨ et v. ἐπεὶ δ’ οὖν vulgo et ΩΨ. ἐπεὶ οὖν ΛΦ.

9. ἐγὼ δὲ ὦ Q. τὰγαθὰ A. τὰ ἀγαθὰ ΩΨ et v. αὕτη A
et fortassis ΩΨ, uti Jensus conjecerat. αὐτὴ v. οὐδὲν γὰρ ΛΦΨ
et in γρ. Q et v. οὐδὲ γὰρ ΩΨ et idem Q. ἀγεννή] ἐτελεῖ F et
(qui in γρ. ἀγεννή) Q. τὴν πρόοδον ΩΤΑΦQ et a pm F et v.
τὴν πρόοδον F m sec. et codices Brodaeii. τῶν ἐκ ΨΦ et vulgo.

γεγόμενος, αὕτη προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης
 ἔσῃ τῷ σώματι πονῶν καὶ τοῦτω τὴν ἄπασαν ἐλπίδα
 τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανῆς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ
 ἀγενῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὲς δὲ
 τὴν πρόσodon, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος οὔτε ἐχθροῖς
 φοβερὸς οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον
 ἐργάτης καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, τὸν αἰεὶ προὔ-
 χοντα ὑποπτήσων καὶ τὸν λίγειν δυνάμενον θεραπεύων,
 11 λαγὼ βίον * ζῶν καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ πολλὰ θαυμαστά
 ἐξεργάσαιτο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέουσιν, οὐκ
 ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν
 ὁμοίός σοι γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, Ψάναυσος καὶ χει-
 ρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθῆσθ. 10. ἦν δ' ἔμοι
 πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν

τὸν ἐκ ΩΑΦ. δήμου] δῆμον Φ. εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα vulgo. εἰς
 αἰεὶ προὔχοντα ΩΦ. εἰσσεὶ προὔχοντα ΑΦ. εἰς αἰεὶ προὔχοντα Ψ. εἰς
 αἰεὶ etiam Ψ. εἰσσεὶ etiam Q. εἰσσεὶ προὔχοντα in margine Γ. Haec
 vulgo corrupta esse olim ita animadverti, ut idem eadem male sana-
 rem. Postea vidi verba αἰεὶ τὸν προὔχοντα hoc modo τὸν αἰεὶ προὔ-
 χοντα transponenda esse, quam correctionem Sommerbrodtio probavi.
 Quum primum pro τῶν ἐκ male τὸν ἐκ scriptum esset, articulus τὸν
 ante αἰεὶ nunc male deletus est, nunc prioribus τῶν ἐκ restitutus non
 ante αἰεὶ sed post hoc αἰεὶ perperam revocatus. καὶ πολλὰ θαυ-
 μαστά ΑΦ et nti videtur ΩΨ. καὶ θαυμαστά πολλὰ vulgo. Hodie
 censeo Bekkeram nuper bene coniecisse: καὶ πολλὰ καὶ θαυ-
 μαστά. τῶν ἰδόντων] τῶν εἰδόντων Φ. εἰ νοῦν ἔχοι ΩΑΦQ et v.
 εἰ νοῦν ἔχει Ψ. νοῦν ἔχων (vñ in litura a m sec) F. ὁμοίός σοι

ΨΑ. σοι ὁμοίος ΩΦFQ et vulgo. ἀποχειροβίωτος Α. ἀποχειρο-
 βίωτος Ψ. νομισθῆσθ libri, pro quo Mehler iu Maemos. II p. 77
 νομισθῆσθ non male coniecit. Confer Tullium De Senectute
 c. 6 fin: „ii qui amplissimum magistratum gerunt, ut sunt, sic
 etiam nominantur senes.“ Adde Theopompum ap. Demetrium De
 Elocut. c. 27: ἐκαλοῦντο μὲν ἑταῖροι, ἦσαν δὲ ἑταῖραι. At in
 utramque partem afferas Xenophontem Oeconom. IV, 2: αἱ γὰρ
 βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί εἰσι, καὶ εὐκότως μίντοι
 πάνν ἀδοξοῦνται.

10. δ' ἔμοι Lohmannus. libri δέ μοι. αὐτῶν e correctione
 pro αὐτοῖς F. ἀπαγγεῶ, πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαι-
 ρουσα] ita correxi. ἀπαγγεῶ καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀπο-

ἔργα καὶ πράξεις θαυμαστάς καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγεῶ,
πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυ-
χὴν σοι, ὅπερ κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς
καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη δικαιοσύνη εὐσε-
βεία προύτῃ ἐπιεικεία συνέσει καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ * πρὸς τὰ σεμνότεστα ὁρμῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν 15
ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθὺς κόσμος. λήσει δὲ σε
οὔτε παλαιὸν οὔδεν οὔτε νῦν γενέσθαι δίων, ἀλλὰ καὶ
τὰ μέλλοντα προόψει μετ' ἐμοῦ, καὶ ὅλως ἄπαρτα,
ὅποσα ἐστί, τά τε θεία τά τ' ἀνθρώπινα, οἷα εἰς μικράν σε
διδάσσομαι. 11. καὶ ὁ νῦν πίνης, ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσά-
μενος ἐπὶ ἀγεννοῦς σῆτι τυχνης, μετ' ὀλίγον ἔπαισι

φανῶ PRZTY, codex Brodaei, fortassis etiam V. ἀπαγγέλλουσα
καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαίνουσα vulgo et ΩΛΦQ et
qui κ pm ἀπαγγέλλουσα F. Primum pro ἀπαγγέλλουσα lectionem
ἀπαγγεῶ recepi: deinde conjectura ductus ante v. πάντων voculam
καὶ deleui, ut natam e falsa scriptura ἀποφανῶ. Nam secundum
neutram lectionem iusta qua opus est inter ἔργα et λόγους oppo-
sitio efficitur eoque in utraque codicum scriptura pars tantum veri
servata est. libri, ὅπερ σοι. Vorissimam esse quam olim pro-
posuimus emendationem nostram eamque uni Sommerbrodtio pro-
bata: σοι, ὅπερ illud ipsum σοι, quod eadem ratione modo po-
situm est demonstrat: πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω — καὶ τὴν
ψυχὴν σοι, ὅπερ κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω —, qua oratione
nihil fieri potest concinnius. Contra infelix est, quam plerique
receperunt: ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι conjectura Hemsterhusi,
qui idem haec male interpretatus est. Sententia potius haec est,
ut recte Vitringa alique: „tum multa et egregia te docebo, tum
quod gravissimum est, mores tuos omni humanitate per-
poliam.“ Cf. Thucyd. l. 1, 113 init: ὅπερ κράτιστον. Κυριώτατον
saepius eam rem designat, quae est praecipua. Enimvero iam in
Quaest. Lucian. p. 75 de h. l. verissime iudicaveram. καὶ ἀγα-
θοῖς om ΩF et pr m Q. παλαιὸν] παλαιῶν FQ, qui genetivus
ab initio hujus capitis modo praecessit. τὰ μέλλοντα H, ut Hem-
sterhusius eximie conjecerat. τὰ δέοντα vulgo et caeteri libri
(diserte ΩΤΛΦFQ) errore orto ex eo quod cummaxime praecessit,
δίων. τ' ἀνθρώπινα ΨA. τα ἀνθρώπινα vulgo.

11. ὁ βουλευσάμενος ἐπὶ—] ita correxi. libri ὁ βουλευσάμενος
τε περι-, quod Hemsterhusius vidit corruptum esse. Βουλευέσθαι
ἐπὶ τινος modo est „pro aliquo consilium inire“, ut hoc ipso l.
et Lue. Lexiph. c. 25 et alibi, modo „de aliquo“, ut in Aristot.

- ἐχλεπτός καὶ ἐπιφθόνος ἔσθ', τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος
καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων καὶ ὑπὸ τῶν γίνεαι καὶ
πλοῦτιν προϋγόντων ἀποβλεπόμενος, ἰσθῆτα μὲν τοιαύ-
την ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἱαντῆς· πάντῃ δὲ λαμ-
πρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἄν
16 ποι ἀποδημῆς, * οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως καὶ
ἀφανῆς ἔσθ'· τοιαυτά σοι περιθῆσω τὰ γνωρίσματα,
ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει
σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος^α λέγων. 12. ἂν δέ τι
σπουδῆς ἄξιον ἢ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην κατα-
λαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέπονται· κἄν ποῦ τι λέ-
17 γων τίχῃς, * κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμά-
ζοντές σε τῆς δυνάμεως τῶν λόγων καὶ εὐδαιμονίζοντες

Ethic. III, 5 init. bis aliisque locis. Certe aut nostra emendatio probanda est, aut Mehleri, qui in Mnemos. II p. 77 τς ut e sequente π littera ortum delevit scripsitque probante Bekkero: ὁ βουλευσάμενος περὶ —. καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις] haec om Ψ. γίνεαι καὶ πλοῦτιν] γίνεαι om Ψ. Eodem ordine Euripides utitur in Troad. v. 676: γένεαι πλοῦτιν τε κἀνδρείῃς μέγαν. Alibi tamen haec etiam transposita leguntur, ut in Luc. Nectomant. c. 12: πλοῦτους λέγω καὶ γένεαι et in Enpolide Stobaei Floril. XLIII, 9 v. 5: πλοῦτιν γένεαι τε πρῶτοι. πάντῃ δὲ λαμπρὰν ΩΨΑΦ et v. πάντῃ δὲ λαμπρὸν Ψ. πάντῃ γὰρ λαμπρὰν (et in γρ. δι) Q. κἄν ποῦ libri, sed recte κἄν ποι Mehler in Mnemos. II p. 77 probante etiam Cobeto V. L. p. 84. καὶ ἀφανῆς A. οὐδὲ ἀφανῆς ΩΨ. οὐδ' ἀφανῆς vulgo. περιθῆσω] παραθήσω Ψ et qui in γρ. περὶ Q.

12. ἂν] Dindorfio, qui ad Luc. I p. XVI pro ἂν vel ἐάν Luciano ubique ἦν reddi voluit, non adscientior. Immo recentioris formam atticismi ἂν, quam ipse Dindorfus Demostheni vindicavit, in Luciano quoque exemplorum tunc multitudo, cuius generis quadraginta locos Jacobitius in Indice p. 369 sq. collegit. Quare in Luciano, prorsus ut in media novaque comoedia, de qua Jacobi in Indice Fragm. Com. Vol. V P I p. 171 sq. recte iudicavit, et ἦν et ἂν et quod paullo rarius ἐάν juxta ferendum est. libri ἄξιον ἢ καὶ τοῖς φίλοις. Schmiederi emendatio, ἄξιον ἢ τοῖς φίλοις, ut partim ipse etiam olim volui, Mehlero l. l. p. 78 Bekkeroque jure probata est. vulgo, θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας, turpissimo quidem. θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] θαυμάζονται σε (sic, omisissis verbis καὶ εὐδαιμονίζοντες) Z, in quo verum latet. Neque enim admiramur patrem sobole felicem, sed eum beatum

τὸν πατέρα τῆς εὐπαιδίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοί τινες γίνονται ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτο σοι ποιήσω· καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθας, οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκείνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίχον ἐποίησα. ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν, ὅπως αὐτὸν δὲ ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν. ὃ δὲ Σωκράτης * καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρομολυρικῇ 18

praedicamus. Ita quum θαυμάζοντες unice ad σε et εὐδαιμονίζοντες ad τὸν πατέρα spectet: participium εὐδαιμονίζοντες non ante σε sed ante τὸν πατέρα ponendum est hoc modo: θαυμάζοντες σε τ. λ. τ. δ. καὶ εὐδαιμονίζοντες τὸν πατέρα. Hoc vitium critici non viderunt, licet praeter sententiam ipsam etiam concinnitas orationisque pulchritudo transpositionem nostram requirat. Saepo enim parentes beati praedicantur, ut ab Aristoph. Vesp. v. 1273, ibid. v. 1512, Euripide Jone v. 319, cujusmodi plurima exempla a J. Wetstenio ad Evang. Lucae XI, 27 conservata sunt.

τῶν λόγων τῆς δυνάμεως ΩΦQ et vulgo. sed recte τῆς δυνάμεως τῶν λόγων ΦΑΦZ, quod jam olim restitui. καὶ τὸν πατέρα libri omnes. At εὐδαιμονίζοντες, quod libri quinque verhis ante exhibent, illic delendum, hic autem ante verba τὸν πατέρα inserendum esse cummaxime demonstravi. τῆς εὐπορίας vulgo et εὐπαιδίας

ΩΑΦΦQ. At Ψ τῆς εὐπορίας, quo codice fretus Sommerhrodtius recte εὐπαιδίας edidit. Quid, quod εὐπαιδίας jam Hemsterhusius in Anecdotis p. (10) pulcherrime conjecerat. ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοί τινες γίνονται ΦΑ (sed ambo γίνονται). ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοι etiam Φ. ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες vulgo et qui γίνονται Ω. καὶ προσομιλῶν ΩΦΑΦΦQ abc. In Bourdelotiana et hinc in Reitziana typothetae vitio καὶ excidit. τοῖς ἀρίστοις om F et pr m Q. ὃς vulgo et Ψ. ὡς ΙΩΑΦQ (sed Q cum γρ. ὃς), ὡς etiam ΤΥα. ὅπως αὐτὸν Sommerhrodtius. ἀλλ' ὅπως αὐτὸν ΦΑΦΤ. ἀλλ' ὅπως αὐτὸν ΩΦQ et vulgo, quod olim servavi Hemsterhusio adsensus, qui recte dixerat lectionem ὅπως ita demum locum tueri posse, si ἄλλ' deleatur. Nunc tandem conjicere licet scripturam ὅπως, quae corte magis rhetorica est, altera esse etiam vetustiore, quae primum in ὅπως depravata interpolator, qui hoc caput totum fere corruptit, ἀλλ' audacter inseruit eoque locum nostrum reddidit frigidum iudice etiam Solano. ἐθεράπευσεν; Α (sic Δ). ταύτην τήν Ψ, quod glossema est. παρ' αὐτῆς ἡγετομολήσεν om Α. ὡς ἐμὲ ΩΑΦΦQ et v. εἰς ἐμὲ Ψ, quod male graecum est.

ταύτη τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνήκε τοῦ κρείττονος καὶ
 δραπιτεύσας πωρ' αὐτῆς ἡνιομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις
 ὡς παρὰ πάντων ἄδεται. 13. ἀγείς δὲ σὺ τοὺς τηλι-
 κοῦτους καὶ τοιοῦτους ἄνδρας καὶ πράξεις λαμπράς καὶ
 λόγους σεμνοὺς καὶ σχῆμα εἰσπρεπὲς καὶ τιμὴν καὶ δό-
 ξαν καὶ ἔπαινον καὶ προεδρίας καὶ δυνάμεις καὶ ἀρχάς
 καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμειν καὶ τὸ ἐπὶ σινίσει εὐδαι-
 μονίζεσθαι, χιτώνιον τι πιναρὸν ἐνδύσῃ καὶ σχῆμα δου-
 λοπρεπὲς ἀναλήψῃ καὶ μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίας
 καὶ κολαιπητῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευκῶς εἰς
 τὸ ἔργον, χαμαίπειθ' καὶ χαμαί᾽ ἔλως καὶ πάντα τρόπον
 ταπεινός· ἀνακρίπτων δὲ οὐδέποτε οὐδὲ ἀνδρωῶδες οὐδὲ
 ἐλεύθερον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐ-
 ρυθμία καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐ-
 19 τὸς * εὐρυθμὸς καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφρονητικός,
 ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν τῶν λίθων. 14. ταῦτα
 εἰτι λεγούσης αὐτῆς οὐ περιμένοντας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λό-
 γων ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἁμορφον ἐκέλευν καὶ

13. libri δὲ αὐτοῖς. Recte Halminus, cuius correctionem recepi,
 In Annal. Crit. Berol. 1838. Vol. II N. 31 p. 245: „Jacobus schreib:
 δ' αὐ τοὺς, besser schreibe δὲ τοὺς, das Einfache ist nach unsrer
 Meinung: δὲ οὐ τοὺς, da nach dem Zusammenhange das Pronomen
 schwerlich fehlen kann.“ Halmio etiam Dindorfius Sommerbrodtius-
 que adhaerenti sunt. καὶ δυνάμεις ΦΑ. καὶ δόξαμιν Ω et v. χιτώ-
 νιον τι ΩΨΑΦΕQ. χιτώνιον τε v. μοχλία καὶ γλυφεῖα vulgo et
 Ψ et (qui γλυφεῖα cum litura in i) Ω. μοχλιῖα καὶ γλυφεῖα Α.
 μοχλία καὶ γλυφεῖα ΦΒ. κολαιπητῆρας Α. καμπτηῆρας Φ. ἀνα-
 κρίπτων ΩΨΑΦΕQ et v. ἀνακρίφων RTY ac. ἐλεύθερον ΩΨΑΦXY
 ac. ἐλευθέρων vulgo. εὐρυθμὸς καὶ ΦΑ. εὐρυθμός τε καὶ Ω
 et v. libri αεατὸν λίθων. Recepi emendationem Mehleri (Mne-
 mos. II p. 78): αεατὸν τῶν λίθων, quem tirum de λιθοξόῳ haec
 dicta esse non fugit. Jam Wieiandius bene verterat: „der also im
 Grunde weniger geachtet wird als die Steine, die er bearbeitet.“ Arti-
 culo in gemina comparatione de stultis lapicidiis recto usus est
 Socrates ap. Diog. Laert. II, 33: — αὐτῶν δ' ἀμειλῶν, ὥς μὴ
 ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.

14. ἐπεὶ μοι εἰς Α et ut videtur ΩΨ. ἐπεὶ μοι καὶ εἰς vulgo.
 ἢ σκετάλη, καὶ ὅρι Hemsterhusius etsi pro εὐθὺς minus bene
 ὁ θεῖος coniecit: tamen hic alicubi hanc ipsam vocem Subjecti
 indicem male deesse perspexit. Equidem aute v. ὅρι verba τὸ τοῦ

ἰσχυρατικὴν ἀπολειπὼν μετέβαινον πρὸς τὴν παιδεῖαν μάλα γεγηθώς, καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι εἰς νοὺν ἤλθεν ἡ σκυντάλη, καὶ ὅτι πλεονὲς οὐκ ὀλίγας εὐθὺς ἀροχομένῳ μοι χθὺς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκει καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας ἔπριεν· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπέπῃγει καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἐπαθεν, μὴ ἀπιστήσητε· θανματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. 15. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγμορὺν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθ' ἡδη, * ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀρήματος, 20 (δειξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἔππων τινῶν τῷ Μηγάσῳ ἱοικότων) ὅπως εἰδῆς, οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας

θεῖον excidisse hoc modo suspicor: ἡ σκυντάλη καὶ [τὸ τοῦ θεοῦ,] ὅτι —. Cf. Thucyd. VI, 60 et c. 61: τὸ τῶν Ἑρμῶν. Addatur Matthiae Gramm. Gr. § 281 p. 574 ed. sec. οὐκ ὀλίγας εὐθὺς A. εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ΩΨ et vulgo. ἔπριεν] ἔπριεν (sic) Ω. συνέπριεν ΨΙΡΑΦΥ. ἐπέπριεν FQ et vulgo. ἔπριεν Mehlher (Muemos. I, p. 79) conjecit, postea etiam Cobetus (V. L. p. 89) ἔπριεν sive ipse concepit, sive accepit a suo sibi Marciauo ultro oblatum. ἐπαθεν Φ. ἐπαθε vulgo.

15. ὑποπτέρων ΩΨ et v. ὑπόπτερον AF acd. εἰδῆς ΩΡΑΡΖΤ cd. εἰδης Φ. ἰδης vulgo. καὶ ἡλίκα om A. ἐπεὶ ἀνῆλθεν pr m Q. ὑφηνόχει ΩΡΑΦFQ et v. ὑφινόχει V. Illud utique servandum est. Cf. II. ζ', 19, ubi ὑφηνόχος Homero est ipse auriga (ὑφινόχος), non ejus administer. ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος] ἀρθεῖς δὲ καὶ εἰς ὕψος Ψ solus mero errore. πρὸς τὰ ἱσπέρια, πάσας πόλεις] πρὸς τὰς ἱσπερίας πόλεις ΩΤΑΥ cd, codex Brodnei et (qui ἱσπερίας) Φ. πρὸς τὰς ἱσπερίους πόλεις F. πρὸς τὰς ἱσπέρι πόλεις RT. πρὸς ἱσπερίας πόλεις Z. πρὸς ἱσπέραν, πόλεις vulgo. Correxī nunc: πρὸς τὰ ἱσπέρια, πάσας πόλεις. Quam omnes editores vulgatam πρὸς ἱσπέραν, πόλεις servasseut: ego in prima editione dixi J. Gronovii emendationem, quae jacuerat contempta: πρὸς τὰ ἱσπέρια, πόλεις utique probandam esse, partim quod hoc ipsum in codicum scripturis insit, partim quia Lucianus etiam alibi (D. Mort. XII, 6 et Hermotium. c. 25) voces ἡ ἕως et τὰ ἱσπέρια sibi invicem opposuerit. Omnes autem me ducem secuti sunt praefer Bekkerum, qui male conjecit: πρὸς τὴν ἱσπέραν, πόλεις et qui non magis recte καὶ inseruit, Sommerbrodtium: πρὸς τὰ ἱσπέρια, καὶ πόλεις. At sententia, ut postea vidi, etiam notionem πάσας ante v. πόλεις requirit: dicitur enim Lucianus puer omnes vidisse et urbes et

ἔμοι ἀγνοήσιν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ἰσχυρόχει, ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπων, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξάμενος ἄρχοι πρὸς τὰ ἱσπέρια, πάσας πόλεις καὶ ἔθνη καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τρωπτόλεμος ἀποσπειρώων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκίτι μίντοι μέμνημαι ὅ τι τὸ σπειρόμενον ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κἀνωθεν ἀφορῶντες ἄνθρωποι ἐπὶ γίνον καὶ μετ' εὐφημίας καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον. 16. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις ἐπανήγαγεν
21 αὐθις οὐκίτι * τὴν αὐτὴν ἐοθῆτα ἐνδεδικότα, ἣν εἶχον

terras omnes, „Terrarum quasunque vident occasus et ortus.“ Ac videri potest in ipsis partim codicum scripturis etiam πάσας latere. Quare nunc cactera Gronovium secentis inserto insuper adjectivo πάσας ita rescripsi: ἄρχοι πρὸς τὰ ἱσπέρια, πάσας πόλεις. Alio tempore non πάσας sed πλείους inserui collato loco qui hic Lucianus simillimus est Tullii De Republ. III, 9 init: „Nunc autem, si quis illo Pacuviano invehens alitum angulum curru multas et varias gentis et urbes despiceret et oculis conlustrare possit —.“ ἦν, πλὴν τοῦτο A. ἦν ἐκεῖνο, πλὴν τοῦτο F. ἐκεῖνο ἦν, πλὴν τοῦτο ΩΨ et vulgo. Recte a Bekkero ἐκεῖνο eiectionem esse censuo. Natum est autem ex hac fere dittographia:

ἐκεῖνο
πλὴν τοῦτο, quum fuissent, qui pro vulgata πλὴν τοῦτο μόνον potius πλὴν ἐκεῖνο μόνον legerent. Cf. Hyperidia Landat. Funchr. init. p. 13 ed. Sauppe (= p. 2 ed. Cobet): πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θαρρῶν, ὅτι — et Isocrat. Panegy. 114, 4: πλὴν τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχον καθ' ἀπάντων, ὅτι —, ἄνθρωποι ΩΤΑΦΓ. οἱ ἄνθρωποι vulgo.

16. μοι τοσαῦτα Q. τὴν αὐτὴν ἐοθῆτα F et pr m Q. τὴν αὐτὴν ἐκεῖνην ἐοθῆτα A. τὴν αὐτὴν ἐοθῆτα ἐκεῖνην Φ et vulgo. τὴν ἐοθῆτα ἐκεῖνην ΩΨ et Thomas Mag. p. 162, 18 R. At αὐτὴν servandum, ἐκεῖνην autem delendum est, partim quod ἐκεῖνην in codd. incerta sede iactatur, partim quod ἐκεῖνην manifesto natum est e proximis verbis: ἑδείκνυν αὐτῷ ἐκεῖνην τὴν ἐοθῆτα, errore hoc facilliore, quod inter utrumque ἐκεῖνην septem verba e multis codd. exciderunt. Praeter me unus Bekker Lucianum ita scripsisse vidit: οὐκίτι τὴν αὐτὴν ἐοθῆτα ἐνδεδικότα. Ceterum Thomae M. codicem Lucianum Mehler (Maemos. II p. 63 sq.) nimis mihi videtur contempsisse. ἀλλὰ μοι Ψ, ut ego quondam et Sommerhrodtius. ἀλλ' ἐν ἡ Q. ἀλλ' ἔμοι ΩΛ et v. libri καταλαβοῦσα οὕτως καὶ, praeterquam quod Bourdeloti codex unus pluresve: καταβαλοῦσα καὶ (sic). At καὶ h. l. prorsus ineptum est. Jam pridem

ἀριπτάμενος, ἀλλὰ μοι ἰδοῦναι εὐπάρφός τις ἐπαγγέ-
κειν. καταλαβοῦσα οὖν οἴκοι τὸν πατέρα ἐσιῶτα καὶ
περιμύνοντα ἰδείκνυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθλὴν κῆρλ,
οἷος ἤκομι, καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ
ἐμοῦ ἐβουλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἐτι
ῶν, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πλεγῶν γό-
βον. 17. μεταξὺ δὲ λίγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὥς
μακρὸν τὸ ἐντύπνιον καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε,

correctum oportuit: καταλαβοῦσα οὖν οἴκοι, quod restitui. Fons
hujus erroris est ea, quae proxime insequitur lacuna. Septem verba
τὸν πατέρα — ἰδείκνυν αὐτῷ om AΦF et pr m Q. Similiter
legit Z: καταλαβοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθλὴν. Leguntur haec
septem verba et vulgo et in marg Z et a sec m Q et nt videtur
in ΩΨ. καὶ τι καὶ] καὶ τοι καὶ ΨQ. ἐβουλεύσατο Z. ἐβουλεύ-
σαντο vulgo et ΩΨAΦFQ, quod recentiores revocarunt. At recto
ego jam olim unum Hemsterhusium secutus ἐβουλεύσατο compro-
baram, quo nihil est verius. Nam por totum hunc l. de patre solo
sermo est, non item de amicis. Cf. etiam supra c. 2 med., ubi
dubitantibus amicis natus pater eandem rem dubio exemis-
sae narratur. Quin etiam conjectura mea de superiore loco c. 2 fin.
εἶχεν pro εἶχον eodem nititur fundamento. ἐμοὶ δοκεῖν ΩIΨ.
ἐμοὶ δοκεῖ ΩAΦFQ et v. Frequente boce, ut opinor, scribarum
errore commoti nonnulli extra constructionem ubique ἐμοὶ δοκεῖν
reponunt, ut in Luciano Solanus, ad h. l. Lehmannus et Dindorfus II
p. IX ed. sec., Sicbelis in Pausania ad II, 14, 2, in Xenophonte
Cobetius Nov. Lectt. p. 702. At, opinor, hujus rei judicium a sola
pendet codicum auctoritate, quomodo in Quaest. Luc. p. 26
professus sum, ita ut per se utrumque juxta atticum esse dicerem,
juxta Lucianum. In eadem fere sententia fuerunt Schaefer ad
Demosth. I p. 667, Heindorfius ad Plat. Euthydem. p. 398, Astius
ad Plat. Legg. p. 594 alii.

17. ὅτε Graevius. ὅτε libri omnes. ὥσπερ] οἷσπερ Q solus.
γεγραμμένων ΨΩAΦF. ἤδη γεγραμμένων vulgo: quod qui primus
intulit, voluit fortasse: παλαιῶν, ἤδη γεγραμμένων, sicut est in Luc.
Patr. Encom. c. 9: τοῖς δὲ ἤδη γεγραμμένοις. ὁμείρων ὑποκριτὰς
τινας ἡμᾶς ΩA. ὁμείρων τινὰς ὑποκριτὰς ἡμᾶς ΨΦ. ὁμείρων τινῶν
ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινὰς vulgo, sed τινῶν om etiam FQa. ἐπείληφεν
vulgo et diserte ΩAΦ. εἰλήφεν Ψ, quod nihili est. ἀγαθὲ vel
ὦ γαθὲ vulgo et Ψ. ὦ ἀγαθὲ ΩA. οὐδὲ γὰρ — οἷς ὑποκρ.]
negatio post sententiam intermediam enim vi repetita est. Eodem
modo Lysias ap. Priscianum 18, 25, p. 236 Kr: „οὐδὲ εἰ τις
εἰσπορεύσας παῖς εἶη (παῖς εἶη recte Sauppius in Orator. Att. II

- χειμερινὸς ὄχειρος, ὅτε μέγισταί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα
 πον τριῖςπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ αὐτὸς ἔστι. τί
 22 δ' οὖν ἐπέλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς * ἑμᾶς καὶ
 μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ
 γεγηρακότων; ἔκλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων ὑπο-
 κριτὰς τινὰς ἑμᾶς ἐπέλεγε; οὐκ ὦραθ'· οὐδὲ γὰρ ὁ
 Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ
 [κεραυνῷ καταφλεγῆναι] ἡ πατρῷα οἰκία καὶ τὰ ἄλλα,
 (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑποκρίσεως ἔνεκεν τὴν ὕπνιν οὐδ' ὡς φλυ-
 23 αρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ * διεξῆκει, καὶ ταῦτα ἐν πολέμῳ καὶ
 ἀπογνώσει πραγμάτων, περιστάσεων πολέμιων, ἀλλὰ τι

p. 193; cod. Monac. IIACO1), οὐκ ἀποστερεῖ τὴν μετῆρα αὐτοῦ
 τῶν χρημάτων," ubi Priscianus alteram negationem dicit abundare.
 Adde Pseudolucian. Demosth. Encom. c. 15: οὐ γὰρ ὡς τὸν
 Αἰσχύλον —, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει, Herodot. VII, 101:
 οὐ γὰρ, ὡς ἐγὼ δοκέω, — οὐκ ἀξιόμαχοί εἰσιν, Demosth. Philipp. III
 p. 31, 5: ἀλλ' οὐχ ἐπὶ Φιλίππον καὶ ὦν ἐκείνος πράττει νῦν
 οὐχ οὕτως ἔχουσιν. Alia ejusdem generis ab Religiō C. C. ad Soph.
 Oed. C. p. 239 et ab me Quaest. Luc. p. 153 collecta sunt, ubi
 Solanum de nostro loco errasse ostendi. ὁ Ξενοφῶν] Anab. III, 1,
 11 sqq. Quod Lucianus ita loquitur: οὐχ ὑποκρίσεως ἔνεκεν — ἀλλὰ
 τι καὶ χρεῖσιμον —; tenendum est, Xenophontem et § 12 somnium
 suum pio interpretari et § 13 init. utilissimum addere praeceptum
 de vora somniorum interpretatione ex eventu. Ex quo sequitur,
 non ut obscure loci Xenophontei Lucianus meminerit sed ut illum
 locum diligentissimo cognitum haberit. Ceterum cf. Tallium De
 Divinat. I, 25 § 52: „Xenophou Socraticus (qui vir et quantus) in
 ea milita, qua cum Cyro minore perfunctus est, sua scribit somnia,
 quorum eventus mirabiles exstiterunt.“ ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ καὶ τὰ
 ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ ΓΨ. ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ
 caeteri libri et vulgo. In omnibus eodd. ipsius dictio Luciani
 maxima ex parte periit, ut sententiam restituere liceat, verba certo
 redintegrare vix liceat. Equidem cum dubitatione suppleri: ὡς
 ἰδοῦναι αὐτῷ [ΚΕΡΑΥΝΩΙ ΚΑΤΑΦΛΕΓΗΝΑΙ] ἡ πατρῷα
 οἰκία, h. e. „videbatur ei in somnia paterna domus de caelo tacta
 conflagrasse. Cf. Timonem c. 10: ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρασκήψας ἐκείνῳ κατέφλεξεν. Nostrum supplementum unice con-
 sentaneum est narrationi Xenophontis ipsius l. I. § 11: „ἰδοῦναι
 αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκιπτὸς πρὸς τὴν πατρῷαν οἰκίαν,
 καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πάσα.“ Reliquae conjecturae vel eo
 concidunt, quod aut Hemsterhusio auctore, sed invitis codicibus

καὶ χρήσιμον εἶχεν ἢ διήγησις. 18. καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦτον τὸν ὄνειρον ἡμῖν διηγησάμεν ἐκείνου ἔνεκα, ὅπως οἱ νῖοι πρὸς τὴν βελτίαν τριτάτῃ καὶ παιδείᾳ ἔχωνται, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελόκακε καὶ πρὸς τὴν ἥτις ἀποκλίνει θάσαν οἷα ἀγεννή διασθείων. ἐπιρροασθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κακίνοσ ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἐαυτῷ παρόδειγμα ἐμὲ προστάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὠρμηισα καὶ παιδείας ἐπεθύμησα μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν περιὰν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ἡμᾶς ἐκυνεῖλχλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτερος γοῦν τῶν λιθογλήφων ἀδοξότερος.

ipsa Xenophontis verba Luciano obtrudant, aut Xenophonti palam repugnant et ejusmodi sunt, non ut fulmine paterna domus tacta esse dicatur, sed vulgari incendio nescio quo deflagasse: atqui a fulmine vis hujus somnii totaque ejus interpretatio derivatur. Et in hunc quidem censum imprimis veniunt tum Urbani (hujus est enim, non Jacobiti) conjectura: ὡς ἰδοῦσι αὐτῷ καίεσθαι ἢ πατρὸς οἰκίαν, tum Dindorfii: ὡς ἰδοῦσι αὐτῷ περκαῖά ἀναστῆναι ἐν τῇ πατρὸς οἰκίᾳ. οὐχ ἐποκρίσας ἔνεκα] ita correxi. libri οὐχ ἐποκρίων (ἐποκρίων F), quae absurda et mendosa sunt. Immo hoc dicit: „Xenophon illa tum non interpretandi somnii causa narrabat.“ Quod ego restitui οὐχ ἐποκρίσας ἔνεκα, id ad verba paullo superiora refertur: μὴ ὄνειρον ἐποκρίσας τινος ἡμᾶς ἐπέλεχεν; οὐδ' ὡς ΩΨΑΦ. οὐδὲ ὡς v. ἐν πολέμῳ ΩΨΑ. ἐν τῷ πολέμῳ ΩΦΦQ et v. Post verba ἐν πολέμῳ Ω addit: καὶ μάχη, refragante ipso Xenophonte. Nam etsi tum pugna mox videbatur instare (cf. Anab. III, 1, § 13 fin. et § 16): tamen illa quidem nocte certo non pugnatum est. At vix dubito, quin haec lectio καὶ μάχη potius significet: καὶ ἀμιχαρία, sive ἀμιχαρία glossema est vocis ἀπογνώσει, sive Lucianus ipso ita utrumque conjunxit: ἐν πολέμῳ καὶ ἀμιχαρία καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων.

18. τὸν ὄνειρον ΨΑ et m sec F. abest τὸν vulgo et in Ω et m pr F. ἐθελόκακε ΩΨΑΦQ et v. ἐθελόκακακε a et codices Bourdeloti. τὴν ἥτις ΩΨΑΦQ M. τὰ ἥτις vulgo, quod Mehler (Mnemos. II p. 79) et Bekker reduxerunt. Equidem μερίδα (i. e. factionem) per ellipsin ab Luciano praetermissum esse arbitror. ἀποκλίνων A. ἐαυτῷ P ut Hemsterhusius conjecerat. ἐαυτοῦ caeteri (diserte ΩΑΦQ) et vulgo. ἀποδειλιάσας A.

VARIETAS LECTIONIS IN LUCIANI SOMNIUM
PRIMUM EDITA ROSTOCHII MDCCCXXX.

- P. 1. ed. Reitz. *περὶ ἐνυπνίου* pr m G *πρόσηθος* ἦν A.
2. *μὲν οὖν ἰδοῦσι* A *πόνου καὶ* p m G *οὐ μικρὰς*
ABDG. *οὐ ομικρὰς* στ. *δ' ἡμέτερα* A. G. hic quidem δ' in ra-
sura et δὲ fuisse videtur, δ' ἡμέτερα D. δὲ ἡμέτερα στ. *μακρά*
τι A *τὰ δ' ἡμέτερον μικρά* τι ἰδοῦσιν εἶναι grammaticus Hermannii
De em. Rat. p. 338. *ταχίαν τὴν* α B. G pr m. Vulgo *ταχίαν*
τινα τὴν. *ἐκμάθοιμι τούτων* A *μηκέτ' οἰκόσιτος* AD. G pr
m. Vulgo *μηκέτι οἰκόσιτος*. 3. *εὐφραίνω* D *προσιτῶ* pr
m G (ita semper pr m). *τοίνυν ἄλλο* pr m G *ἐπιτερίας ἢ*
γνώμης A *πρὸ μητρὸς* B *δοκῶν λιθοξόος* α ABD. G pr m.
Schmiederus eiecit verba *λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις*.
Neque ea legisse videtur Thom. Mag. s. v. *Ἐρμογλέφος* p. 365
aliter non dicturns *Ἐρμογλέφος καὶ Ἐρμογλυφῆς* οὐ *λιθοξόος*, quum
hoc ipso loco utatur. 4. *εὐδοκίμος* L. Bosius et T. Hemster-
husius. Libri omnes *εὐδοκίμοις*. Vide quae diximus Quaest. Luce.
p. 220 sqq. *διδάσκει*] *διδάσκον* X. Thom. Mag. s. v. *διδάσχομαι*
p. 225. *ὡς τοῦτο ἔχων γὰρ οἶσθα* G. τοῦτο etiam B *τεχῶν*
Hemsterhusius A. Legobatur *ἔχων*. *δεξιῶς* A. V. in γρ.
WW3I'JN. *δεξιῶς* στ. *ἐτεκμαίρετο, ταῖς* A *ὅτε γὰρ* B *ὅτε*
γὰρ γὰρ ὁπότε G. *ἐπὶ τῶν*] *ἀπὸ τῶν* A. ἀπὸ τῶν VFAWb.
Brodaeus: lege ἀπὸ. ἢ γὰρ δὲ BG. *ἄν ἑλλαττον* m sec B.
ἔπαινος ἦν ἐς τὴν εὐφροίαν. καὶ A. *ἐς τὴν εὐφροίαν* D. *ἐς pro*
εἰς etiam N. καὶ *εἶχον* B. G pr m. ἀπ' *ἐκείνης* τῆς B.
5. *ἐπιτήδεια* A. *ἀρχισθαι* B *παραδιδόμην* AB. G pr m.
μὰ τὸν δὲ om A *πρὸς ἡλικιώτας* Γf. *γλύφειν* D *γλύφειν* A.
G pr m. Scholiasta τὸ γλύφειν ἀντὶ τοῦ γλύφειν. *ἀγαλμάτια*
μικρά τινα AD. *ἀγαλμάτια μικρά* B α. καὶ τότε A *ἐκείνο*
τοῖς ἀρχομένοις καὶ σὺνηθες B. *ἥρμα* om A. *οκληρότερον*
κατενηκόντος ἐπ' ἀπειρίας τὸν ἱκκοπία, κατεῖχεν ἢ πλάξ gram-
maticus Hermannii p. 338. 6. *συντάλλην* W2. α h. *πλησίον*
πεινέτην AD. G sec m. *κραινέτην πλησίον* στ. *ἀνολέζων*
ἀναλέζων ΓΔΖ. V in πρ. *όλολέζων* B *ἀνολέζων* praeter W W3
etiam A: ut male opriatus sit Hemsterhusius, Bourdelotium pro
ἀναλέζων vitio scripsisse *ἀνολέζων*. Brodaeus: *ἀναλέζων*] Emendo
ἀνολολέζων. τοῖς ὀφθαλμοῖς om unus ex W. B. *τὴν στυ-*
τάλλην α. 7. *ἰδραοισιν, μὴ* D *μὴ — τὴν τέχνην* affert gram-
maticus Hermannii p. 338. *ἀνακτησομένης γὰρ ἀνακτησομένης* G.
In A sec m praefixit αὐ et fuit α p m *ἀνακτησομένης*. Brodaeus:
Restitue *ἀνακτησομένης*. Non haec est, uti Hemsterhusio vide-

batur, conjectura Brodaeī. Vulgatam scripturam habet Thom. M. in *Ἑξακτῆσάμην* p. 416. *νύκτα ὅλην* ABG. *νύκτα ὅλην* D.

8. *τά δὲ μετα ταῦτα* a G B. *τά μεταταῦτα δὲ* A. *ἀκροατῶν*] *ἀνδρῶν* B K. *ἀνδρῶν γὰρ ἀκροατῶν* G. *ἀνδρῶν καὶ ἀκροατῶν* D.

ἔτι γὰρ καὶ A *σχήματα τῶν* B *καρτερῶς. ὡς μικροῦ* D. *γούν διεσπάσαντο* B. G pr m. γ' *οὖν* a, quae ita saepius.

καὶ γὰρ καὶ ἄρτι A G *μὲν ἢ ἐτέρα* A *παραμικρὸν* A a. *καταμικρὸν γὰρ παρὰ μικρὸν* G *δ' ἂν αὐθις* A. Vulgo *δὲ ἂν αὐθις*.

9. *χεῖρε τῶν* D *καὶ τὸ σῶμα ἐπ' ἐρεπῆς* D *ἐφ' ἑαυτοῖς* A *ὁπότερα* A *σοι* post *πάππος* om B *εἰ δ' ἐθίλεις* D *εἰ δ' ἐθίλοις* A. *εἰ δὲ θίλοις* στ. *ἀλλοδαπῇ* G

10. *οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, οἳ ἐπὶ ἔργοις ἐκαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις* W. W3. pro *οὐδὲ* etiam *Γ' οἶδε* et *X οἱ δὲ*. *μεσσηθεὶς* a

et (?) W2. *μεσσηθεὶς* B. *τοῦ σώματος*] *τοῦ σχήματος* Clericus, recte probatum Hemsterhusio. *τὸ πινναρὸν* B a *ἀπὸ γὰρ τοιοῦτων* AD *ἀπὸ γὰρ τῶν τοιοῦτων* στ. 11. *καὶ πραξιτέλης, ἰθαυμάσθη· καὶ μύρων, ἐπηρέθη.* A. *ἰθαυμαστώθη* pro *ἰθαυμάσθη* W3. *καὶ προσκυνεῖται οὗτοι* A. *εἰς γένιοιο, ζήλον*

τὸν μὲν καὶ intermediis omissis D 12. *καὶ τὰ τοῦτων* A *πάντοθεν* V in γρ. W W3 ΓΓ d. Reliqui *πάμπολλα*. *πειρωμένην* A *γὰρ μου τὴν μνήμην ἤδη* A *γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην* στ. *ἐπεὶ οὖν* AB *ἐγὼ δὲ ὦ* G *παιδείᾳ* A *οὖν τὰγαθὰ* A *οὖν τὰ ἀγαθὰ* στ. 13. *αὕτη προεῖρηκεν* Iamnius A. *αὕτη προεῖρηκεν* στ. *οὐδὲ γὰρ* B. *οὐδὲ γὰρ γρ οὐδὲν* G *εἰτελῇ λαμβάνων* B *εἰτελῇ λαμβάνων γρ ἀγεννῇ* G *ἀγεννῇ* d.

τὴν πρόσσθεν om. σ add m sec B. Brodaeus: Alii Codices *τὴν πρόσσθεν*. *τὸν ἐκ τοῦ πολλοῦ δῆμον εἰσσεύει προύχοντα* B *στ*, qui more suo *προύχοντα*, A. *δῆμον εἰσσεύει προύχοντα* D. *εἰσσεύει* etiam G. Vulgo *τὸν ἐκ τοῦ πολλοῦ δῆμον εἰς, αἰετὸν προύχοντα*.

14. *πολλὰ θαυμαστὰ* AD *θαυμαστὰ πολλὰ* στ. *ὅστις τὸν εἰδότην* D B om *εἰ* et a m sec habet *ἔχων*. *ὅμοιος σοι* A. *σοι ὅμοιος* vulgo. *χειρῶναξ*. Scribebatur *χειρῶναξ*. *ἀποχει-*

ροβιώτος A *δ' ἐμοὶ* Lehmannus. Libri *δέ μοι*. αὐτῶν e correctione pro αὐτοῖς B *ἀπαγγελῶ* — *ἀποφανῶ* ΓΧWW3 et fortasse V. Brodaeus: Aliud exemplar: *ἀπαγγεῖλῶ* et *ἀποφανῶ*. *ὅπερ σοι*] *σοι* aut *expungam* aut *transponam*: *σοι, ὅπερ*. *πολλοῖς κοσμήμασι* B. G pr m. 15. *παλαιῶν* BG *τὰ μέλλοντά* Hemsterhusius II ap. Bastium ad Greg. Cor. p. 85. Reliqui libri *τὰ δέοντα*. *τὰ τ' ἀνθρώπινα* A. *τὰ τε ἀνθρώπινα* στ. *πάνν* γὰρ γρ *δὲ* G. *πάνν δὲ λαμπρὸν* D. 16. *καὶ ἀφανῆς* A. *οὐδ' ἀφανῆς* στ. *παραθήσω γρ περὶ* G *ἄξιον ἢ καὶ τοῖς*] *ἄξιον ἢ τοῖς* Schmiederus. Lehmannus *ἄξιον τοῖς*, id quod praestat.

καταλαμβάνει γὰρ καταλαμβάνει G. Θαυμάζονται οὖν τῆς δυνά-
μειος W3. Ergo ille etiam liber τῆς δυνάμεως τῶν λόγων, quod
ex AD geronui. Vulgo τῶν λόγων τῆς δυνάμειος. 17. ὡς ἄρα
καὶ ἀθάνατοί τινες γίνονται] sic ex A qui tamen γίνονται. ὡς
ἄρα καὶ ἀθάνατοι etiam D. Vulgo ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τι-
νες. ἦν αὐτὸς sed correctum a p m A καὶ προσομιλῶν
ABDG, abc. In Bourdelotiana et hinc in Reitziana incertum an
enlpa tyothetatum καὶ intercidit. Habet Graeviana. προσομι-
λῶν. ὅρῃς pr in G ὡς τυμπανιστρίας A ὡς τυμπανιστρίας abc
Γ'X. ὡς etiam B. ὡς γὰρ ὅς G ἀλλ' ὅπως AD Γ' d. Brodaeus:
ὅπως] Legendum ὅμως. ἰδιωτάειν; A 18. παρ' αὐτῆς ὑέ-
τομολύσεν om A δὲ αὐτοῖς] Legendum est, ut arbitror δι-
τοῖς. καὶ δυνάμειος A χιτώνιον τε ABDG. χιτώνιον τε στ.
πινναρὸν B a. καὶ μοχλῆα καὶ γλοητῆα A. καὶ μοχλῆα καὶ
γλοητῆα BD a. κολαμπτήρας A καμπτήρας D χαμαιτεπὴς γὰρ
χαμαιτεπὴς G ἀνακέτων] ἀνανήφων WΓ'X n c d. ἡλεθερον
ABZX n c 19. εὐνθμός καὶ A εὐνθμός τε καὶ στ. ἐπεὶ
μοι εἰς A Vulgo ἐπεὶ μοι καὶ εἰς. πλὴγὰς οἶκ ὀλέγας εἰθὺς
ἀρχομένη A. πλὴγὰς εἰθὺς οἶκ ὀλέγας ἀρχομένη στ. ἀποληψ-
θεῖσα a d. οὐνέπρις ADX. ἐνέπρις στ. παρὰδοξα ἱπαθὲν
D 20. ἐπόπτερον AB n c d ὅπως εἰδῆς AWW3 Γ' c d. ὅπως
εἰδῆς D. Vulgo ὅπως ἰδῆς. καὶ ἡλίκα om A ἐπεὶ ἀνέλθον
pr in G ἡνιόχει V ἡνιόχει c d ἰσοκόπον X c d τὰ ἰσπέ-
ρια, πόλεις J. Gronovius. τὰς ἰσπερίας πόλεις A c d. τὰς ἰσπερίας
πόλεις DV. τὰς ἰσπερίους πόλεις B τὰς ἰσπερί πόλεις WΓ' ἰσπε-
ρίας πόλεις W3. Brodaeus: τὰς ἰσπερίας πόλεις] Corrige τὰς τῆς
ἰσπερίας πόλεις. Vulgo ἰσπερίαν, πόλεις. ἐς τὴν γῆν. ε in ra-
sura a sec in G ἐκεῖνο om A ἦν ἐκεῖνο B ἀφορῶντες ἀν-
θρώποι ABD μοι τοσαῦτα G 21. οὐκ εἶτι τὴν ἰσθμῖα ἐκεί-
νην ἐνδεδικότα Thom. Mag. in Ἐνδεδικώς p. 306. τὴν αὐτὴν ἐκεί-
νην ἰσθμῖα A. Vulgo τὴν αὐτὴν ἰσθμῖα ἐκείνην. ἐκείνην om pr
in G ἀλλ' ἐν ᾗ G τὸν πατέρα ἰσθμῖα καὶ περιμένοντα,
ἰδεῖσθαι αὐτῶ om ABD. G. pr in. Similiter W3 καταβαλοῖσα καὶ
τὴν ἐκείνην ἰσθμῖα ubi vulgata in marg. οἷς ἤκοιμι B καὶ
τοὶ καὶ G οἷα μὲ μικροῦ G ἰσθμῖα W3. Ceteri omnes
ἰσθμῖα, quod defendi potest. Malim cum Graevio ὅτι
μῆκισται. ὥσπερ] οἶδοιμι G. 22. καὶ γενηρακότων ABD
ὀνείρων ὑποκριτὰς τινὰς ἡμᾶς A ὀνείρων τινὰς ὑποκριτὰς ἡμᾶς
D. Legebatur ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινὰς. τινῶν om
etiam BG a. ὡ ἀγαθὲ A ὡς ἰδοῖται αὐτῶ καὶ] Xen. Anab.
III, 1, 11. Ceterum hic locus menda affectus est. Libri non va-
riant, nisi quod in A πατρώια compendio scriptum in textu, plene
in marg et B οἰκεία habet. Execlidisse nonnulla arbitrabatur Hem-
sterhusius, quem falli existimo. Haud absurde καὶ post αὐτῶ delet

Lehmannus. Sed praestat Urbani, egregii juvenis, conjectura: *ὥς ἰδοῦναι αὐτῷ καίεσθαι ἢ πατρῷα οἰκία* —. οὐδ' ὥς A) οὐδὲ ὥς στ. 23. ἐν πολέμῳ A ἐν τῷ πολέμῳ στ. τὸν ὄνειρον A. B sec m ut Stravius conjecerat. Aherat τὸν. διηγησάμεν A ἰδιολοκακί a W2 W3 b τὴν ἤττω ADBGK. τὰ ἤττω στ.

ἀποκλίτων A ἱαντῷ Hemsterhusius. Libri ἑαυτοῦ. ἀποδει-
λίσσας A.

C. 1. *μηκέτ' οἰκόσιτος*] „In MSS. et aliis Editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui.“ *Bourdolotius*.

c. 3. *παριδεδόμεν*] *παριδεδόμεν* requirit Hemsterhusius, nec-
cio quam recte.

ἀγαλμάτια μικρά τινα] De Histor. Conscr. c. 4. *μικρὸν τι λυθιδιον, τινὰ* etiam delere possim; cf. varr. lect. in Bacch. c. 4. *πλησίον κειμένην*] Sic *πλησίον κείμενον* Toxar. 17.

c. 4. *ἀγανακτισαμένης*] Lectio *ἀπακτισαμένης* quam *recuperasset filium* ad sensum deterior est. Sed Medium illud tautopero-
mo olim offendit, ut Thomam non reveritis suspicarer scribendum
esse *ἀγανακτισαμένης*, quod quam facile in *ἀγανακτισαμένης*
depravari potuerit, e sequente verbo *λοιδορησάμενης* apparet.
Nunc tamen ut in pervulgata scriptura acquiescam, commoveor
Pulaephathi loco XII. 7. jam ab illis allato, ubi est *ἀγανακτισά-
μενος*.

c. 6. Post *πάντα* ἔν rubrum punctum, vulgo novae personae
indicium in A.

c. 7. Post *ἀμφοτέρων* comma delevit Hemsterhusius.

c. 8. *μηδέ*] *μή* *δέ* A ut semper.

πῶς — γένοιτο] Ille locum depravatam esse, tum ostendit
ὦν vocula solece deficiens, tum vitiose iteratum verbum *γένοιτο*.
Clarius etiam patet e D, quem minime aequar.

Post *ὥδέ* *πῶς* iterum rubrum punctum in A.

c. 9. τὸν — *εἰσαὶ προύχοντα*] In hoc genere *ἀεὶ* usitatus
est, sed *εἰσαὶ* omnino ferri potest. Ceterum cf. Gall. 22. *ὅς μιν
τοῦ δήμου ὦν*. Pro Merc. Cond. 15. *ἀλλὰ τῷ ἑκ τοῦ πολλοῦ δέ-
μον*. Saturnal. 2. *ιδιώτης εὐθύς εἰμι καὶ πᾶν τοῦ πολλοῦ δέ-
μον εἶς*.

χειρῶναξ] Schaeferus ad Demosth. IV. 660.

c. 10. *ἔν δ' ἐμοὶ πείθῃ*] Divorsi generis sunt haec, Tim. 56.
εἰ γὰρ μοι πείθοιο —. D. Meretr. 12, 2. *καὶ ἔν μοι πείθῃ* —.

Comma post *ἐστὶ* vulgo adest; posuit Matthiae, habet A.

c. 12. *ἔδεται*. A a. Distinguebatur *ἔδεται*;

c. 13. *δὲ αὐτοῖς*] Conjectura *δὲ* τοῖς aequae lenis est ac quae
mihi non placet Jacobi *δ' αὐ τοῖς*.

c. 14. *συνέπριε* vulgato *ἐνέπριε* prae tulit etiam Schaeferus ap. Erfurdt. ad Soph. Antig. v. 831.

c. 15. *τῆςδε* AB a b c. *τῆς δὲ* cdd. novitiac.

ἡ μὲν ἤλανε καὶ ἐφηνιόχῃς] Ver. Hist. II, 45. *ζεύξαντες δύο δελφίνας ἤλανον τε καὶ ἠνιόχον*. Sed *ἐφηνιόχῃς* hic denotare videtur quod Romani praeverbis *enb*, *enecinero* ἐπῆδειν vel *ad* exprimunt, ut *arcinero*, *adspirare*, *bancben*, *baben*, *bazu*. Do Saltat. 16. *οἱ μὲν ἐχόμενον, ἐπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι* —, Ubi Gesnerus comparat *ἱπανλαιν*. Vel possis *ἐφηνιόχῃς* vertere *verne lenfen*, sicuti *ἐπορχεῖσθαι* etiam *vertanzen* designat.

ἀπὸ τῆς ἔω ἀρξάμενος ἄχρῃ πρὸς τὰ ἐσπέρια, πόλει] Ita rectissime correxit Gronovius; nam id ipsum in Codicum scripturis recouditum latuit. Atque ut hic ἀπὸ τῆς ἔω — ἄχρῃ πρὸς τὰ ἐσπέρια coniunxit Lucianus, ita pariter dixit D. Mort. 12, 6. *ἐγὼ δὲ εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δοῦναι ἐπὶ τὴν ἔω μᾶλλον ὤρμησα* —. et Hermotim. 26. *ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἔω φέρειν ἵσταν*. Similliter Ver. Hist. I, 35. *τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια — τὰ ἔωα δὲ* —.

οὐκίτι μέντοι A a. Vulgo *οὐκίτι μὲν τοι*.

c. 18. *ἀδοξότερος* ex G consignatum habeo: sed quia sic in libris omnibus est, videtur ille nescio quid aliud tenere. In fine iterum titulus operis ut ab initio in A: ita ille ubivis. Addit G: *ἐπίγραμμα ὃ ἐπέγραψε Λουκιανὸς ἐν στήλῃ βιβλίλλου λίθοι πρὸς τῷ λιμένι τῆς τῶν μακάρων νήσου ποιηθὲν αὐτῷ παρ' ὁμήρου*.

Λουκιανὸς τὰδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν,

οἰδέ τι καὶ πάλιν ἦλθεν ἐὶν ἐς πατριῶα γαίαν.

Vide Ver. Hist. II, 28. —

ΠΩΣ ΔΕΙΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Reitz. II p. 1.

1. Ἀβδηρίταις γασὶ Λυσιμέχον ἤδη βυσιλεύοντος
ἐμπεισὶν τι νόσσημα, ὃ καλῶ Φίλον, τοιοῦτο· πυρεττεῖν
μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης
εὐθὺς ἰσχυμένως καὶ λεπτεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν
ἐβδόμην τοῖς μὲν αἵμα * πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυλν, τοῖς δ' 2
ἰδρῶς ἐπιγενόμενος, πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρε-
τὸν, ἐς γελόιον δὲ τι πάθος περιέστησε τὰς γνώμας αὐ-
τῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκίνοῦν καὶ λαμβεῖα
ἐφθέγγοντο καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐρυπιδου
Ἀνδρομέδαν ἐμονῶδουν καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν
μίρῃ διεξήεσαν, καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις τραγωδῶν, ὥχρων
ἀπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων,
οὐ δ' ὃ θεῶν τέραννε κἀνθρώπων Ἔρωες,

Adnotatio critica.

1. *πυρεττεῖν* ΩΦΑΕFGHRTUV et libri Parisini. *πυρεταίνειν*
edd. ante Reitzium. *λεπτεῖ* libri omnes, quod nunc probo. Recte
Gesner vertit „febri continuū.“ Conjecturam, quam ad Arist. Thes-
morphor. p. 508 mihi cum G. L. Walchii communem esse dixi,
ἰσχυμένως καὶ λεπτεῖα τῷ πυρετῷ, etiamnunc tuerer, nisi tam
voce καὶ deleta scribendum esset *ἰσχυμένως λεπτεῖα τῷ πυρετῷ*.
Fuit autem *λεπτεῖας* et maligna febris et vero continua. δ' *ἰδρῶς*
ΩΑ. δ' *ἰδρῶς* F. δι' *ἰδρῶς* edd. ante Jacobitium. πολὺς καὶ οὗτος]
πολὺς, οὕτως Α. οὕτως etiam T. *περίσθηος*] ita ego correxi;
περιστὰς Φ. *περίστα* ACH et ut videtur Ω. *περίστη* vulgo.
παρεκίνοῦν ΩΦΕΗ Victorius. *παρεκινούντο* Α et vulgo. *μίρει*

λ
ACRTUVY. *μίρει* F. *μίλει* ΩΦΕGH et vulgo. Libri hoc ordine,
ἡ πόλις ὥχρων ἀπάντων καὶ λεπτῶν (καὶ λεπτῶν καὶ Victorius),
τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν, οὐ δ' —. At isto modo ἀπάν-
των plane est absurdum. Quare vocem *τραγωδῶν* post v. πόλις

καὶ τᾶλλα μέγλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπὶ
πολὺν, ἄχρι δὴ χειμῶν καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον
ἐπαινεῖ ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δὲ μοι δοκεῖ τοῦ
3 τοιοῦτου * παρασχεῖν Ἀρχέλλιος ὁ τραγωδός, εὐδοκίμων
τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγωδίσας

transposui. κἀνθρώπων] καὶ ἀνθρώπων ΦΑΓ. Lucianeam hujus
versus scripturam, quae nūi G. Dindorfio probata est, nullo modo
ferri posse, sed Euripidem ipsem ita scripsisse, σὺ δ' ὦ τέραννε
θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρωε ad Aristoph. Thesmophor. p. 506 de-
monstravi. Ex Andromeda autem haec fluxisse solus docet Lucianus:
ceteri eadem sine nomine fabulae ex Euripide afferunt, et Athe-
naeus XIII p. 561, b: σὺ δ' ὦ τέραννε θεῶν τε κἀνθρώπων
Ἔρωε, | ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, | ἢ τοῖς ἱρώσιν
ὦν σὺ δημιουργός εἰ | μοχθοῦσι μόχθους εὐτεχνῶς συνεκπόνει et
Stobaeus Flor. LXIV, 6 (secundum codd. Parisinos), Εὐριπίδου·
σὺ δ' ὦ κάκιστε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρωε, | ἢ μὴ δίδασκε τὰ
καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, | ἢ τοῖς ἱρώσιν εὐμενὲς παρίσταας. (Stobaeus
continuo pergit, Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας· Ἔρωτα — φιλεῖ.) Valke-
narius in Distribio p. 158 Stobaei locum modo non item ex Andro-
meda sed ex alio dramate petitam esse conjecit, quam opinionem
ad Thesmoph. p. 507 non bene secutus sum, modo eundem ab
Euripideo eo qui nūi Athenaeum est non differre ideoque pro
κάκιστε ex Athenaeo τέραννε reponendum putavit, qua sententia
nihil verius esse Meinekius Philol. Exerc. in Athenaeum II p. 26
optime demonstravit. Egregiis Meinekii rationibus adjutus A. Nauckius
(Tragg. Graec. Fragm. p. 318) recto ipso vidit, in Athenaeo Sto-
baeuū loci ductū tertii quartique versuum exitus ita transponendos
esse: σὺ δ' ὦ τέραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρωε, | ἢ μὴ δίδασκε
τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, | ἢ τοῖς ἱρώσιν εὐτεχνῶς συνεκπόνει |
μοχθοῦσι μόχθους, ὦν σὺ δημιουργός εἰ. Quamquam εὐτεχνῶς tertio
versu adhuc corruptum est. Sed facit Nauckium l. l. p. 319, in
Stobaeo lemma Ἀνδρομέδας, ut ad Thesmoph. p. 508 recte videram,
hoc modo transponendum esse: Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας· σὺ δ' —
παρίσταας. Εὐριπίδου Ἔρωτα — φιλεῖ ideoque incertum esse,
e quam Euripidis tragoedia posterius fragmentum derivatum sit.
Nam si Stobaeus rescivisset posterius esse ex Andromeda, resciv-
isset hoc idem profecto etiam de priore ac tum bis scripsisset
Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας, ut haud raro Stobaeus fecit in lemmatis
continuis. Contra nostra lemmatis transpositione id ipsum con-
tinetur, quod verissimum esse Lucianus h. l. testatus est. τᾶλλα G.
τᾶλλα F et vulgo. τὰ ἄλλα ΩΦΑΠ. τῶν ἄλλα Δ. ἀναβοώντων
om Φ. θέρους] τῷ θέρους F. περιξαι τε] παρίξετε Φ.

αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομίδαν, ὥς πιρῆσαι τε ἀπὸ τοῦ θεά-
τρου τοὺς πολλοὺς καὶ ἀκασίαντας ἔσπερον ἐς τὴν τρα-
γωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπὶ πολὺν ἐμφυλοχωρούσης τῆς
Ἀνδρομίδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἐν συν-
τῇ Μεδοῦσῃ τὴν ἐκείστου γνώμην περιπετομένον. 2. ὥς
οὖν ἐν, ἡμῶν, ἐνὶ κεραιβυλεῖν, τὸ Ἀβδηρικὸν ἐκεῖνο
πάθος καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιε-
λήλυθεν, οἷχ ὥστε τραγοῦσιν (ἐλαττον γὰρ ἢν τοῦτο
παρίσταιον, ἄλλοις τοῖς ἡμετέροις οὐ φαύλοις κατεσχημέ-
νοι), ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ * ταῖτα κενήνται, ὃ ἄ-
πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα καὶ αἱ συνεχεῖς νύκται, οὐδεὶς ὥστις οἷχ ἱστορίαν
συγγράγει, μᾶλλον δὲ Θουκυδίδου καὶ Ἡρόδοτοι καὶ
Ξενοφῶντες ἡμῖν ἄπαντες καὶ ὥς εἰκεν, ἀλλήθης ἄρ' ἦν
ἐκεῖνο τὸ „πόλεμος ἐπύκτων κατ' ἡμῶν,“ εἰ γε καὶ συγγρα-
φίαις τοσοῦτους ἀνίγνωσιν ἐπὶ μιᾷ τῇ ὁρμῇ. 3. ταῦτα
τοῖσιν, ὃ γὰρ ὅτις, ὁρῶντα καὶ ἀκούοντά με τὸ τοῦ
Σινωπίως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν. ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέ-
γετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἱερατάτοιο
καὶ ἐν ἐργῷ ἦσαν, ὁ μὲν ὅπλα ἐπισκευάζον, ὁ δὲ λίθους

παρολισθαίνειν] παρολισθαίνειν G. Dindorfius probante Cobeto
V. L. p. 23.

2. ἀν om A. Ἀρμενίᾳ] ἀρμονία Ω. ἀρμενία Fa. ἄρ' ΩΑΥc.
ἄρ' edd. ante Iulmannum. ἐκεῖνο τὸ πόλεμος ἀπάντων] ἐκεῖνο
τῷ πόλεμῳ ἀπάντων Φ. ἐκεῖνος ὁ πόλεμος ὁ πάντων Α. ὁρμῇ
ΩΦΑΕΦΗRTUVX. τολμῇ G. τόλμῃ Δ. πλεγγῇ edd. ante Reitzium.
Iterum Lucianus in Anachars. c. 26 secundum omnes libros ἐπὶ
μιᾷ τῇ ὁρμῇ scripsit. Cf. etiam Theocrit. XXV, 231. Quod autem
Diodorus XI. 46 habet ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, id cum Aristophaneo
in Lysistr. v. 1000 ἔπερ ἀπὸ μιᾶς ἐσπλεγίδος conforri recte potest.
Denique formulas ἀπὸ μιᾶς et ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς Schaefer ad Bosii
Ellipses p. 336 sq. attigit.

3. ἐπελαύνειν] ἐπελαύνειν (ε supra a m recenti) Α. οἱ Κο-
ρίνθιοι] In hac omnium librorum scriptura πάντες, quae vox magnam
vim habere debet, nimis delitescit. Ego vero pro his οἱ Κορίνθιοι
conjectio τοῖς Κορίνθιοις (et Gesner, quasi id ipsum legisset, ita
convertit): ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν τοῖς
Κορίνθιοις, πάντες ἱερατάτοιο —. Cf. si opus Toxar. c. 36
ἐπελαύνοντες ἄλλοις geminosque locos. ἐποικοδομῶν ΩΦΑ et vulgo.

παραγίρων, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τοῦ τεύχους, ὁ δὲ ἐπαλ-
 ξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑποε-
 γων. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὁ τι
 5 καὶ πράττοι (οὐδεὶς γὰρ * αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐρχέτο), δια-
 ζωοάμενος τὸ τριβώνιον σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκίλει
 τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγγαεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ
 Κρανείου καὶ τινας τῶν οὐνίθων ἐρομένον· τί ταῦτα
 ποιεῖς ὦ Διόγετες; κυλίω, ἔφη, κατὰ τὸν πῖθον, ὥς μὴ
 μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσοῦτοις ἐργαζομένοις. 4. καὶ-
 τὸς οἶν, ὦ Φῶλον, ὥς μὴ μόνος ἄγωνος εἶην ἐν οὕτῳ
 πολυγώνῳ τῷ καιρῷ μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα
 κεχρηγὸς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχην ὑπέλαβον,
 ὥς δυνατὸν μοι, κυλίσαι τὸν πῖθον, οὕχ ὥστε ἰστορίαν

ὑποικοδομῶν FM, quod etsi ferri et ipsum potest (ut nit, „inurorum
 partem reficiens“), vulgatam tamen praefero. ὑποστηρίζων ΩΦ
 et vulgo. ὑποστηρίζων AC. ὁ δὲ — ὑποεργῶν] Male Cobetus V. L.
 p. 114, scilicet ne unus homo in plures distrahatur, ἄλλος delet.
 At eodem modo haud raro-Lucianus loquitur ut in eo L., quem
 C. F. Hermannus comparavit Pro Imagin. c. 14 ἔτιᾶν δὲ ὁ μὲν
 τὴν ῥῆνα ὡς παχεῖαν, — ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι (ubi codex A interpungit
 ὁ δὲ, ἄλλος ἄλλο τι). Idem Cobetus addit, ἄλλος ἄλλο τι ὑποε-
 γωνῖτες graeco dici, non item ὑποεργῶν. At ne ipse quidem novarum
 regularum artifex negabit, graeco ὁ δὲ ὑποεργῶν dici, non item
 ὁ δὲ ὑποεργῶντες. πράττοι ΩΦ et vulgo. πράττει AC. ἐκίλει]
 ἐκίλει Φ. κραινίον EY et fortassis Ω. κραινίον ΦAFGH et edd.
 ante Reitzium. τί ταῦτα ποιεῖς;] Interrogatur, qua de causa id
 faciat, non quid faciat (nam id quidem in oculos incurrebat). Quare
 H. Saupprii conjectura τί τοῦτο ποιεῖς; mihi non probatur, quum
 praesertim librorum scripturae Diogenis responsum non minus con-
 veniat. κυλίω] κυλίω Ω.

4. ὦ φίλων ΩΦ et vulgo. ὦ φίλος AF, in quo videri potest ὦ
 φίλῳτε latere. πολυγώνῳ] πολυγωνώτατο (sic) cod. Parisinus
 ap. Lehmannum T. IV p. 714. γρ πολυγωνωτάτω F marg., qua
 scriptura Burmeister Quaest. crit. p. 8 non recte usus est. κε-
 χρηγὸς ΦA et vulgo. κεχρηγὸς ΩGHJ, quae lectio ferri ntique pot-
 est. οὕχ ὥστε ἰστορίαν] ita ego correxi. οὕχ ἰστορίαν codices
 ad unum omnes (diserto ΩΦAEFGH). Omnes editores οὕχ ὡς
 ἰστορίαν ex Aldina secunda et Juntina editione scribere solent, id
 quod sententiae repugnat. Est autem ὡς mera conjectura correc-
 toris Aldini, a Francisco Asulano illa primum recepta. Plausi-
 dem generis in libro nostro hae conjecturae sunt: c. 9 init. ὥσπερ

συγγράφειν οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δαίσεως περὶ ἑμοῦ· οἶδα γὰρ ἥλικος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα οἶον τοῦμόν τοῦτο πιθάνιον, οὐδὲ πᾶν καρτερῶς * κεκεραμειμένον· δείξει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς 6 μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθίξω τοῦ ποτίμιου, αὐτὸς ἔξω βίλους ἐστώς; ἐγὼ σοι θράσω. πούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος^α καὶ θροοντίδων, ὅσαι τῇ

pro ἄπερ, c. 29 fin. ὀρθίαν ante γάλαγγα additum, c. 35 init. post v. γεμναστίης vocula οὐχ temere inculcata, c. 40 fin. ἐπάγονται conjectura pro ὑπάγονται. οὕτω ΦΑ et vulgo. οὕτως ΩΕ. κυλίοι ΩΦΕΓΔ. κυλίοι ΑΦΗ et edd. ante Bipontinam. κεκεραμειμένον Ω et vulgo. κεκεραμμένων Φ. κεκεραμμένον Α. προσπταίσαντα ΩΦ et qui λέγειν habet pro συλλέγειν Victorius et vulgo.

ας
προσπταίσαντας ΑΗ. προσπταίσαντα F, qua scriptura adductus Cobetus (V. L. p. 134) προσπταίσαντος (suppleto τοῦ πίθου) coniecit. At ego vulgata nihil sanius esse judico. Quum enim dolium mente praeditum non sit, apparet hominem qui istuc dolium volvat, rectissime dici posse ipsum offendere (προσπταίσαντα). πῶς ΦΑΧΜΤΥΥ. ὅπως ΩFGΔ et edd. ante Reitzium. Post ἐστώς (sic) A recte interpungit. Vide quae diximus in Praef. ad Quaest. Luc. p. XXXI. τοῦτον ΦΑCΜ. τοῦτοῦ Ε. τοῦ ΩFGHΔ et edd. ante Reitzium. τοῦτον μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ex Homero Od. μ', 219 sumta sunt, quo in l. τοῦτον retinendum puto, licet in eodem versu ap. Aristot. Eth. Nic. II, 9, 3 pro hoc ipso τοῦτον codices vel τοῦ, vel τοῦ τοῦ, vel τὸ τοῦ, vel ὡς τοῦ et Clemens Alex. Protrept. p. 73 C ed. Sylb. ejusdem loco καίτου exhibeant. Adeo τοῦτον et e bonis Luciani codd. et ex ipso Homero receptum est. Altera lectio τοῦ, quae si in omnibus codd. exstaret, ferri sane posset, non tam verba Homeri quam proverbium ex illo Homeri versu ductum repraesentat. Certo quasi quodam proverbio eodem Homeri dicto natus est Philo περὶ Ὀρείων Lib. II (Vol. I p. 668 ed. Mangey) Ἀλλὰ σὺ γε τοῦ μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς βαίνει· καὶ τὰς καταγέλαστος τοῦ θνητοῦ βίον σπονδάς, ὡς τὴν φοβερὰν ἐκείνην χάριβδιν ἀποδιδρασκε. ὅσαι] ὅσοι Α. συγγραφεῖ ΩΦCEFHVΔ et (cum litura post α) Α et (v. eraso) G. συγγράφειν edd. ante Reitzium et fortassis codex natus alterve. At lectionem συγγραφεῖ C. F. Hermannus p. 28 et alio modo Cobetus V. L. p. 147 refutarunt, quia probata pro ἔνευσιν certe ἔνευσιν scribendum esset. Libri omnes τῆς ἐπιγραφῆς,

συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαιντὸν εὖ ποιῶν, παραίνε-
σιν δέ τινα μικρὰν καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑπο-
θήκομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς
τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ὑπογραφῆς, ἔκω γε τῷ
δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσσηκόμενος. 5. καίτοι οὐδὲ παρ-
αινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται σῆμα ἐπὶ τὸ πρῶγμα,
οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν ἢ βλῖπεν ἢ
ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον καὶ πρόχειρον καὶ ἑκπαιστος
εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐμνηνεῦσαι τὸ ἐπελθὼν
δύνηται. τὸ δὲ οἶσθαι πον καὶ αὐτὸς, ᾧ ἐπαίρε, ὥς οὐ
7 τῶν εὐμεταχειρίστως οὐδὲ ῥηθιμῶς συντεθῆναι * δυνα-

pro quo equidem τῆς ὑπογραφῆς correxi. Nam uti scriptor, qui ipso historiam scribit, opus suum cum ἐπιγραφῇ, aedificii titulo, semet ipse cum architecto comparare apto potest: ita Lucianus, qui παραίνεσιν tantum promittat, praecepta sua non cum titulo aedificii, sed cum ὑπογραφῇ i. e. cum delineatione (Zaustiß) conferre debet, sicuti praecepta sua mox c. 5 τὸν κατὰ ταῦτα appellat. Ant, inquit, huius adumbrationis socius ero, aut extremo saltem digito lntum attingam. Atque ut ἐπιγραφῆς h. l. absurdum est, ita nihil aptius vore ὑπογραφῆς, quae et de librorum prima adumbratione (ὑπομνήματι) dici solet et vero de domus velut initiis, sicut ὑπογραφῇ τῶν θεμελίων (Grundriß) ex Ari-totele allatum est. Τπογραφὴν latine dicas „lineamenta“ (Cicero in Bruto c. 87). Verbum quoquo de adumbratione saepius posuit Lucianus, ut in Alexandro c. 3 αὐτὸν ὑπογράψω et in nostro libro c. 16, ubi pro inepto ἀπογραφόμενος c. eodd. ὑπογραφόμενος restituum.

5. παραίνεσις — σφίσιν] παραίνεσαι οἱ πολλοὶ δεῖναι ὅτις σφίσιν ΩΕFH. παραίνεσαι πολλοὶ δεῖναι ὅτις σφίσιν Φ. παραίνε-
σαι, πολλοὶ δεῖναι ὅτις σφίσιν A et hand dubie eodem modo C. παραίνεσαι οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται σφίσιν G. Tum schol. in cod. V

γρ^{αι}. καίτοι οὐδὲ παραίνεσις οἱ πολλοὶ δεῖν οἶον τε σφίσιν et οἶον τε σφίσιν est etiam in X. συγγράψαι] συγγράψαι Victorinus fortassis recte. τὸ δὲ om A. Quo Hemsterhusius juvenis in Anecdotis p. (39) de h. l. male scripsit, omnino non edenda erant, utpote ab ipso postea bene retractata ad Lucian. D. Mar. III, 1 (sive T. I p. 297). ᾧ ἐπαίρε] ᾧ om A. εὐμεταχειρίστων libri omnes, pro quō εὐμεταχειρίστως correxi. Nam servata hic librorum scriptura opus erit continuo novitia interpolatione, οὐδὲ τῶν ῥα-
θιμῶς, quam munus Bekker recipere ausus est. οὐδὲ ῥαθιμῶς]

γρ. σνν
οὐδὲ τῶν ῥαθιμῶς H solus. συντεθῆναι] μετατεθῆναι F et

μένων τούτ' ἐστίν, ἀλλ', εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο, πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἤν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησίν, ἐς αἰ κτῆμα συντιθεῖν. οἶδα μὲν οὖν οὐ πᾶν πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέφον, ἐνίοις δὲ καὶ πᾶν ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη καὶ ἐν τῷ κοινῷ δίδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἡγήται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία ἂν εἴη ἢ ἑλπίς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν τι τῶν ἅπασι κεκυρωμένων καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὁμῶς δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρησθαι, ἢν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτριῶν (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπ' αὐτῶν ἤδη κεκυρωμένων), ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἅνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μή, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πᾶσι ὥσπερ καὶ νῦν * μετρούντων 8 τὸ πρῶγμα, ὁ λατρός δὲ οὐ πᾶν ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγυθῶσι. 6. διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου (τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι,

μετατιθεῖναι fortassis etiam M. ἀλλ' ΩΑΕΦ. ἀλλὰ Φ et vulgo. ὁ ΩΦ et vulgo. om AFH. ἐς αἰ UY cum ipso Thueydeide I, 22. ὡς αἰ ΩFG et in litura E. ὅς αἰ AH. ὅσαί Φ. οὐ om A. ἡ ἱστορία] ἡ om ΦΑ. μανία ἂν εἴη ἢ ἑλπίς] mea conjectura est, valde tamen incerta. μανία εἴ γε ἑλπίς ΩH et in litura E et edd. ante Bipontinam. μανία ἢ γε ἑλπίς FM et (qui ἢ γε) G. μανία καὶ ἑλπίς ΦAC. Cf. Psoudolucianum De Parasito c. 7 μὴ καὶ μανίας ἢ ζητεῖν. Ceterum pristina conjectura nostra (in diariis scholast. n. 1830 p. 234) μανία ἢ ἑλπίς saltem per se ferri potest, Bekkeri suspicio μανία καὶ ἢ ἑλπίς ob molestam ac putidam vocem καὶ ferri vix potest. Γ' omnino ab h. l. abhorret, ut nihil loci sit malorum codicum scripturae μανία ἢ γε ἑλπίς. μεταποιήσουσιν] μεταποιήσουσιν ΩFACEH. ἢ] καὶ in textu a rec. m., ἢ in marg. a sec. m A. μεταγράψουσι recte edd. ante Jacobitum. μεταγράψουσι ΩEH et (?) C. μεταγράψουσι ΑΦ, quod non probandum est. ἐς τὰς] εἰς τὰς Φ. ἢν' εἰ ΦA et vulgo. ἢν' εἰ ΩE. Din est quum conjeci, ἢν' ἢν' et deinceps συστή. συσταίῃ] συστή H. ἢνπερ γε] γε om A. Ἀβδηρίται A. Ἀβδηρίται edd. ante Lehmannum. τραγυθῶσι]—σιν G recte, opinor.

6. φενάκτων ΩΦ et vulgo. φενάκτα AC. ἔν τε] τὰ ἐν τε Y. Tredecim verba κοινὰ γὰρ — ἀρμονία omnibus libris invitis

τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει), φέρε πρῶτα εἰπωμεν ἄτινα
 γευκίον τῷ ἱστορίῳ συγγράφοντι καὶ ὧν μάλιστα καθά-
 ρευτίον, ἔπειτα οἷς χρώμενος οὐκ ἔν ἀμάρτοι τῆς ὁρθῆς
 καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶαν αὐτῷ ἀρκίον,
 καὶ τάξιν ἥτινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστίον, καὶ μέτρον
 ἐκάστον, καὶ ἃ σιωπητίον, καὶ οἷς ἐνδιατρεπτίον, καὶ
 ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηγεύσαι αὐτὰ
 καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα ὕστερον
 νῦν δὲ τὰς κακίας ἥδη εἰπωμεν, ὅπόσαι τοῖς φαύλως
 συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάν-
 των λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα ἐν τε φωνῇ καὶ ἁρμονίᾳ
 καὶ διανοίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπιλ-
 θεῖν καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον· κοινὰ γάρ,
 ὥς ἔφην, ἀπάντων λόγων ἐστίν. [ἀμαρτήματα ἐν τε

ejecit Rudolphus Praefat. p. VI, quem nonnulli secuti sunt. Qui
 comparare poterat falsam lectionem infra c. 9, ubi verba *κισθῆλας*
τῇ διαιρίσει χρώμενοι duo codd. recentiores his exhibent alterique
 loco male praefigunt ὡς εἴρηται. At b. l. prorsus inepte haec con-
 tinuata essent: — οὐκ ἴδιον. ἃ δ' ἐν ἱστορίᾳ —. Nam ipsa collo-
 catio vocum ἐν ἱστορίᾳ oppositionem flagitat, quae oppositio in
 illis ipsis tredecim verbis (ἀπάντων λόγων) proxime antecessit. Tum
 in libris et verba οὐκ ἴδιον· κοινὰ γάρ — praeclare conjuncta sunt,
 et illud ipsam ἀπάντων λόγων hic quidem longe aptius dictum est,
 quam foret πάντων, quod paullo ante scriptum legimus. Cf. etiam
 similem locum infra c. 39 ἐν γὰρ, ὥς ἔφην —. His de causis ego
 la Quaest. Luc. p. 166 sola haec verba ἐν τε φωνῇ καὶ ἁρμονίᾳ,
 quae sententiam perdunt, ut e proxime superioribus nata delevi:
 quam ratio acia et Jacobitius et vero C. F. Hermannus (in edit.
 sua p. 7 et p. 45) unico secuti sunt. Ac tametsi in universum a os
 jam tum recte judicasse apparet: tamen nunc caeteris haud dubie
 servatis nunc praetorem vocem ἀμαρτήματα ejeci itaque scripsi:
 — τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον· κοινὰ γάρ, ὥς ἔφην, ἀπάν-
 των λόγων ἐστίν. ἃ δ' ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι —. Quodsi Sub-
 jectum scriptor addere voluisset, non repetiisset opinor ἀμαρτήματα,
 sed scribere ita voluisset ἀπάντων λόγων ἐστὶ [ταῦτά γε]. Nam in
 his quidem verbis et vitia et alia, quae omnis orationis communia
 sint, ab iis distinguuntur, quae sermonis sicut mere historici. Tantam
 igitur abest, ut tredecim illa verba deleri omnia possint, ut et
 quae proxime antecedunt et quae continuo subsequuntur, clarissime
 ostendant, nostra demum correctione Luciani manum vere resti-
 tutam esse.

φωνῇ καὶ ἁρμονίᾳ] 7. αὖ δ' ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν ὅλα ἡμέμοι πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἣν ἄσασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὅτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μετὰ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἐνκα * παραδείγματος ἕνεκα τῶν ἤδη οὕτω σιγγε- γραμμένων. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο ἡλίκοι ἀμαρτάνουσιν ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα τοῖς ἐπαινοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι, τοὺς μὲν οἰκίους εἰς ὕψος αἶροντες, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα τοῦ μετρίου καταρρέπτοντες· ἀγνοοῦντες ὥς οὐ στενῇ τῇ ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετεῖχεται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν ἐστὶ πρὸς ἄλληλα, εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινέσαι τε

7. δ' ἐν ΩΦΓ. δὲ ἐν ΑΗ et vulgo. τοιαῦτα Sommerhrodtius cum H. Snuppio. Libri τὰ τοιαῦτα. Frustra Hemsterhusius in Anecdotis p. (59) τὰδε τοιαῦτα conjecit. ἐνδιατρίβουσι ΩΦΕΓΗΥ, ut Marcilius conjecerat. διατρίβουσι A et odd. ante Reitzium. Parisinos libros omnes ἐνδιατρίβουσι exhibere o. Bolini silentio colligunt. Quorum unus tamen, C, hic quoque cum A congruere videtur. εἰς ΩΦΓ. ἐς A et vulgo. αἶροντες] φέροντες ΦΑΧΜ. γρ. ἵπαι

φέροντες F. ἐπαίροντες vulgo et Ω (?). Ego vero hic αἶροντες correxi multo ante Cohetum V. L. p. 245. Nam neque ullus scriptor εἰς ὕψος ἐπαίρειν unquam dixisse videtur, et antiquorum codicum vitio φέροντες nihil aliud nisi hoc ipsum αἶροντες continetur. Cum emendatione nostra confer infra c. 14 ἐπὶ μεῖζον — αἶρειν, Somnium c. 15 ἀρθεῖς — εἰς ὕψος, Timonem c. 5 εἰς ὕψος ἄρας, tum etiam dictiones Libanii πρὸς ὕψος αἶρειν et Aristidis ἐπὶ μέγα αἶρειν atque ἐπὶ κεφαλῇ αἶρειν apud C. F. Hermannum ad h. l. p. 48, qui vitium ἐπαίροντες corrigere nescio quo modo oblitus est. πέρα] παρὰ AC. Libri τῇ ἰσθμῷ, pro quo G. L. Walchius (Emend. Liv. p. 137 adn.) τῇ ἰσθμῷ „andacter“ correxit. Infra c. 40 similiter οὐ μικρῇ τῇ δειλάτι τοῦτω conjeci. Walchii autem generosae audaciae C. F. Hermannus p. 48 frustra opposuit meam emendationem certam illam quidem in Charidemo c. 19 οὐκ ὀλίγῃ τῇ μέσῳ, quae cum idem p. 362 comparavit Heliodorum Aethiop. VII, 10 οὐ μικρῇ τῇ μέσῳ. ἐν μέσῳ ἐστὶν] ἐστὶν ἐν μέσῳ H solus. ἐπαινέοις τε καὶ] ita conjeci. ἐπαινέοις. καὶ Φ. ἐπαινέοις καὶ A et vulgo. εὐφράνας G. εὐφράνας A et vulgo. κἄν

Lucian. L.

καὶ εὐφραῖναι τὸν ἐπαινούμενον, κἂν εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχοι τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν· ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἢ ἱστορία οὐδ' ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον ἢ τὴν ἀρτηρίαν λατρῶν παιδὲς φασὶ τὴν τραχείαν παραδέξασθαι ἂν τι ἐξ αὐτὴν καταποθῇν. 8. ἔτι ἀγνοεῖν εἰκόσασιν οἱ τοιοῦτοι ὡς ποιητικῆς μὲν καὶ ποιημάτων ἄλλαι ὑποσχίσεις καὶ κανόνες ἴδιοι, ἱστορίας δὲ ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἄκρατος ἢ ἔλευ-

ει] ita conieci. καὶ ΩΦΑ et (in quo post ψευσαμένῳ punctum est) E. καὶ etiam F pm et εἰ a secunda supra scriptum. κἂν H solus, καὶ εἰ caeteri libri omnesque edd. Vitium non in illo εἰ inest, (quod ut male deleteretur mala fecit loci structura, ut e cod. Wittiano E colligitur,) sed in vocula καὶ error delituit. Nam Lucianea dictio collato nro codice H hanc correctionem postulat, κἂν εἰ, qua formula saepe Samosatensis nititur, velut in l. nostri simillimo Rhetor. Praec. c. 11. Eodemque modo κἂν cum conditionis participio coniungi solet, uti De Moe. Cond. c. 27 κἂν ἄλλον ποιήσαντος. In Halcyone c. 3 recte nuper G. Dindorfius partim e codd. sic emendavit: κἂν ἐνθυμηθῇντι γὰρ τῷ θεῷ ἐπέλθοι τὰς ἀστράπας ἱκίνας—. ὑπάρχει] ita nemodum emendavit, quod in tam aperto vitio

mirere. ὑπάρχει (οἱ n sec m) F. ὑπάρχειν A. πάρειν Φ. ὑπάρχει vulgo et fortassis Ω. οὐδ' ἀκαριαῖον] ita vulgo. οὐδὲ ἀκαριαῖον F et (?) Ω. οὐδὲ ἄκαιρον ΦAKTV. Postremo in E (de quo errat Reitzius) nostro laud dubie l. litura est, sed alia manu vulgatam οὐδ' ἀκαριαῖον reposuit. Antiquum vitium οὐδ' ἄκαιρον ἀνάσχοιτο recta nos perducit ad hanc conjecturam οὐδ' ἀκαρῆ ἀνάσχοιτο (suppleto ἀκαρῆ i. e. „ne tantillum quidem mendacium“). Οὐδ' ἀκαρῆ formula est atticis porquam usitata. Erunt tamen, qui ἄκαιρον merum esse errorem pro ipsa lectione vulgata ἀκαριαῖον contendunt, praesertim quum Lucianus adjectivo ἀκαριαῖος in Hermotimo c. 6 et ibid. c. 62 usus sit. Quamobrem vulgatam mutare nolui. ἢ om ΦAH.

8. ἀκρατὴς ΩΦΑ et vulgo. ἀκρατῆς cod. Vatic. 87 (i. e. opinor ἀκρατῆς, et ἀκρατῆς et supra pro varia lectione ἀκρατος). Adeo Vaticanus Solani emendationem ἀκρατος confirmat, quam Bekkerus Sommerbrodtio et Dindorfio probatam recepi. Vulgatam C. F. Hermannus alii que defendere frustra studuerunt. Nam res ipsa notionem poscit integritatis, plenae illibataeque libertatis. Minus recte tamen Solanus conjecturam suam laudatissimo Platonis l. tueri conatus est De Rep. VIII p. 362, D ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένην

θερία καὶ νόμος εἰς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ μουσῶν [ῶν], καὶ ἔπων ὑποπτήρων ἄρμα ζεύξασθαι ἐθέλῃ, καὶ ἐφ' * ὕδατος ἄλλους ἢ ἐπ' 10

πόλις ἐλευθερίας διψήσασα κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τῇ καὶ πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ. Nam quum omnino ἀκράτος in pedestri sermone de ipso plerumque vino usurpatum sit, tum in Platone allegoria est, non item hic in Luciano. Deinde Platonieum ἀκράτου αὐτῆς (h. e. immodicae) reprehensionem habet, ut reete viderunt et Pintarchus Moral. p. 295, C et Tullius De Rep. I, 43 init. sic ille interpretatus: „non modice temperatam, sed nimis meracam libertatem,“ et quem Platoniei loci imitatore ipse addo, T. Livius Hist. 39, 26 med. Ita alibi usurpantur ἀκράτος παρρησία et φιλονομία. Quia tum quoque vituperatio inest, si „nimis fervidum“ potius significat, qua notione poetae maxime utuntur ut Aeschylus in Prometh. v. 679 ἀκράτος ὄργην. Quare Aristoteles in Rhetor. III, 3 init. ad γλῶττας, l. e. ad poetica et obsoleta hoc refert Alcідamantis dictum: ἀκράτῃ τῆς δειανόιας ὄργῃ τεθνηγμένον. Attamen eodem fere modo loqui ausus est Dionysius Hal. A. R. VIII, 54 δι' ὄργῃς ἀκράτου. Atqui Dindorfus quoque tantum reete dixit, non sane id Lucianum agere, ut poesi ullo modo reprehensam velit. Enimvero in Plutarchi Vitae, in Compar. Timol. eum P. Aemil. e. 2 (sive II p. 325 R.) eum corpore plau robusto et ad frigus aestumque ferendum iuxta idoneo comparatur „ψυχῇς ἀκράτος εὐρωσσία καὶ ισχύς“ h. e. „plenum animi robur,“ quae verba a Schaefero quoque Vol. IV p. 426 recte explicata sunt. Tertium tamen huiusmodi l., in quo ἀκράτος „plenum“ designet sine ulla quidem reprehensione, adhuc frustra quensesivl. At Vatieani lectio refragari pristinae conjecturae nostrae videtur: ἐπεὶ μὲν γὰρ ἀκράτος ἢ ἐλευθερία —. Coniuleram praeter alia Nostri Hermotim. e. 7 καθαρὸν τε καὶ ἀκράτον φέρων τὸ θεῖον, Plat. Phaedr. p. 247, D ἐπιστήμη ἀκράτῃ et Incert. Axioch. p. 371, D ἀκράτος ἀλευπία. Post verba ἐκ μουσῶν ego retenta priore interpunctione addidi ῶν, quod a libris abest omnibus. Olim equidem suppleveram ἐκ μουσῶν [ῥῥῃς] eum gravi etiam post ῥῥῃς interductu. Moverat me praeter hos locos De Sacrific. e. 5 et De Saltat. e. 61 magna similitudo verborum in Jove Confutatio e. 2 οἱ ποιεῖται — ῥῥῃσιν. At praeterquam quod altera conjectura vel per se multo leulor est: quomodo et hic ῶν post ἐκ μουσῶν male exciderit et paullo post male scriptum sit θέλῃ pro ἐθέλῃ, clare docet liber Gordicensis, ejus librarius iteratis partim quae primum male scripserat, eadem manu continuo post ἐκ μουσῶν ita pergit: καὶ ἔπων ὑποπτήρων ζεύξασθαι θέλῃ. καὶ ἔπων ὑποπτήρων ἄρμα ζεύξασθαι ἐθέλῃ. Adeo scriba hoc

ἀνθεράκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσθαι, φθόνος οὐδέϊς· οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι μὴ ἀπορραγείας ἐκείνης συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλλὰ κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύων Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στήθον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ψῶνιν τῷ Ἄρει, καὶ ὅλως σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι, εἰ δέοι, τὸν Ἀτρίως καὶ Αἰρόπης· οὐ

vidit, se et ἰσπατέρων male disjunxisse, et ἄρμα plane omisisse et perperam θέλγ exarasse: illud homo optimus non vidit, se ante haec ipsa verba κἂν ἦπτον (sive post verba ἐκ μοῦων) syllabam ὦν non minus turpiter omisisse. *ιδίλγ* ΩΦΑΕΦΗ. *θέλγ* idem Α et vulgo. ἄκρων ΩΦ et vulgo. ἄκρον ΑC, scriptura magis adcommodata ad hujus l. fontem Il. ε', 227 et 229, quorum priorem versum servato illo ἄκρον Pro Imagin. c. 20 totum attulit. Ita ἄκρον etiam post verba ἐφ' ὕδατος supplendum sit. At in sententia Homeri reddenda Noster non homerice loqui solet sed attici; atticum est autem ἐπ' ἀνθεράκων ἄκρων. οὐδ' vulgo. οὐδέι ΩΦΑCF.

ἀπὸ omnes codices itemque Victorini. ἰπὸ edd. veteres. Horum fons est Il. θ', 18 sqq. τὰ πάντα ΩΦΑ et vulgo. τὰ πάντα ὁμοῦ ΓΔ, orrore e superioribus αἰωρῇ ὁμοῦ nato, ut rocte Lebmaunus.

Ἀγαμέμνονα] Horum fons est Il. β', 478 sq. ἐπαινέσαι θέλωσιν omnes libri ut videtur, lectione consimili superiorum ζεύξασθαι θέλγ. Malim sane ἐπαινέσαι ἐθέλωσιν, uti nunc editum est a Dindorfio. σύνθετον ΩΦΑ et vulgo. σύνθετον καὶ F. σύνθεται Δ.

γενέσθαι, εἰ δέοι mea conjectura est. Libri omnes γενέσθαι δεῖ. Δεῖ neque audacter deleri potest, ut visum est Rudolpho Praef. p. VII, neque pro eo δεῖ scribi, quae vocula ab h. l. abhorret, uti Creuzer (De Xenophonto bist. p. 126) et Jacobsius (Append. ad Pors. Advers. p. 293) conjecerunt. Recte tamen hi omnes δεῖ viderunt corruptum esse. Nam etsi olim ad D. Deor. XXVI, 2 p. 67 verbum δεῖ grammaticae rationi convenire satis demonstravi, ab sententia tamen idem alienum est. Neque enim oportet poetam, sed tantummodo ei licet cum diis omnibus unum compararo Agamemnonem. Quare et infinitivus γενέσθαι a superioribus verbis οὐδέις ὁ κωλύων pendere debet et pro hisce γενέσθαι δεῖ corrigendum est γενέσθαι, εἰ δέοι, —. Etenim verba εἰ δέοι prorsus idem significant quod illa superiora, κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν. Notae sunt atticorum dictiones, εἰ δέοι, et vero ἦν δέγ, (Luc. Toxar. c. 37, Tbucyd. I, 58, ibid. II, 24 et ἦν τε δέγ, Tbucyd. I, 44). οὐδ' ὁ vulgo, οὐδέι ὁ ΩΦΑF. οὐδ' ὁ ἄρης

γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς οὐδ' ὁ Ποσειδῶν οὐδ' ὁ Ἄρης μόνος
 ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ
 ἦν τινα κολακίαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἑστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέ-
 τρων καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; * μίγα 11
 τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείῃ
 τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισά-
 γοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον
 καὶ τὸ ἐγκώμιον καὶ τὰς ἐν τοῦτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ
 ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ
 πρηνέων ἀλουργίαι περιβάλλοι καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ
 ἑταιρικῷ καὶ θυκίον ἐντρίβοι καὶ ψιμύθιον τῷ προσ-
 ὄπῳ, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαι· ἂν

GHJ Victorious. οὐδὲ ὁ ἄρης ΩAEF. οὐδ' ἄρης Φ (?) et vulgo.

γίνεται Ω et vulgo. γίνεται ΦACF. ἐκφαίνουσα ΩΦ et (de
 quo errat Jacobitius) A et vulgo. ἐμφαίνουσα F. Vulgata hic qui-
 dem manifesto longe aptior est. Cum altera lectione coufer D.
 Deor. XXVI, 1 et D. Mort. XXI, 1. In Alexandro c. 12 pro ἐκ-
 φαίνουσα vel ἐπιφαίνουσα ex optimo codice nuper ἐμφαίνουσα
 edidi. Item in Jove Trag. c. 26 ἐμφαίνειν et ἐκφαίνειν confusa
 sunt. Omnino Lucianus verbum ἐμφαίνειν altero ἐκφαίνειν magis
 frequentat. Item in codd. Lucianeis saepe variant ἐμφαίνω et ἐπι-
 φαίνω, de qua re ad Alexandr. c. 3 disserui. τὰ ποιητικῆς] τὰ
 om A. ἐπεισόγοι EH et (?) Φ. ἐπεισόγοι G. ἐπεισόγειν Δ. ἐπεισ-
 άγει ΩA et vulgo. ἐτέρας A et vulgo. ἑταίρας ΦFHMRTV, tum
 E a pm, item Ω a pm (ubi pro αι supra ε a rec. man., propterea
 γρ. τὸ σκώμματα

ut in E). κομμώματα ΩΦ et vulgo. κομμώματα H. σκώματα
 A. σκώματα EG Victorious. ἀλουργίαι T. ἀλουργίς ei H. ἀλουργί-
 οισιν Ω. ἀλουργίαι A (cum litura super τ et post ι). ἀλουργίαι FG.
 ἀλουργίς τε RT. ἀλουργίς τε V. ἀλουργίς ei ΦE. περιβάλλοι G.
 περιβάλλει AC. περιβάλλοι F. περιβάλοι ΩΦ et vulgo. θυκίον
 AF. φύκισον vulgo. ἐντρίβοι ΩΦ et vulgo. ἐντρίβει A. ἐκτρίβοι Δ.
 ψιμύθιον ΩEFGH. ψιμυθίων ΦA. ψιμυθίων edd. omnes ante
 Hermannianam. τῷ προσώπῳ Ω et vulgo. τὸ πρόσωπον ΦAH.
 ἀπεργάσαι· ἂν mea conjectura est. Libri ἀπεργάσασθαι. Cf. Ica-
 romen. c. 17 init. Et ἂν quidem utique exedit. Ceterum aut mea
 ratio probanda aut F. Jacobsii consilio (Append. ad Pors. Advers.
 p. 293) ἂν post καταγέλαστον interponendum est. Jacobsio similis
 in Anachars. c. 26 locus favet.

αίσχυνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. 9. καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὥς οὐχὶ καὶ ἐπαινετίον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετίον καὶ μέτρον ἐπακτίον τῷ πράγματι τὸ μὴ ἐπαχθῆς τοῖς ὑστερον ἀναγνωσσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστίον τὰ τοιαῦτα, ὅπερ
 12 μικρὸν * ὑστερον ἀποδειξομεν. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν ἐς δύο τὴν ἱστορίαν, ἐς τὸ τεργνὸν καὶ χορήιον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν ὡς τεργνὸν καὶ εὐφραίνον τοὺς ἐντιγγέγοντας, ὁρᾷς ὅσον τάλχθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν κηδύλλῳ τῇ διαιρίσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ

9. οὐ om ΩAC et sine dubio E, in quo non οὐ sed τοῦτο de-
 osso male narratur. τὰ ἔπειτα ΩΦΑ et vulgo. τοῖς ἔπειτα U.
 τοῖς ἔπειτα Y. Ferri etiam vulgatum potest, cui simillimam illud
 est infra c. 13 τὸ τήμερον, nec temere antepono τοῖς ἔπειτα, quod
 infra c. 61 legitur. Cum eodem confer c. 39 fin. Libri omnes
 τὰ τοιαῦτα, ἅπερ, sed ἅπερ idcirco falsum est, quod relativum non
 ad τὰ τοιαῦτα sed ad sententiam totam pertinet. Hinc corrector
 Aldinus ὥσπερ pro ἅπερ conjecit probante Lehmanno. Licet
 etiam τὰ τοιαῦτα, καθάπερ conjicere, nisi in promptu esset pro
 ἅπερ una litterula mutata ὅπερ scribere, ut supra reposui. Libri
 ἐπιδειξομεν, ultima syllaba partim aliter scripta partim malo ad-
 aucta, sed constanti praeverbio ἐπε —. „Id quod, inquit, paullo post
 demonstrabimus.“ At „demonstrare“ non ἐπιδεικνύναι significat,
 verum ἀποδεικνύναι. Itaque ἀποδειξομεν pro ἐπιδειξομεν correxi.
 Cf. Eupolidis versus ap. Hephaestion. XIII, 4 p. 79 Gaisf. ed. sec: φημι
 δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ | καὶ πολὺ μέγιστον ἀγαθὰ
 ταῦτα δ' ἀποδειξομεν. ἐπιδειξομεν. ὅσοι ΩV et vulgo. ἐπιδειξομαι.

N

ὅσοι FM. ἐπιδειξόμενος οἱ C. ἐπιδειξόμενος. οἱ A (sic plane; accentus
 super ei et N supra a m sec.). Ex Florentino (Φ) Franciscus de
 Furia tantum οἱ (sic) pro ὅσοι mihi enotavit, oblitus (ut ex hoc
 ipso οἱ sine accentu ut in AC scripto colligitur) praecedentis lec-
 tionis ἐπιδειξόμενος pro ἐπιδειξομεν. Quare prorsus ut C legit
 etiam Φ ἐπιδειξόμενος οἱ. Jacobitiam aliosque, qui hic οἱ pro
 ὅσοι quasi e Florentino scilleet et pluribus oodicibus odiderant,
 fugit vtro aestimanti hic in omnibus libris ὅσοι esso, οἱ ne in nno
 quidem. δ V. δὲ ΩΦΑ et vulgo. ἐς δύο ΩACG. εἰς δύο V et
 vulgo. Pro ἐς τὸ libri omnes ut videtur εἰς τὸ, praeter Victorium,
 qui pro εἰς τὸ τεργνὸν habet ἐς ἄν τεργνόν. εἰς αὐτὴν vulgo.
 εἰς αὐτὴν ΩΦΑFGΔV. χρώμενοι ΩΦ et vulgo. χρωμένοις A.

χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται. τὸ
τερπνὸν δὲ ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν,
ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῆς, εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει
[τῶν] ἄφ' Ἑρακλίου γενέσθαι καὶ Νικόστρατον τὸν

εἰς τὸ τερπνὸν usque ad χρώμειοι in antiquis libris omnibus ita
leguntur, ut ego supra posui. At eadem sic interpolata exstant in
ΔV: εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κερδῆλῳ τῇ διαιρέσει χρώ-
μειοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιεῖται (—οιν V) καὶ τὸ ἰγκώμιον —
deinceps ut in antiquis libris usque ad τάλιθοῦς (ἀληθοῦς Δ)
ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κερδῆλῳ τῇ διαιρέσει
χρώμειοι. Cf. quae supra ad c. 6 sn. diximus. κάλλος] γρ ἄλλος
V. κωλύσει ΩΦΑ et vulgo. κωλύει ΔG vitiose. Post κωλύει
vel κωλύει libri omnes continuo ἄφ' Ἑρακλίου. Ego post κωλύ-
ει e conjectura τῶν inserui. Haec corrupta esse unus vidit J.
Palmerius in Exerc. Crit. p. 556, qui quum e Pausania V, 21, 5
hunc Nicostratum docuisset, sicut olim Herculem, luctae et pan-
ceratii palmam Olympiacam simul eodem reportasse die: non minus
recte negavit ἄφ' Ἑρακλίου γενέσθαι aliud quidquam significare
nisi „genus ab Hercule dncere“, quae res ab hoo Nicostrato pro-
cul abhorret. Equidem τῶν ἄφ' Ἑρακλίου correxi motus simillimo
Luciani loco in Veris Histor. II, 22 πάλιν μὲν ἰνίκῃσι Κἄρος
(corrigo cum eodem Palmerio, Κἄρος) ὁ ἄφ' Ἑρακλίου, Ὀδυσεὺς
περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. Cum hac dictione ὁ ἄφ'
Ἑρακλίου notissimum illud οἱ ἀπὸ Πλάτωνος (h. e. „omnes Pla-
tonici“) non videtur conferendum fuisse. Nam isto modo οἱ ἄφ'
Ἑρακλίου dieti essent et athletae ad unum omnes, quod longe
secus est, et philosophi cyuici, quorum fuit Ἑρακλῆς ἀρχηγέτης
(cf. Lucian. Conviv. c. 16), et omnes parasiti. Immo qui athletae
post Herculem eodem victorinae genere potiti essent, ii demum ἄφ'
Ἑρακλίου στεφανοῦσθαι (i. e. „iude ab Hercule, post Herculem
coronari“) et οἱ ἄφ' Ἑρακλίου (suppleto στεφανοθέντες) dice-
bantur, uti luculente patet ex his versibus in Corp. Inscr. Gr.
Vol. I P. II p. 360 ed. Boeckh. v. 5 sq. τοῦ δὲ [πανάξιος ὢν]
Δουληπιάδης στεφανοῦτο | τὴν πρώτην παίδων τάξιν ἄφ' Ἑρα-
κλίου. [Cohetus De Philostr. Περί Γυμν. p. 75 conjectura hic
nihil opus esse praefatus ipse locum addit, quo nostra emendatio
confirmatur, Galeni II, 14 Chart. ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἄφ' Ἑρακλίου
τις ἐλέφαντος ἢ λέοντος ἰσχυρότερος ἂν φανείη. Tum Coheto haec
placent vulgata: αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν. Sed in altero
Luciani l. cum Palmerio Κἄρος ipse quoque corrigit.] γένεσθαι
καὶ Νικόστρατον A. γενέσθαι Νικόστρατον ΩΦ et vulgo, quod
servari potest. Tamen nostram conjecturam τῶν ἄφ' Ἑρακλίου

- 13 Ἰσιδότου, * γεννάδαν ὄντα καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκα-
τίρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος εἶη τὴν ὄψιν,
Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁφθῆναι ὁ Μιλῆσιος ἀνταγωνίζοιτο
αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς γασσι, τοῦ Νικοστράτου ὦν.
καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμ-
πορεύσασαι, πολλοὺς ἂν τοὺς ἱρασιὰς ἐπισπάσασαι· ἄχρη
δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λίγω δὲ τὴν τῆς
ἀλχηθείας δόλῳσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροσιεῖ. 10. ἔτι
κακῆϊνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κο-
14 μιδῇ μυθῶδες καὶ τὸ τῶν * ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες
τοῖς τὰ παρ' ἐκατίρων ἀκούουσιν ἦν μὴ τὸν συρρετὸν

probandi καὶ vocula aptissima videretur necesse est, cujus generis permulta Heindorfius ad Plat. Gorgiam p. 271 (sive p. 525 d St.) collegit. τὸν Ἰσιδότου Φ et vulgo. Ἰσιδότου Α et (?) Ω.

γεννάδαν ΩΦ et vulgo. γεννάδα Α et a pm Ε. Libri αἰσχιστος ὁφθῆναι εἶη (εἶη ὁφθῆναι F) τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ (ὁ supra scriptum in F) καλὸς —. Quum bonus codex ὁφθῆναι paululum transponat, ego hac lectione quodammodo usus ipsam ὁφθῆναι conjecturao opo ita potius transponni: αἰσχιστος εἶη τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁφθῆναι —. Hoc enim multo praestat, quam τὴν ὄψιν ita transposuisse: αἰσχιστος ὁφθῆναι εἶη, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς τὴν ὄψιν —. Vulgata, quibus Hemsterhusius ad Lucian. I p. 89 sine ulla vitii suspicione usus est, equidem graeco dicta esse nego ac pornego. Graeci enim aut καλὸς ὁφθῆναι dicunt, aut καλὸς τὴν ὄψιν, ut in caeteris ipsius Hemsterhusii exemplis omnibus: nusquam vero ullus dixit juncto utroque, καλὸς ὁφθῆναι τὴν ὄψιν.

πολλοὺς libri omnes. Sententiae tamen melius convenire videtur πλείους. ἱρασιὰς RTVY. ἐργάτας ΩΦΑΕFGH et edd. antiquissimae. Jure ἱρασιὰς restitutum est a correctore Aldino et longo intervallo e codicibus a Graevio. Plane sic ipse noster in Toxar. c. 13 ἐπισπάσασθαι ἱρασιὴν usurpavit.

10. μυθῶδες ΩΦ et vulgo. θνμῶδες AC. θνμήδες (sive) Δ. παρ' ἐκατέρων τοῖς ἀκούουσιν ΩΦΑ et vulgo. παρ' ἐκατέροις

(ἐκατέροις F) τοῖς ἀκούουσιν MF. Quo osso corrupta neque explicari posse vidit Hemsterhusius Anecd. p. 59, sententiam nostrae similem restituro conatus. Recepi meam conjecturam, τοῖς τὰ παρ' ἐκατέρων ἀκούουσιν. „Nimia laus, inquit, magnae offensioni est, qui utramque partem audiunt,“ h. e. qui audiunt etiam contraria. Nequo enim unum illi historicum sed plures audiebant de bello Parthico disserentes. Cf. Eurip. Androm. 958 λόγους ἀκούειν

καὶ τὸν πολὺν θῆμον ἐπινοήσης, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς καὶ νῆ Λία σικοφαντικῶς γε προσέτι ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάθοι παραδραμὸν, ὁξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὀρώντας καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυρομισθικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχασθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαρραγῶσιν ἐπαινούντας. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις καὶ ἐπαίνοις καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιςτ' ἂν * ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ. 15

ἐωρακέναι γάρ σε πού εἰκὸς γεγραμμένον τῇ Ὀμφάλῃ

τῶν ἐναντίων πάρα. Conjectura mea firmatur proximiis verbis, quae ad idem auditorum genus pertinent, τοὺς δικαστικῶς — ἀκροασομένους. Judicis enim vel maxime hoc est, ut partem audiat utramque. Cf. pootam incertum ap. nostrum Calumn. n. t. cred. c. 8 et jusjurandum atticorum judicum ap. Domosth. in Timocrat. p. 151, 2 Bekker. ἀκούουσιν, ἦν μὴ ΩΦΑΗΤΥ Victorius et corrector Aldinus. ἀκούουσιν, εἰ μὴ G. ἀκούουσιν ἦν. μὴ E et caeterae edd. ante Reitzium. ἐπινοήσης Belinus de Ballu. ἐπινοήσαι Ω. ἐπινοῆσαι AEH et vulgo. ἐπινοήσας Υ. ἐπινοῆς FM et Victorius. ἐπινοῆ G. ἐπινοῖ V. ἐπινοῖς cod. Parisinus, fortasse A (nou C). ἐπιάλλα (pro vorhis ἐπινοῆσαι ἀλλὰ) Φ. Minus claro syllabao νοήσης scriptae orant, ut patet ex hoc ipso Florentino, qui eas omiserit. Aut conjectura ἐπινοήσης probanda, aut lectio ἐπινοῆς, quam C. F. Hermannus primum recepit. Novitia et parum Lucianea scriptura ἐπινοῆ a Bekkero male recepta est. σικοφαντικῶς γε προσέτι mea conjectura est. Libri omnes σικοφαντικῶς προσέτι γε praeter duo, FM, qui τοὺς σικοφαντικῶς προσέτι γε. Cf. D. Marin. II, 2 ὁ δὲ ἀποξένος τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι —. Saepe ita Lucianus habet etiam γε πρότερον, quod eodem modo in πρότερόν γε corruptum in Fugitivis c. 33 atque a mo in Praef. ad Quonst. Luo. p. XXVII emendatum postmodo codices firmarunt.

ἀκροασομένους ΩΕΦΗΜ idque voluit corrector Aldinus. ἀκροασομένους ΦΑΓ et caeterae edd. ante Reitzium. παραδραμὸν ΩΦΑ et vulgo. παρὰ δρόμον ΕΦΥ παράδρομον GH. τὸν τύπον] τὸν om Φ. χρὴ] δεῖ Φ. συγγράφειν ΩΦΑΕΦGH. καὶ συγγράφειν edd. ante Schmiedereum. δ' ἄλλων Φ et vulgo. δι' ἄλλων ΩΑΦ. ἦν δ' vulgo. ἦ δ' G. ἦν δι' ΩΦΑΦ. τάχιςτ' ἂν Ω et vulgo. τάχιςτα μὲν ΦΑΗ. σέ πού ΩΑΕΦΗ. πού σε vulgo et (?) Φ.

δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν [ἐκάτερον] ἐνεσκευασμένον, ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν ὡς Ἡρακλῆα διΐσθαι

ἐκάτερον ego conjectura ductus inserui. σκευὴν ἐσκευασμένον ΩΦΑ et vulgo. σκευὴν ἐσκευασμένον Vaticanus 87, confirmata Cobeti V. L. p. 163 conjectura, qui docuit nos olim (Quaest. Luc. p. 322) et in Icaromen. c. 14 e codicibus recte ἐσκευασμένος edidisse et in Neevomant. c. 16 pro his βασιλικῶς ἐκτεύσας vel δικοτεύσας non minus recte ex conjectura βασιλικῶς ἐνεσκεύσας resluisse, postremo ipse Cobetus in Bis Accusato c. 20 pro his ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη optime correxit ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη. Tum *ἐκάτερον*, quod sententis flagitante suppleri, ante hoc ipsum ἐσκευασμένον excidisse etiam e simillima collocatione in Jov. Tragoed. o. 12 *Λυοῖσπον ἐκάτερον τὸ ἔργον* concluditur. *Ἐκάτερον*, utrumque Lucianus et Herculem dicit et vero Omphalen, qui ambo vestitum inter se permutarant. Tabulam pictam, in qua haec Omphale fuit, vidit etiam Plutarchus in Compar. Demetrii cum Autou. c. 3. De veste quoque amborum invicem permutata alii scriptores plane cum Luciano consentiunt, ut Ovidius in Fastis II, 318 et v. 325 et Donatus ad Terent. Eunuch. V, 8, 3. Adeo pictura quae *Ἡρακλῆς τῇ Ὀμφάλῃ δουλεῖται* a Luciano dicitur, non nam personam sed duplicem eamque (*ἐκάτερον*) mutato et perverso utriusque vestiti exhibuit. τὸν λέοντα αὐτοῦ libri omnes. Cobetus (V. L. p. 86) malam conjecturam suam τὴν λεοντὴν pro τὸν λέοντα uni probavit Dindorfio Vol. II p. V. Sane librarii λέοντες pro λεοντᾶς vel *πάρδαλιν* pro *πάρδαλιν* nonnunquam falso dederunt. At hic praeterquam quod nihil causae est, quare eodiem scriptura mutetur, τὸν λέοντα αὐτοῦ elegantissime dictum est. Neque enim primi cujusque leonis pello Hercules amictus erant, verum spolio Nemeaei. Adeo Omphale hoc ipso spolio ridicule ornata videri debebat, quum taceret, loqui et velut sic gloriari: „His eliam jacet moles Nemeaea lacertis!“ Jam vero ipsa animalium nomina pro pellibus eorum poni recte posse plerique judicarunt, ut Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 256 sq. et Toupinus Epist. cr. p. 97 ed. Lips., qui tamen certa memoria confisi aut dubiis exemplis uti aut inoptis non dubitarunt. Sed *πάρδαλις* etiam pro *πάρδαλῃ* dictum esse colligas ex Apollonii Lexic. Homer. p. 134, 6 ed. Bekker. Deinde „tigris“ pro pelle tigrina manifesto ponitur a Claudio De Raptu Proserp. I, 18: „leniaquo simul procedit Jacchus | Cruali florens hedera, quem Parthica velut | Tigris —.“ Quid, quod dubio rem exemit ipse Homerus, ab quo βοῦς „clypeus“ (quasi tergum pellive bovina) dicitur in II. ῥ, 238, ibidem μ, 137 et saepius. Tenendum est, primum originem ac rationem hujus usus

οὔσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῇ καὶ πορφυρίδι ἔρια ξαίνοντα καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῇ σανδαλίῳ· καὶ τὸ θάγμα αἰσχιστον, ἀφεισιτῶσα ἡ ἰσθῆς τοῦ σώματος καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρώδες ἀσχημόνως καταθληνόμενον. 11. καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δ' ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελᾶσονται, ὀρώντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον * καὶ δυσκόλλητον τοῦ 16 πράγματος. ἑκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι καλὸν ἔστιν· εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐγὼ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις ἐπαχθεῖς, καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφρεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχῃσιν· οἷους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπίαν, ἀλλ' ἐμπεσόντες ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίσιν. 12. ὥστ' οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ μάλιστα

a poetis repetendam esse ideoque ejusmodi exempla in ligata oratione saepius reperiri quam in soluta; tum vero ambiguitatem ubique devitandam esse. Recte igitur h. l. Lucianus τὸν λέοντα scripsit pro τὴν λεοντὴν, quippe qui περιβεβλημένην addiderit. Nam acute et prorsus vere id ipsum observatum est a scholiasta Ven. ad II. μ', 103: τυκτῆσι βόισσιν] — οὐδέποτε δὲ βοῦν ἀπλῶς λέγει (sc. Ὀμηρος) τὴν ἀοπίδα, ἀλλὰ μετὰ τινος, ἐξ οὗ γνωρίζεται — τὸ ξύλον] τὸ om A. σανδαλίῳ ΩFACEGHΔ. σανδάλην vulgo. προσιζάνουσα ΩΦ et vulgo. προσίζουσα AC. ἀσχημόνως] ἀσχημοσύνης Victorius.

11. ταῦτά σου edd. omnes. ταῦτά σοι ΩFACEFHJTY et fortasse V. οἱ ὀλίγοι Ω et vulgo. ὀλίγοι Φ. οἱ λόγοι A. δ' ἐκεῖνοι F. δὲ ἐκεῖνοι ΩΦA et vulgo. ἀσύμφυλον ΩFACEFGHRTU et (?) V et Victorius itaque voluit corrector Aldinus. ἀσύμφυλον editio princeps. ἀσχηπλον cacterac edd. ante Reitzium. γὰρ δὲ] δὴ om A. ἀκαλλὲς] ἀκαλὲς ΦF. παρὰ τὴν χρῆσιν] Vide meas Quaest. Luc. p. 125. γίγνεται] γίνεται ΦAC. δ' ἄλλοις ΩA et vulgo. δὲ ἄλλοις ΦF. τῶν ἐπαινουμένων] τῶν ἐπαίων Victorius.

ἐξεργάσασθαι ΩΦA et vulgo. ἐξεργάσασθαι EH. ἐξεργάσασθαι F. κατὰ τέχνην ΩΦA et vulgo. κατὰ τὴν τέχνην FM.

ἐρίεται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μισοῦσι μᾶλλον καὶ ἀποστρίφονται ὥς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὅσιν' ὥσπερ Ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας Ἀλεξάνδρου καὶ Πύρου . . .

- 17 [καὶ] * ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧτο γὰρ χαμεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας), [ὁ δὲ] λαβὼν τὸ βιβλίον (πλέ-

12. ὥστ' ΩΦΑFGMA. ὥστε vulgo. ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας ΩACEFGMRJA. verba ὥσπερ — γράψας in textu om., sed in mrg habet ὥσπερ ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας H. Ἀριστοβόλου μονομαχίαν γράψαντος caeterae odd., etiam T et (qui ἀριστοβόλου) V et (ut e silentio colligas) Φ. Quae interpolatio est illa quidem falsa, sed per necessitatem extorta, ut hic locus vel sine his verbis, quae jam tum male exneiderant, intelligi posset. Alteram scripturam propter optimorum eodd. consensum C. F. Hermannus p. 87 paene eomprobavit, ceterum de anaeolutho tam inepto ipse videtur dubitasse. Nempe antiqua lectio ita tantum ferri potest, si post vocem Πύρου aliquid exeidit: videntur autem haec ipsa duo verba ἀπέτυχεν. οὐ exeidisse. Ita enim haec expleri jubeo: ὥσπερ Ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας Ἀλεξάνδρου καὶ Πύρου (ἀπέτυχεν. οὐ) καὶ ἀναγνόντος. — Aptissimum est enim praegresso τυγχάνουσιν verbum illi solitum opponi (velut in Timone c. 26 init.) ἀπέτυχεν. Sed etsi attineum est ὅς καὶ (ut in formula ὁ καὶ apud Sebasteum ad Demosth. II p. 508): hic tamen quaeritur, utrum καὶ (ante ἀναγνόντος) ipsius Lnciani sit, an correctoris, qui hae vocula carere nullo modo poterat. Ceterum haec narratio ab Aristobuli ingenio scriptoris fidu dignissimi tota abhorret neque enim eis eouciliari potest, quae de Aristobulo nostro ab ipso Arriano Anabas. Prooemio § 2 et Pseudoluciano in Macrobiis c. 22 memoriae prodita sunt. At libri omnes et hic nomen Ἀριστόβουλος (sive Ἀριστοβόλου) et paullo post ὁ Ἀριστόβουλος teneantur: quod nomen quum removeri nequeat, sequitur non librariorum sed jam Lncianum errasse, virum in historia parum diligentem. τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς ΩΦΛ et vulgo. τὸ χωρίον τῆς γραφῆς τοῦτο μάλιστα FM. γὰρ om F. [ὁ δὲ] λαβὼν ego supplavi. λαβὼν ΩΦAEFGH Victorius. λαβὼν ἐκεῖνος vulgo. Nempe quum id quo opus est pronomine jam intereidisset, reuens corrector ἐκεῖνος male inseruit. Satis certum est, ὁ δὲ λαβὼν potius ab ipsius scriptoris manu profectum esse. Namque hoc ipsum ὁ δὲ in tali l., id est et in oppositione et post participia tam est Lncianum tamque omnino attineum, quam quod maxime. Vide Toxar. c. 23 τοῦ δὲ ἄπαγε λίγοντος —,

οντες δ' ἐτύγγανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ἰθάσπῃ) ἔφριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπισπῶν καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρήν, ὃ Ἀριστοβούλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα καὶ ἐλίφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα.“ καὶ ἐμῆλλί γε οὕτως ἀγανακτῆσιν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τέλειαν ἤνισχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιῆσιν αὐτοῦ καὶ μετακοσμήσιν τὸ ὄρος εἰς ὁμοιότητα τοῦ βασιλείως, ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγινούσης τὸν ἀνθρωπον οὐκέτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο. 13. ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις; ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὥς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος, ὧν παρὰ πόδας οἱ * ἐλεγχοὶ οἷοιπερ οἱ ἄμορφοι 18 τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γύναια τοῖς γρα-

ὁ δὲ ταῦτα διεξιόντος ἀράμενος τὴν νέμψην ἀπῆει, Pausaniam IX, 32, 6 Λακεδαιμονίων δὲ χρήματα οὐ νομιζόντων πᾶσθαι —, ὁ δὲ καὶ χρημάτων πόσον σφόδρα ἐνεποίησιν ἰσχυρόν. De quo atticismo plurimis certissimisque locis allatis in Quaest. Luc. p. 46 sqq. satis exponui. δ' ἐτύγγανον vulgo. δὲ ἐτύγγανον ΩΦΑΦ. ἰθάσπῃ ΦΑΦ. ὕδάσπει Ω et vulgo. ἐπὶ κεφαλὴν Φ et vulgo. ἐπισκεφαλὴν Α. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ω. De eo qui praeceps deiecitur, Lucianus summa omnium librorum consensione uapissime ἐπὶ κεφαλὴν usurpavit sine articulo, pro quo hic Marcianus falso exhibet ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, uti vulgo exstabat etiam in Toxar. c. 19 fin., ubi tamen Gorticensis ἐπὶ κεφαλὴν verissime. In eandem sententiam ἐπὶ κεφαλῆς apud sebolistas tantum legere memini; certe a Luciano illud quidem plano abhorret. Nam in nullo loco De Morte Peregr. c. 24 Jacobitius ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ πῦρ pro his ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ optime coniecit. At nostro in loco formula ἐπὶ κεφαλὴν, ejus sententiam nullus interpres ac ne Hermannus quidem p. 89 sq. recte percepit, significat „sine ulla mora, ūber Fals und Ropf.“ Ita plane Demosthenes semel 42, 12 atque ter Hyperides, ejus loci ab Schneidewino in Hyperidis editione p. 75 sq. collecti sunt.

ἐπὶ FGMUVΔ. ἐν ΩΦΕΠ et a pm A, qui ἐν (quae supra, a m sec.) et ἐν edd. ante Bipontinam. ἐμῆλλί γε οὕτως ΩΦΑ et vulgo. ἐμῆλλεν οὕτως γε F. ὅς γε vulgo et (?) Ω. ὥστε ΦΑCF. ὅς γε etiam E, sed a m. recentiore. ἄθω Α et vulgo. ἄθων ΩΦΦΗΜ. εἰς ΩΑ. ἐς Φ et vulgo. οὐδ' οὐδὲ Α.

13. ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοὶ] Cf. Demosthenes Adv. Apaturnum 17, 5 B. Libri omnes ὥσπερ deficiente qui tum necessarius est, verbi indicativo. Ita aut verbi finiti defectus servato hoc

φεῦσι παρακλενόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἶον-
ται γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς
ἐρύθρημά τε πλὴον ἐπανθήσῃ καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμιῇ
πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι οἱ πολλοὶ τῶν συγγραφό-
νων εἰσὶ, τὸ τήμερον καὶ τὸ ἴδιον καὶ τὸ χρεῖῳδες, ὃ τι
ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὐς μισεῖσ-
θαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν κόλακας προδήλους
καὶ ἀτέχνους ὄντας, ἐς τοῦτιόν δὲ ὑποπτον ταῖς ὑπερ-
βολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις
πάντως τὸ τερπνὸν ἡγείται ἐγκαταμιεῖσθαι δεῖν τῇ ἱστο-
ρίᾳ, πᾶς . . . * ἀλλ' ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ἔστιν ἐν

ὥσπερ agnoscī debet, aut sicut feci, ὥσπερ mutari in οἰοῖσθε
(scil. εἰσὶν) —, medela tanto leniore, quod ei syllaba in v. ἐλεγχος
proxime praecessit. πλὴον Vaticanus 87 attice, πλείον ΩΦΑ et
vulgo. Vide Dindorfium ad h. l. (Vol. II p. VI), cui talia opponere
ausim, quale hoc est Xenophontis Anab. V, 4, 31: αἱ δὲ πλείον,
αἱ δὲ μείον et Luciani Patr. Encom. c. 9: ὅσῳ πλείον — τοσοῦτω
καὶ πλείων —. ἐπανθήσῃ ΦΑΤΥ et fortasse CM. ἐπᾶνθισι R.
ἐπανθήσῃ ΩΕFGHJ et edd. ante Reitzium. τοιοῦτοι οἱ πολλοὶ
τῶν συγγραφότων εἰσὶ] ita ego correxi. τοιοῦτοι πολλοὶ τῶν
συγγραφότων εἰσὶ ΩF et, qui om εἰσὶ, A. τοιοῦτος πολλοὶ τῶν
συγγραφότων οἱ πολλοὶ εἰσὶ ΦHG. τοιοῦτοι πολλοὶ habent etiam
E et Victorius. τοιοῦτοι τῶν συγγραφότων οἱ πολλοὶ εἰσὶ vulgo.
Quod supra reposui, in nullo codice ita plane scriptum est, sed id
ipsum uice continetur omnium codicum scripturis, imprimis trium
(ΦHG) dittographia. Falsum est πολλοὶ, necessarium vero οἱ πολλοὶ,
quod de eisdem historicis et de eadem re supra c. 7 init., c. 11 med.,
c. 13 fin. aliisque hujus libri locis exstat. καὶ τὸ ἴδιον ΩΦΑ
Victorius et vulgo. τὸ ἴδιον α. καὶ τὸ ἥδιον GV. χρεῖῳδες edd.
omnes. χρεῖῳδες ΩΦACEH. θεραπεύοντες vulgo et (ut siletur) Ω.
θεραπεύεσθαι ΦACFGHRTUV Victorius, etiam E, sed in rasura.
Qui error e proximo μισεῖσθαι unctus est. ἐς τοῦτιόν ΩΦ et
vulgo. εἰς τοῦτιόν Α. ἡγείται ἐγκαταμιεῖσθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ,
πᾶς . . . , ἀλλ' ἃ σὺν] ita scripsi, partim e Dindorfii conjectura.
ἡγείται καὶ τὸ μιμῆσθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πᾶς ἀλλὰ σὺν Vaticani 87
et 90. ἡγείται καὶ τὸ μιμῆσθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, τὰ ἄλλα ἃ σὺν
ΩΕFH et qui κατὰ τὸ (pro καὶ τὸ) G. ἡγείται καὶ μιμῆσθαι δεῖν
τῇ ἱστορίᾳ πᾶς, ἀλλὰ σὺν Φ. ἡγείται, καὶ μιμῆσθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ
πᾶση, ἀλλὰ ἃ σὺν Α. καὶ μιμῆσθαι etiam C. πᾶση om etiam Δα.
ἀλλὰ ἃ habet etiam V. τὰ om etiam TU. ἡγείται καταμιεῖσθαι
δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πᾶση τὰ ἄλλα, ἃ σὺν vulgo. Recte Dindorfius

τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκιναλοῦσιν. 14. ἐγὼ δ' οὖν καὶ διεγρήσομαι ὅποσα μέμνημαι ἑναγχος ἐν Ἰονίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ νῆ Δίῳ ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶτην ἀκούσας

vidit, non καταμείχθαι (ut enim editores fecerant) sed ἑγκαταμείχθαι corrigendum esse. Non debebat tamen Dindorfius etiam post καὶ τὸ defectus signa penere et duas ex una facere lacunas. Nam si quid (velut v. ἡδὺ) etiam post καὶ τὸ excidisset, non sic verba Lucianus collocasset, τὸ τεργπὸν ἡγεῖται καὶ τὸ ἡδὺ, sed nimirum hec ordine: τὸ τεργπὸν καὶ τὸ ἡδὺ ἡγεῖται. Ex quo sequitur, sine ulla hic quidem lacuna lectiones καὶ τὸ μείχθαι et καὶ μείχθαι enim eodem viro decto in ἑγκαταμείχθαι mutandas esse. Deinceps nullus codex vulgatam πᾶσιν τὰ exhibet, sed aut πᾶσιν (sive πᾶσιν), aut τὰ —. Tantum olim plerique bene viderant, v. ἱστορίᾳ πᾶσιν conjungi non posse, quibus viris in Quaest. Luc. p. 167 adensus sum. Mox in censura ed. Hermannianae l. l. p. 236 recte monui pro vulgata τὰ ἄλλα, ἃ εὖν e codd. ἄλλὰ ἃ εὖν scribendum esse, quam rationem ita Dindorfius dilaudat, ut tamen amissis quae praecedunt scire se neget, utrum ego recte posnerim ἄλλ' ἃ εὖν, an debuerim penere ἄλλὰ εὖν, quorum hoc vereor, ut syntaxis vel in mutilo loco sat clara ulle modo ferat. Quod ad lacunam attinet, eam Selaenus non recte infra demum post verba τοῦ λόγου esse voluit. Longe melius Longolius, Vorstius, Guyetus et in Anecd. p. (60) Hemsterhusius circa haec ipsa verba vulgata πᾶσιν τὰ ἄλλα aliquid deesse (deesse autem verba paucissima) iudicant. Dindorfius vero prorsus recte post syllabam πᾶσιν sive ante vices ἄλλὰ εὖν lacunas signa posuit. Sed etsi verba omnium fere supplementarum prorsus incerta sunt: nullum tamen tolerari supplementum potest, in quo non et syllaba πᾶσιν et verba ἄλλ' ἃ εὖν recte se habeant. Quare post protasin εἰ δὲ τις πάντως τὸ τεργπὸν ἡγεῖται ἑγκαταμείχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, talem fere apodesin expleta lacuna fingamus: πᾶσιν (αν προθυμίαν καὶ σπουδὴν πευλοῦσθαι τὸν μὴ ἀπίθανον καὶ ἀλλόκοτον λέγειν,) ἄλλ' ἃ εὖν ἀληθείᾳ —. Certe et μὴ praegressum esse debet, ut patet ex oppositione ἄλλ' ἃ εὖν, et simile quid verbis ἀπίθανον καὶ ἀλλόκοτον, propterea quod tale quid pestulavit et proxima verba εὖν ἀληθείᾳ et mox amissis opposita τὰ μηδὲν προσήκοντα. ἄλλοις om Vaticanus 87 et codex saepe miserrimus, (qui idem tamen etiam cum Marciano nostro interdum convenit) G. ἀμελήσαντες ΦΑ et vulge. ἀμελετήσαντες Ω.

14. ἐγὼ δ' εὖν καὶ Ω et vulgo. ἐγὼ δὲ καὶ Φ. ἐγὼ δὲ Α. ἐν Ἀχαΐᾳ] nempe Corinthi, ut ex inferioribus locis c. 17 et c. 29 intelligitur. ἀπιστήσιν ΩΦΑ et vulgo. ἀπιστήσαι H. ἀπιστήσῃς

τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων. καὶ πρὸς Χα-
ρίτων μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεγθοσμένοις· ὅτι γὰρ
ἀληθὴ ἴσθι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστείον ἦν ὄρκον ἀντι-
θεῖναι συγγράμματι. εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν
εὐθὺς ᾗρξατο παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφέρασθαι τοῦ
συγγράμματος. ὁρᾷς ὥς ἐρμιελῆς ἢ ἀρχὴ καὶ περὶ πόδα
20 τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῷ * τοιοῦτῳ εἶδει τῶν λόγων πρέπουσα;
εἶτα μικρὸν ὑποβάς· Ἀχιλλεὶ μὲν τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα
εἵκαζε, Θερσίτη δὲ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς
ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ
Θερσίτην καθήρει, καὶ εἰ πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνε,
δίωκε δὲ μιν μίγ' ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ

C (?). ἐπωμοσάμην ΩΦΑ et vulgo. ἐπωμοσαίμην (sic) CΔ.
ἀντιθεῖναι] ἐντιθεῖναι libri omnes, quod utennque corruptum C. F.
Hermannus interpretari (p. 100) more suo studuit. At praeterquam
quod libro historico iusjurandum inserere nihil vetat, servato hoc
ἐντιθεῖναι vox συγγράμματι ad hunc ipsum Luciani librum inepte
referenda esset, quae vox (propterea ut paullo post τοῦ συγγράμματος)
ad adversarii historiam spectare debet. Ego vero, ut sententia
econstaret, pro ἐντιθεῖναι correxi ἀντιθεῖναι. „Dejerarem, inquit,
si urbanum esset, iusjurandum (meum) historico libro (adversarii)
oppoñere.“ Ita Lucianus adversarios non jurando sed arguen-
tando revinci debere recto iudicabit. ἐρμιελῆς ΩΦΑ et vulgo.
ἀμείλῃς G. εὐμείλῃς schol. περὶ πόδα Victorinus et ΩΦEGHRTUV.
παρὰ πόδα C et edd. ante Reitzium. παραπόδα A. παρα πόδας F.
τῇ ἱστορίᾳ (ut jam Aldinus corrector voluit) Casaubonus ad
Theophrast. Char. p. 50 Fisch. ἢ ἱστορία ΩΦΑ et codices omnes.
In Apolog. Pro Merc. Cond. c. 4 περὶ πόδα τοῖνον καὶ οἱ τὸν
Σάλασθον ἐκείνον εἶναι φαίη τις ἂν pro verbis καὶ οἱ corrigendum
est καὶ οοί. Cf. Adv. Indoct. c. 10 et Pseudologist. c. 23.
πρέπουσα;] interrogatur vulgo et in A, melius tamen Bekker non
interrogat. εἵκαζε ΦΑ et vulgo. εἵκαος Ω. Formam vero atticam
ἤκαζον, ἤκαος cet. in Lucianicis eodd. nusquam repperi. ἀμείνων
ἦν ΩΦΑ et vulgo. ἄμεινον ἦν FV et Victorinus. Malim, ἀμείνων
ἂν ἦν. πρόσθε μιν ἐσθλὸς ἔφηνε, δίωκε ex Homero Il. γ', 158
Reitzius (dubitans ille tamen ob „nimiam mutationem“) et G. Din-
dorfius. πρόσθε μιν τις ἐσθλὸς ἔφηνεν, εἰδίωκε Vatie. 87 et (qui
ιδίωκεν) F. πρόσθε μιν ἔφηνεν ἐσθλὸς τις, εἰδίωκε Vatie. 90 et Ω.
πρόσθεν μιν ἔφηνεν ἐσθλὸς τις, εἰδίωκε ΦΑ et vulgo. Plerique
opinantur, alterum modo Homeri hemistichium hic ita servatum
esse, ut tamen ionico δίωκε atticum εἰδίωκε succederet. At ut

τι ἐγνώμιον, καὶ ὥς ἄξιός εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις οὕτω λαμπρὰς οὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν ἐπ' αὐτῇ καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μιλήτον, προστιθεὶς ὥς ἄμεινον ποιεῖν τοῦτο ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου μὴδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φοιμίον ἵπισθνεῖτο διανοήσῃ καὶ σαφῶς, * ἐπὶ μείζον μὲν ἀρεῖν τὰ ἡμέτερα, τοὺς 21 βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτοὺς, ὥς ἂν δύνῃται· καὶ ἤρξατο γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διαζιών· ὃ γὰρ μακρότατος καὶ κάκιστ' ἀπολούνμενος Οὐολόγεσσος ἤρξατο πολεμεῖν δι'

omittam integrum paene Homeri versum nunc in ipsis eodd. inventum esse: num Lucianus tam esse hebes potuit, ut quam praeciaro integro hoc ipso Homeri versu usus esset, ipse non videret? Etenim plane ut in hoc Luciani loco, etiam in illo Homeri versu Hector fugit persequente Achille. Quum igitur non homo incertus sed ipse Hector h. l. dictus sit: etiam pronomen *τις*, quod in omnibus eodd., in aliis tamen alio loco legitur, expungendum est. Ceterum similes locos jam in Quaest. Lne. p. 134 adnot. cum nostro comparavi. *μήν* ΩΦΑ et vulgo. *πολλὸν* F. *πολὸν* Vatie. 87, errore (ut bene Dindorfius) e recordatione epicī *πολλὸν ἀμείνων* exorto. *αὐτοῦ* αὐτοῦ ΩΦΑ. ἄξιός ΩΦ et vulgo. *ἄξιον* A.

οὔτω ΦΑ et vulgo. οὕτως Ω. *ποιεῖν τοῦτο ἢ τὸ τοῦ* ita scripsi. *ποιοῖτο τοῦτο τὸ τοῦ* Vatie. 87 et C. *ποιοῖτο τοῦτο*, τὸ, τοῦ A. *ποιοῖτο* etiam FT. *ποιεῖ τοῦτο τοῦ* Φίλα. In V est *γε*. *ποιεῖτο καὶ ποιοῖ*. denique *ποιοῖ τοῦτο τοῦ* vulgo et (?) Ω. Constat Lucianum attica potius optativi forma quam vulgari uti solere: ex quo non sequitur verisimilem esse Dindorfi conjecturam, ὥς ἄμεινον *ποιοῖ* τοῦτο Ὀμήρου, quae a codiceum vestigiis nimium longe recedit. *φοιμίον* et hic libri omnes et infra e. 52 *φοιμίω* et e. 53 *φοιμιάζηται* et in Anachars. c. 19 *φοιμίον*. Facete Belinus de Ballu *φοιμίον* ut atticum ob scripturae inconstantiam toti Luciano ex conjectura restitutum voluit. At hujus formae exempla in Luciano longe rarissima sunt, quae ipsa Dindorfius de vitio suspecta habet. Ac certe in hoc libro e. 17 ita variatur, ut tamen Marcianns noster non *φοιμίον*, sed recte *προοιμίον* exhibent. Centies enim Lucianus formis *προοιμίον* et *προοιμιάζομαι* usus esse reperitur itaque ipse Aristophanes in Eqq. v. 1310. Non recte Moeris p. 382. *ἀρεῖν* G. Dindorfius. Libri omnes *εἴρειν*. γὰρ om F. *κάκιστ'* vulgo. *κάκιστα* ΩACFGΔ. *Οὐολόγεσσος* Ω. *οὐολόγετος* G. *οὐολόγετος* ΦΑ et vulgo. Vulgatae ipsa prosodia v. Vologesus sive Vologeses repugnat. Graecos ipsos, ut in nomine

αἰτίαν τοιάνδε.^α 15. οὗτος μὲν τοιαῦτα. ἕτερος δὲ
 Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετέλει
 ἐκασμένοις, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος σὺν τῷ ἑαυτοῦ
 ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν καὶ θύμιον
 τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν· ὅρα γάρ· „Κρεπερήσιος Καλ-
 πουρριανὸς Πομπηιοπολίτης ξυνίγραψε τὸν πόλεμον
 22 τῶν Παρθυαίων * καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς
 ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου.“ ὥστε μετὰ
 γε τοιαύτην ἀρχὴν τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λίσσομαι, ὅποια
 ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε τὸν Κερκυραῖον αὐτοῦ ῥήτορα
 παραστησάμενος, ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν τοῖς μὴ τὰ

peregrino nunc *Οὐολόγεισος* nunc *Οὐολόγαισος* et scripssisse et
 pronuntiassse recte observavit Lobeckius in Patholog. p. 430, quo-
 cum Meinekius ad Stephan. Byz. s. *Βολογεσιᾶς* p. 175 consentit.
 Formam *Οὐολόγαισος* Solanus ad h. l. et Lobeckius l. l. e Dione
 Cassio, Meinekius l. l. *Βολόγαισος* etiam ex Jamhlicho protulerunt.
 Cuius formae quavis nativatae quum per totum hunc librum nullum
 in codd. vestigium exstare videatur: *Οὐολόγεισος* e libro Mar-
 ciano reposui, posthabita conjectura Solani et Cobeti V. L. p. 245
Οὐολόγαισος.

15. οὗτος μὲν τοιαῦτα om Victorinus. *Θύμιον* ΦΑΗΥ et for-
 tasss *Ω. Θυμοῦ* EFGab. Vide Hemsterhusium in Anecdotis p. (60).
ἀποπνέουσιν ΩΦΑ et vulgo. *γίμουσαν* FM. *Κρεπερήσιος* Her-
 mannus (p. 20). *κρεπέρης* ΩΕ. *κρεπέρης* Φ et vulgo. *κρεπέρης*
 γὰρ Α. καὶ *κρεπέρης* Δ. καὶ *ἐπούριος* Victorinus. καὶ *ἐπέρης* G.

καὶ *ἐσπέρης* lemma scholiastae idemque in γρ^{αι}. *Κρεπέρης*.
Καλπουρριανὸς vulgo et fortassis Ω. *καλπουρριανὸς* ΦΑΧΔ Victo-
 rinus, *καλπερριανὸς* FM. *καρπουρριανὸς* G. *καρπού* lemma scholii.
Πομπηιοπολίτης Cohetus V. L. p. 245. *πομπηιονπολίτης* ΩΦAabed.
πομπιουπολίτης H. *Πομπηίδου πολίτης* FG et aliquot edd. Ana-
 logiam a Stephano Byzantino monstratam prior Cobeto melius ex-
 plicavit Lobeckius in Parergis ad Phrynichum p. 665, qui ut doceret
 hanc legem non plane constantem esse neque carere exceptione,
 praeter alias forma *Νεαπολίτης* apte usus est. *ξυνίγραψε* Din-
 dorfus ex Thucydide I, 1. *συνίγραψε* ΩΦ et vulgo. *ἀνέγραψε* ATV.
ἀρξάμενος ΩΑ et vulgo cum Thucydide. *ἄρος* Φ. *ξυνιστα-*
μένου libri (*συνισταμένου* F solus) recte, quod Crepercius scripsit
 more suo ὀλίγον *ἐντρέψας* Thucydideum I, 1 *καθισταμένου*.

Ἀρμενία ΦΑ et vulgo. *ἀρμονία* Ω (qui ita fere etiam o. 2 peccavit).
ἀρμενία F. ὅποια — *παραστησάμενος*] vide Thucyd. I, 32 seqq.
αὐτοῦ ῥήτορα] Victorinus, *αὐτὸν ῥήτορα* v. *παρὰ Θουκυδίδου*]

Ῥωμαίων αἰρουμένοις ἐπήγαγε παρὰ Θουκυδίδου χερ-
σάμενος ὅλον ἄρθρον, πλὴν μόνου τοῦ Πιλασγικοῦ καὶ
τῶν τεργῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες
ῥῆξαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὡς
τότε, καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη καὶ ἐς τὴν βασιλείῃς γῆν
τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμειναν εὖ ποιῶν. ἐγὼ
δ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν εἶμι καταλειπὼν τοὺς ἀθλίους
Ἀθηναίους ἐν Νισίβι ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα
ἀπελθόντος * ἔρεῖν ἐμίλλε. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπι- 23
κυῶς πολὺν ῥῖν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτ' εἶναι τοῖς Θου-
κυδίδου ἱσχυότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρίψας τὰ αὐτοῦ
ἐκείνου λόγοι τις. οὐ μικρὸν δὲ κάκεινο, ὡς καὶ αὐτὸς

II, 47 sq. πλὴν — μακρῶν] cf. Thucyd. II, 17. οἱ τότε Ω
et vulgo. ὅποτε ΦΑΕFGH. ἀπὸ Αἰθιοπίας (αἰθιοπείας Ω sic)
— τὴν πολλήν] haec quoque ὀλίγον ἐντρίψας nūmis iste ex Thu-
cydide II, 48 imit., qui sic: ἤρξατο δὲ (scil. ἡ νόσος) τὸ μὲν
πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, ἔπειτα δὲ
καὶ ἐς Αἴγυπτον καὶ Αἰθίαν κατέβη καὶ ἐς τὴν βασιλείῃς γῆν τὴν
πολλήν. ἤρξατο, ὡς τότε, καὶ] ita correxi. Libri omnes ἤρξατο,
ὥστε καὶ, quod corruptum esse etiam H. Sauppius et J. Sommer-
brodtius viderunt. Quorum conjectura, ἤρξατο, εἴτα καὶ Thu-
cydideae syntaxi, in quo est τὸ μὲν πρῶτον — ἔπειτα δὲ καὶ,
convenit, a nostro autem loco, in quo καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ac tum
καὶ ἐς Αἴγυπτον sibi respondent, eadem abhorret. Nostra emen-
datio ὡς τότε pro ὥστε quum per se lenis est eoque lenior, quod
paullo ante οἱ τότε item depravatam est, tum vero ad syntaxin
necessaria eoque non dubia. „Caeteroquin, inquit, pestis et ex
Aethiopia venit, uti tunc (i. e. nti Thucydidis aetate), et in Aegyptum
descendit.“ τὴν βασιλείῃς γῆν ΩΑ et vulgo cum Thucydide. τὴν
βασιλείῃς τὴν γῆν ΦΕΗ. ἐγὼ δ' οὖν ita hodie corrogo. ἐγὼ
ποῦ Φ. ἐγὼ γούν ΩΑ. Ἐγὼγ' οὖν F et edd. antiquae. αὐτὸν
εἶμι Ω et vulgo. εἶμι αὐτὸν ΦΑFH. νισίβι Ω et a sec m E, qui
a pm νισίβει, ut vulgo. νισίβει ΦΑΗ. Restitui olim Νισίβι in cen-
sura ed. Hermann. I. I. p. 235 motus exemplorum similitudine
grammatici in Bekk. Anecd. p. 1192 sq. Genetivum Νισίβιος for-
mavit etiam Menander (Protector) ap. Suidam s. Οὐ μίλον αὐτῶ.

τοῦτ' εἶναι ΩΦACEFGM. τοῦτο εἶναι vulgo. τὰ αὐτοῦ ἐκείνου
ΩΦΑ et vulgo recte. τὰ αὐτὰ ἐκείνου G solus, unde profectus Co-
betus V. L. p. 147 τὰ αὐτὰ ἐκείνω conjecit. Id vero adsignificaret,
ipsas res gestas quoque antiqui historici ductu simul mutatas esse,
quod unus Cyperejus partim facere ausus est, caeterorum autem

ἂν φαίης, οὐδ' ἔλαττον ἢ νῆ Δία κάκιον ὀλίγου δεῖν
παρελπίσθαι. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς πολλὰ καὶ
τῶν ὀπλῶν καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ

vix ullus fecisse videtur, ita ut superiora verba τοῦτο ἐπεικῶς
πολὺ νῦν ἔστι Cobeti conjecturae repugnent. Immo multi tum
historici ipsis optimorum historicorum verbis panillum variatis uti
solebant, ut h. l. Creperejus Thucydidis, nihs infra c. 18 Herodoti,
ex quo elucet, antiquam scripturam τὰ αὐτοῦ ἐκείνων nullo pacto
immutandam esse. οὐ μικρόν δὲ κάκιστον] ita correxi. μικρὰ
κάκιστο ΩH Victorius, κάκιστο etiam E sed a m rec. μικρὰ κάκιστα
ΦAGV et vulgo. μικρὰ κακία a. μικρὰ κακία FM. ὡς ΩG et
vulgo. ὅπως ΦAFHMUV. Recentiore lectionem κάκιστα, ὅπως

ex hac κάκιστα, ὡς natam esse suspicor, quae quum significaret
κάκιστο, ὡς, male lecta fuerit. οὐδ' ἔλαττον ἢ] ita correxi. οὐ
δὲ αὐτὴν ΩΦA et vulgo. οὐ δὲ αὐτὴν F. οὐ δὲ αὐτὸν V. νῆ
Δία κάκιον] ita correxi. ἢ δία κάκιστο ΩH. ἢ δία κάκιστο ΦE. νῆ
δία κάκιστο FG et vulgo. ἰδία κάκιστο ATVY. Totum igitur locum
mei codices ita legunt, Marcianus: μικρὰ κάκιστο ὡς καὶ αὐτὸς ἂν
φαίης οὐ δὲ αὐτὴν ἢ δία κάκιστο, Florentinus et Gordiœnsis: μικρὰ
κάκιστο. (sic interpungit A) ὅπως καὶ αὐτὸς ἂν φαίης οὐ δὲ αὐτὴν
ἢ δία (ἰδία A) κάκιστο. Vulgo legitur: μικρὰ κάκιστο, ὡς καὶ
αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία κάκιστο. Meas conjecturas
recipere ausus sum. Sic enim interpretor: „Jam rem non levem
illam quoque, sicut et ipse (Philonem alloquitur) mihi concedes,
neque (priori) minorem vel incoherenter peiorem pacis silentio
praeferri.“ Turpe esse dicit, imitatorum Thucydidis ipsius verbis
uti, at non minus turpe atque adeo peius, attico sermoni verba
inserere latina. Philonem in eandem re iterum alloquitur paullo
post his verbis: καὶ μοι ἐννόησον. De formula Lucianea ἢ νῆ Δία
in Quaest. Lucian. p. 155 sq. disserui. Prioris de h. l. conjecturas
E. Burmeister in Quaest. critic. p. 9 sqq. studiosè collegit, quae
vane sunt ad unam omnes, etiam pristina nostra in censura ed.
Herm. l. l. p. 237 et ibidem F. Jacobsii, qui pro his μικρὰ κάκιστο
legi voluit μικρὰ ῥάκισα suamque conjecturam plerisque criticis
mire probavit. At vero illae communis omnes hoc errore nituntur,
quod haec adhuc partem fecerunt prioris enuntianti: Καὶ γὰρ αὐ
καὶ τοῦτο — atque in eodem errato versatur ingeniosus Halmii
conjectura οὐ Θουκυδίδεια pro his οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία. Immo
prius enuntiatum in verba τὰ αὐτοῦ ἐκείνων λίγος τις certo desinit
ac tum continuo a verbis corruptis μικρὰ κάκιστο ὡς (ita enim
Marcianus) nova res, novum plane enuntiatum sic incipit: Οὐ
μικρόν δὲ κάκιστο ὡς —. Ita enim scribere malui quam, Οὐ

ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον ὡς ἱκίνοι
καὶ γέφυραν καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐγγόησον ἡλικον
τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας καὶ ὡς Θουκυδίδῃ περίπου, με-
ταξὺ τῶν Ἀστικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικά ταῦτ' ἐγκλει-
σθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα καὶ ἐμπρέ-
ποντα καὶ πάντως συνάδοντα. * 16. ἄλλος δέ τις αὐτῶν 24
ἐπόμενμα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγμῶν ἀνέγραψε
κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν
τις τὰ καθ' ἡμέραν ἐπογραφόμενος συνίθιχεν ἢ τέκτων
ἢ κάπηλός τις συμπερινοσίων τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ
μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα
δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίετι καὶ δυνησομένῃ
ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεποιηκώς. τοῦτο μόνον
ῥησάσμεν αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία, τρα-
γικώτερον ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τέχνην. π Καλ-

μικρὸν δ' ὅν κἀκεῖνο ὡς —, quod videri potest commendari gemino
novi enucleati initio c. 21: Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεπτέον, οὐ μικρὸν δὲν.

παρέλειπον ΦΑ et vulgo. παρέλειπον ΩΕΗ. ὁ γὰρ αὐτὸς
usque ad Ῥωμαῖοι αὐτὰ] haec bis scripta in A. ἀνέγραψε ΦΑ
et vulgo. ἂν ἔγραψεν Ω. ἂν ἔγραψε Ε. ἀνέγραψεν Γα. ταῦτ'
ἐγκλεισθαι Φ et vulgo. ταῦτα ἐγκλεισθαι ΑΓ et fortassis Ω. ὥσπερ
τὴν πορφύραν libri omnes articulo miro et vix tolerabili. Quare
ego ὥσπερ τινὰ πορφύραν, Sommerbrodiius autem ὥσπερ δὴ πορ-
φύραν coniecit.

16. αὐτῶν vulgo. αὐτῶ ΩΦΑΗ. Vulgata recte habet. Plano
sic c. 14 init. εἰς μὲν τις αὐτῶν —. ἐπόμενμα τῶν Ω et vulgo.
ἐπονημάτων ΦΑ. Libri omnes ἐν γραφῇ vocibus supervacaneis
planeque absurdis. Deest vero qui deesse nequit verbi aoristis.
Itaque ἀνέγραψε restitui. Cf. supra c. 15 fin. οὕτως ἀνέγραψε et
Cronosol. c. 13. ἐπογραφόμενος ΦΑ. ἀπογραφόμενος vulgo et
fortassis Ω, quod ineptum est. Immo verba τὰ καθ' ἡμέραν ἐπο-
γραφόμενος significant „acta diurna paucis sibi adumbrans, (sive,
in brevo compendium redigens).“ Vide quae supra ad c. 4 fin.
ad verba τῆς ἐπογραφῆς diximus. στρατιᾷ ΩΑ et vulgo. στρα-
τείᾳ Φ. οὗτος ἦν ΩΦΑ et vulgo. ἦν οὗτος Ε. τινι τε Φ.

προπεποιηκώς ΩΦΕΗΤΧΥ. προπεποιηκώς ΓΔ. πεποιηκώς
ΑΓ et edd. ante Reitzium. τὴν τῶν Ω et vulgo. utrumque om
Α. τὴν om Φ interpungens illo post συγγραμμάτων, non post
τέχνην. τέχνην libri omnes recte, pro quo Schaefer ad Dionys.
De Comp. Verb. p. 61 τέχνην coniecit. At vox τέχνην in malam

λιμόρφου Ιαιρουῦ τῆς τῶν κοιτοφόρων ἑκτες ἱστοριῶν
Παρθικῶν* (καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς). καὶ
 25 *τῇ Σία* * ὅτι καὶ τὸ προσήμιαν ἐπὶρρηχρον ἐποίησεν,
 οὕτω συγγαμῶν, οἰκείον εἶναι Ιαιρῶ ἱστορίαν συγγρά-
 φειν, εἴ γε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων
 δὲ μουσηγέτης καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρ-
 ξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ συγγράφειν, οἶκ οἶδ' ὅ τι δόξαν αὐ-
 τῇ μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθειν, ἡττοκὴν μὲν λίγων
 καὶ πύρων καὶ ὁκόσα καὶ τοῦτοι, τὰ δ' ἄλλα ὁμοδιαίτα
 τοῖς πολλοῖς καὶ τὰ πλεῖστα οἷα ἐκ τριόδου. 17. εἰ δὲ
 με δεῖ καὶ σοφοῦ ἐνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν

partem accipi debet neque εἰρησίαν designat sed ἀτυχίαν, infor-
 tunium, malum eventum (veruacule, das Ueblingen). Καλλι-
 μόρφου] καλλίμορφον Φ. Libri omnes καὶ τῇ Σία καὶ —. At
 corrigendum erat sicuti fecimus καὶ τῇ Σία (sive Σί) ὅτι καὶ —
 suppletis ante v. ὅτι e superiore loco τοῦτο ἤττοσάμην αὐτοῦ.
 Res imprimis e verbis elucet quae doineops sequuntur, καὶ ὅτι ἀρ-
 ξάμενος —, ubi item supplendum est καὶ (sc. τοῦτο ἤττοσάμην
 αὐτοῦ), ὅτι ἀρξ. Quodsi quis nostro loco aut ὅτι post τῇ Σία
 inserendum aut omnino quidquam mutandum esse negarit: idem
 concedat necesse est, inferius ὅτι ante v. ἀρξάμενος depravatam
 esse. Tertio enim loco ὅτι ita tantum ferri potest, si idem secundo
 loco post τῇ Σία praecesserat. ἐπὶρρηχρον ΩΦ et vulgo. ἐπὶρ-
 ρυχρον Η. ἐπὶρρηχρον AC. οὕτω vulgo. οὕτως ΩΦΑλ. μου-
 σηγέτης] μουσιγέτης ΩΓ. συγγράφειν Ω. γράφειν ΦΑ et vulgo.
 οἶδ' ὅτι vulgo. οἶδα ὅτι ΩΦAC. ἡττοκὴν cum Solano (qui
 idem ἡττοκὴν conjecterat) Hermannus in adnot. p. 23 et Dindorfius.
 ἡττοκὴν ΦFM. ἡττοκὴν AH. ἡττοκὴν ΩΓ edd. ante Reitzium et
 in litura E. καὶ πύρων libri omnes vitiose. Recte Dindorfius
 καὶ πύρων edidit conjecturam ille suam non cod. Vaticanum se-
 cutus, ut ad Luc. Vol. I p. XXII ipse monuit. τὰ δ' ἄλλα ὅσα
 ὁμοδιαίτα edd. ante Jacobitanam et liber G. Absurdum istae
 ὅσα olim meram conjecturam secutus deleveram, ut ipse monui in
 censura ed. Herm. l. l. p. 237. Nec vero ὅσα legitur in libris
 postea excussis. Exhibent enim certo τὰ δ' ἄλλα ὁμοδιαίτα ΩΦAH
 et fortasse V. οἷα ἐκ ΩΦ et vulgo. ἐκ tantum AC. Vulgata
 recte habet. Cf. Promethium I, 1. παντότερος ἰμοὶ ὁ πηλός,
 οἷος ἐκ τριόδου. τριόδου Ω Victorius et vulgo. περιόδου
 ΦAEFGHΔα.

17. με δεῖ Ω et v. μέλει AC. με . . λει Φ altero λ abraso.

μνησθῆναι ΩΦ et v. μνησθῆναι ACG. τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανῇ

ἀφανεί κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ καὶ τὰ πρῶτην ἐν
Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος. ἐν ἀρχῇ
* μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ 26
συνηρώτησε τοὺς ἀναγνώσκοντας λόγον πάνσοφον,
δείξει σπεύδων ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν
συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα
ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ
τὸ προοίμιον. τὸ δὲ τῆς κολακείας ἐς κόρον, καὶ τὰ
ἐγκώμια φορτικὰ καὶ κομιδῇ βωμολοχικὰ, οὐκ ἀσυλλό-
γιστα μέντοι ἀλλὰ συνηρωτημένα κέκεινα. καὶ μὴν
κέκεινο φορτικὸν ἔδοξε μοι καὶ ἥκιστα σοφῷ ἀνδρὶ καὶ

κείσθω] Eadem fere verba in Eunuchō c. 10, similia in Hermot. c. 20
leguntur. Locutionem ἐν ἀφανεί κείσθαι a Thucydide 1, 42 noster mu-
tuatus est. δ' ἐρῶ vulgo. δὲ ἐρῶ ΩΦΔΡ. Autὸ συγγράμματα for-
tasse participium excidit, velut [ἀναγνωσθέντα] συγγράμματα. Neque
enim, ut male vertunt, libros editos Corinthi dicit, sed recitatos.
Cf. c. 14 init. et c. 29 fin., ubi de eadem re est ἀνιγίγνωσκε. προοι-
μίου ΩΦ et v. προοίμιον AC falso. Vide quae supra ad c. 14 extr. dicta
sunt. περιόδῳ] προσόδῳ Ω. ἀναγν. vulgo. ἀναγν. ΩΦACEFGa.

λόγον] λόγον A. Haec autem verba, συνηρώτησε τοὺς ἀναγ-
νώσκοντας λόγον πάνσοφον, arcte cohaerent. Eodem modo dic-
tione λόγον συνερωτῶν sive ἐρωτῶν Sextus Empiricus nititur (cf.
interpretes ad Pyrrh. I. 20, p. 207). πρέποι ΦΑΕ et v. πρέπει
Ωa. πρέπειν Δ. Post τὸ προοίμιον comma positum in A. Mul-
tae edd. distinctione male carent. τὸ τῆς κολακείας libri omnes
asyndeto non ferendo. Hinc Jacobinius Appendice ad Pors. Advers.
p. 293: καὶ τὸ τῆς κολακείας probante Lehmanno conjecit. At
aptior est δὲ quam καὶ particula. Quare ego Τὸ δὲ τῆς κολ. sup-
plevi. συνηρωτημένα ΩΦΔ. συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα vulgo
et (qui συναγμένα) F. Antiqui codices certo indicio sunt, συνηγ-
μένα verbi συνηρωτημένα glossema esse vocesque καὶ συνηγμένα
ab Jacobitio, Bekkero et Diindorfio recte expunctas. Et ad su-
perius illud συνηρώτητο conciuuius haec συνηρωτημένα κέκεινα,
quam συνηγμένα κέκεινα referuntur. Ceteroquā doctum glossoma
est συνηγμένα ipsumque verbum Hermanus ad c. 16 extr. p. 117 paucis exposuit. σοφῷ ΩΦΔ. φιλοσοφῷ
v. Altera lectio hoc melior est, quod de eodem viro c. 17 init.
eadem verba σοφοῦ ἀνδρὸς ac paullo post iterum τῷ σοφῷ pne-
cedunt. Vulgata aut e verbo mox sequente φιλοσοφοῖ aut e vul-
gari scribarum errore nasci poterit, quem Jacobitius locis Vit.
Anot. c. 21 et Jov. Trag. c. 27 collatis bene demonstravit.

πύγωνι πολὺ καὶ βαθεὶ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὐ γὰρ τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι τῶν συγγράμειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτο . . , εἴπερ ἄρα, ἡμῖν καταλείπειν λογιζέσθαι

πρέπον, τὸ ἐν vulgo et fortassis Ω. πρέπον ἐν H. πρέποντι,

^a
ἐν Φ. πρέποντι, ἐν Α (α supra a m sec.). Codicem Florentini et Gorlicensis πρέποντι, ἐν manifesto πρέπον, ὅτι ἐν significat. Itaque antiquitus etiam ita lectum est: πρέπον, ὅτι ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεν, quod vulgatae practulerim, quamvis hodie in omnibus libris εἰπεῖν extare videntur. οὐ γὰρ οὐ τε Φ. „Post v. πράξεις in codice II sextum inter et septimum folium nunc excidit. Hodie septimum incipit: οὐδὲ μισοποταμίης (c. 24 fin.).“ J. H. Chr. Schubarthus. τὸ γὰρ τοιοῦτο ΩΦGa. τῷ γὰρ τοιοῦτῳ X in

^{aa}
γρ τὸ γὰρ τοιοῦτον Α et v. Post τοιοῦτο lacunae signa, quae a libris absunt omnibus, ego posui. εἴπερ ἄρα ΩΦΑ et v. ἴδει-

περ ἄρα (sic) ΑΓΤ et in γρ ^{ai} X. Quisquis ita primus interpolavit, potius voluit, ἴδει, εἴπερ ἄρα. ἡμῖν καταλείπειν ΩΦ (ita Φ, quod Jacobitius neglexit) ΑFGJ et (quod eidem Jacobitio assentior) TX et Vaticani 87 et 90. ἡμῖν ἴδει καταλείπειν edd. omnes. Itaque Marciianus et Florentinus ita habent: τὸ γὰρ τοιοῦτο εἴπερ ἄρα ἡμῖν καταλείπειν λογιζέσθαι ἢ αὐτὸν εἰπεῖν itaque haud dubie etiam Vaticani duo. In vulgata comparativum male desse v. ἡ ostendit, ut olim vidit Pelletus. Sed ipsum istuc ἴδει falsum supplementum est, quippe quod et ubi antiquis codd. absit omnibus, et vel in recentibus libris (quorum partim τοιοῦτο vel τοιοῦτον ἴδει partim ἡμῖν ἴδει dant) sede vagetur incerta. Enimvero quam optimi quique codd. hiatus intolerabilem τοιοῦτο εἴπερ propagent: sequitur comparativum qui cum verbo ἦν excidit, tum post hoc ipsum τοιοῦτο excidisse tum incepisse a consonante. Praeterea post v. ἡμῖν comparativum vel ideo inseri uolui, ne verba tam arcte connexa ἡμῖν καταλείπειν violentius dirimantur. Quare ita haec suppleo: τὸ γὰρ τοιοῦτο [κάλλιον ἦν] εἴπερ ἄρα, ἡμῖν κ. λ. ἢ αὐτ. εἰπεῖν, collato l. De Luctu c. 10: πολὺ κ. λ. ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορθητὰ καταβαλεῖν. Tametsi etiam ita suppleri possunt: τὸ γὰρ τοιοῦτο [κρείττον ἦν] εἴπερ ἄρα, ἡμῖν κ. λ. ἢ αὐτ. εἰπεῖν. Quin etiam si quis antiqua lectione τοιοῦτο contenta novitiam τοιοῦτον probavit: is vero quas desunt verba post ἄρα potius salvo atticismo inserere poterit, velut hoc exemplo: τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, [κάλλιον ἦν] ἡμῖν κ. λ. ἢ αὐτ. εἰπεῖν. Tenendum est enim, formulam εἴπερ ἄρα ei rei ad quam spectat nunc praemitti, ut in Luc: Bacco c. 3, nunc etiam ut in Gallo c. 21 postponi.

ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. 18. καὶ μὲν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνη-
μονῆσαι, ὅς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο «ἔρχομαι ἐρίων περὶ
Ῥωμαίων καὶ Περσίων,» καὶ μικρὸν ὕστερον «ἔδεε γὰρ
Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς,» καὶ πάλιν «ἤρην Ὀσρόης,
τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξερρόην ὀνυμαίνουσι,» καὶ ἄλλα πολλὰ

Ut in dubia re atque incerta supplementum meum contextui in-
serere non ausus satis habui post v. τοιοῦτο lacunae signa addi-
disse. Ceterum conjectura a Dindorfio Vol. II p. VII proposita:
τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἦρα, ἡμῖν ἀμείνον ἢ καταλείπειν λογί-
ζεσθαι ἢ αὐτὸν εἰπεῖν, in haud dubio errore magnam tamen veri
partem videtur adaequata esse.

18. ἀμνημονῆσαι ΦΑΕFG Victorinus. ἀμνημονεῖσαι vulgo et
diserte Ω. τοιάνδ' Φ et v. τοιάνδε ΩΑFG. Ἴδεε — κακῶς
Imitator maxime expressit Herodotum I, 8: χρῆν γὰρ Κανθαύλῃ
γενέσθαι κακῶς, sed idem ἴδεε pro χρῆν sumsit ex II, 161 sive IV,
79 sive IX, 109 sive etiam V, 92, 4. Nam (prorsus ut Thucydidius
supra c. 15) Herodotum expressit ὀλίγον ἐντρέψας et hic et in
proximis, ubi ne conjectura quidem ὀνομαίνουσι ob hujus verbi
significatum satis est Herodoten. ἤρην Ὀσρόης, τὸν e conjectura
scripsi h. e. „Osroa castra movit.“ Possis ἤρξεν „exercitui praefuit.“
ἤρηνος ῥοῦστον Vatie. 87. ἤν Ὀσρόης, τὸν vulgo et A, fortassis etiam
ΩΦ, quod minime defendi potest Herodoteo I, 7, quo l. haec verba
cohaerent: ἤν Κανθαύλης τύραννος Σαρδίων. Neque omnino imi-
tator ad nomen Herodoti l. haec omnia effinxit, sed more verbisque
Herodoti τὸν οἱ Ἕλληνες formae nominis barbarae adiecit graecam.
Cf. Herodot. I, 7: ἤν Κανθαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μερσίλον ὀνο-
μάζουσι (optimus codex καλλέουσι), τύραννος Σαρδίων, tum II, 144:
ὄρον τὸν Ὀσίριος παῖδα, τὸν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι,
deinde III, 27: Ἄπρις, τὸν Ἕλληνες Ἐπαφον καλλέουσι, postremo
IX, 20: Μαιώστιος, εὐδοκίμων παρὰ Πέρσῃσι, τὸν Ἕλληνες Μα-
κίστιον καλλέουσι. οἱ Ἕλληνες Vatie. 87, ΩΦ et v. Ἕλληνες
(omisso οἱ) A, quod non minus altero Herodotem est. ὀνυμαί-
νουσι Bekker. ἑμῶν Vaticana 90. ὀνυμῆνοι ΩΦA et v. Sed
pro vulgatis Ὀξερρόην ὀνυμῆνοι Vatie. 87: Ὀξερρόην ἑμῆνοι,
quo significatur, uti recte Dindorfius, Ὀξερρόην ὀνυμαίνουσι. Ipsius
error imitatoris correctus videtur per Sommerbrodthii conjecturam
ὀνυμαίνουσι et Dindorfianam ὀνομαίνουσι, qua hujus verbi forma
semel Herodotus nititur IV, 47 ὀνομαίνω (i. e. „nominatim re-
censebo“). At quum forma ὀνυμαίνουσι codicum auctoritate munita
sit, Schaufero ad Dionys. De Comp. Verb. p. 60 adsentiri malo,
ὀνυμῆνοι graecis auribus esse inauditum, sed nooileum ὀνυμαίνουσι
placere posse. Nam: „κακόζηλος illo, inquit, etiam dialectos videtur

27 τοκάϊα. * ὁρᾷς, ὁμοίως οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ Ἡροδότῃ εὖ μάλα ἰσχύει. 19. ἄλλος τις αἰοιδίμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πένσας πόλεις καὶ πάντα ὄρη καὶ πεδία καὶ ποταμοὺς ἡρμήνευσεν πρὸς τὸ σαφέστατον καὶ ἐννοώτατον, ὥς ᾔετο. τὸ δὲ ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξικάκος τρέψκειν, τοσαύτην ψυχρότης ἐνῆν, ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελικόν. ἢ γοῦν ἀσπίς ἢ τοῦ αὐτοκράτορος ὄλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κναροῦ καὶ λευκοῦ καὶ μέλανος,

inepte misecuisse." Saltem Callimorphus (cf. supra c. 16) ab alia ad aliam dialectum desubito transiit. ὁρᾷς, ΩΦΑ et v. ὁρᾷς; F. ὁρᾷς οἷχ RTV. 'Ορᾷς, quod ab Hematerhusio in Anecd. p. (60) et Solano male mutatum est, vim habere iroicam in Quaest. Luc. p. 96 demonstravi. ὁμοίως οὗτος vulgo et diserte Ω. ὁμοίως αὐτὸς ΦΑ et fortasse C.

19. ὀλίγῳ ΩΦΑ et v. ὀλίγῳ F. ὀλίγον Δ. ὀλίγων G. ἡρμήνευσε] ita correxi. ἐρμηνεύς Φ. ἐρμηνεύσας ΩΑ et v., participio absolute scilicet posito. At verbi opus est indicativo. σαφέστατον] τᾶτον σαφέστερον Φ. σαφέστερον G. καὶ ἐννοώτατον] ita correxi. καὶ ἰσχυρότερον G. καὶ ἰσχυρότατον ceteri libri inepte. Thucydides (qui fortassis ipse quoque scripserat πρὸς τὸ ἰσχυρότατον, voce usus Thucydideā) haec omnia et verbis clarissimis et fide, ut ipse putabat, certissima (γαυζυβετῆσσι) descripsisse traditur. Librarii voces ἰσχυρὸς ἰσχυρότης in ἰσχυρὸς ἰσχυρότης depravare solent, cuius generis pauca tantum exempla a Schaefero in Melot. Crit. p. 26 allata sunt. Sed in Thucydide vix ullus locus exstat, quin pro vera lectione ἰσχυρὸς aliquot codices ἰσχυρὸς male exhibeant. Denique in h. l. etiam Cobetus V. L. p. 245 haesitavit, cuius viri conjectura καὶ ἰσχυρότατον minime probari potest. τρέψκειν' τοσαύτη Bekker. τρέψκει' τοσαύτην Ω. περιτρέψκει. τοσαύτη Α. τρέψκει' τοσαύτη v. κασπιακὴν Φ et diserte Ω et v. κασπίαν AC, quia adiectivi forma plerique utuntur, in his Luciani ipse Prometheus altero c. 4. Alteram tamen „Caspiaens“ Prisciano agnitam habet Statius Silv. IV, 4, 64. καὶ τὸν] τὸν om Φ. ἐξηρμηνεύθη] ἐξηρμηνεύθη Α. ἐξηρμηνεύθη G. μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ] Cf. Cratinum Chironibus ap. Aristidem Vol. II p. 521 Dind.: ταῦτα δυοῖν δι' ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπνήθη, quo in versu ego δι' inserui. ὀφθαλμοὶ αὐτῆς] ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ Victorius.

καὶ ζώνη ἱρσιειδής, καὶ δράκοντες ἑλικυδὸν καὶ βοστρυ-
 χυδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσσου ἀναξυρίς ἡ ὁ χαλινὸς
 τοῦ ἑππου, Ἡράκλεις ὅσαι μυριάδες ἐπὶ ἑκάστον τοῦ-
 των, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρώου κόμη διανέοντος τὸν Τί-
 γορητα, καὶ ἐς οἶον ἄντρον κατέβηκε, κριτοῦ καὶ μυροίνης
 καὶ θάφνης ἐς ταῦτ' οὐκ ἐπιγινώσκων καὶ σύσκιον ἀκριβῶς
 ποιοῦντων αὐτό. σκόπει ὡς ἀναγκαῖα * τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα 28
 καὶ ὡς., ὅν οὐκ ἔν ἀνεν ἤδειμίν τι τῶν ἐκεῖ παραθέν-

ἱρσιειδής ΩΕ et v. ἱρσιειδής G. ἱρσιειδής R. ἱρσιειδής T. ἱρσιειδής
 ΦΑ C F V V Y, sed F in γρ. ἱρσιειδής. Ex tot scripturis nulla ad
 ἱρσιειδής addidit, quam formam ex Aristotele Meteorol. III, 1 Her-
 mannus comparavit. καὶ βοστρυχυδόν om A, male. ἑλικυδόν
 καὶ βοστρυχυδόν] eundem tumorem haec habent, quae Luciani sunt
 indetis in Timone c. 3: οἱ οἰομοὶ δὲ ποσκυδόν, καὶ ἡ χιών
 οσφυδόν, καὶ ἡ χάλια πετρυδόν, ubi sinilla Hemsterhusius dedit
 nostro tamen loco omisso. Οὐολογέσσου Ω. οὐολόγισου F. οὐολο-
 γέσου A et v. Cf. supra ad c. 11 fin. μυροίνης ΦΑ et v. μυροίνης
 (sic) Ω, id est μυροίνης. Eadem varietas in Vorr. Hist. II, 5. At
 formam μυροίνης non solum Moeris p. 263, sed ipso Lucianus in
 Judic. Vocal. c. 9 fin. ut atticam alteri recte praetulit. ἀναγκαῖα
 om G solus. τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα ΩΑ et v. ταῦτα τῇ ἱστορίᾳ Φ
 ordine forsitan meliore. καὶ ὡς., ὅν] neque lacunae in libris
 indicium est, neque καὶ ὡς ὅν ullus codex habet, sed omnes libri
 dant καὶ ὡς (ita diserte ΩΦΑ et Vaticanus 90); in solis Poli Ex-
 cerptis, in quibus etiam conjecturae lusing, pro eo legitur, καὶ ὅν.
 Memoria antiqua καὶ ὡς ita servari potest, si hic quoque minuta
 inest lacuna ac si oculi scribarum ab ὡς ad ὅν aberrarunt. Quare
 ita suppleo: σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα καὶ ὡς [πρί-
 πορτα, ὅν] —. Quodsi quis haec rejecerit, is Dindorfio auctore
 voculam καὶ, quae in libris est omnibus andacter expungere et
 sicut olim ipse fecoram pro ὡς conjicere ὅν debeat. ὅν οὐκ
 ἄν ἀνεν partim nostra conjectura est partim Dindorfii. Post hoc
 καὶ ὡς libri ita pergunt: οὐκ ἄν ἀνεν Victorius. οὐκ ἀνεν (sic)
 ἤδειμίν Ω. οὐκ ἀνεν ἤδη μὲν Vaticanus 90 et Φ (ita Φ, de que
 errat Jacobitius). οὐκ ἀνεν ἤδειμίν A. οὐκ ἄν εἰ ἤδειμίν F. et οὐκ
 ἄν εἰ etiam M. αὐτῶν om etiam E. οὐκ ἀνεν αὐτῶν ἤδειμίν (ἰδε-
 μίν G) vulgo et G. Ita plerique omnes codices praeter unum G
 vulgatam αὐτῶν non habent. Meam emendationem in censura editio-
 nis Herm. I, l. p. 237 positam: ὅν ἀνεν οὐκ ἄν ἤδειμίν plurimi
 secuti sunt, in his ipse Dindorfius in ed. Parisina, qui in ed.
 Tauchnitiana eandem ita retinuit, ut tamen ordine verborum mu-
 tato ὅν οὐκ ἄν ἀνεν ἤδειμίν (sic) ederet. Hunc ordinem nunc ipse

των. 20. ἐπὶ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρηαίμοις ἡ ἀγνοίας τῶν λεκτίων ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἰοῖκασιν οὐκ ἐπὶ νεοπλούτῳ, ἄρτι κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλίσθαι οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμιον, ἀλλ' ἐμπιθῆσας ταῖς λοπάσιν, ὀρνίθων καὶ στείων καὶ λαγῶν προκειμένων ὑπερεμπίπλεται ἔτρους τινὸς ἢ τα-

quoque anteposui, partim quod codicum scriptura melius etiam convenit, partim ob elegantiores verborum collocationem, quam Dindorfius Luciani verbis in Rhetor. Praee. c. 18 ὡν οὐκ ἂν τι ἄνεν γένοιτο apte tuetur. Longe saepius apud poetas hanc ipsam collocationem invenit, velut ap. Euripidem Fragm. 1014 p. 534 ed. Nauck (p. 491 Wagn.): θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν et ap. Horatium Serm. I, 3, 68: „nam vitiiis nemo sine nascitur.“ In eodem Odar. I, 26, 9: „Pimplea dulcis: nil sine te mei | possunt honores“ verbis leniter transpositis ita corrigendum est: „Pimplea dulcis: te sine nil mei | possunt honores“ collato illo Vergiliano: „te sine nil altum miens incohat“ (Georg. III, 42).

20. λεκτίων] λεχθέντων A, cuius erroris causa fuit superius προχθέντων. ἰοῖκασιν om A. κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου ΩΦΑΕFGT. τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι v. οἶδεν ὡς χρὴ]

οἶδε ὡς χρὴ F. ὡς χρὴ om Victorins. περιβαλίσθαι ΦG et edd. veteres. περιβάλλεσθαι ΩAF et edd. recentes Lehmanniana priores.

δειπνῆσαι] δειπνῆσας A. ἐμπιθῆσας ταῖς λοπάσιν,] ita correxi. ἐμπιθῆσαντες πολλάκις A. ἐκπιθῆσας πολλάκις UV. ἐμπιθῆσας πολλάκις vulgo et ut videtur ΩΦ. Quippe sententia haec est: „postquam in patinas irruit.“ Tamen huic quoque mendo inveterato secum omnes indormierunt, rati v. πολλάκις h. l. „fortassis“ significare. At praeterquam quod ea res in talem locum minime cadit, sicut ab Heindorfio ad Plat. Phaedonem p. 19 (60, c St.) acnte demonstratum est: non fortasse, sed reapse tam tanta coeum tum adposita erat. ὀρνίθων Y. ὀρνιθειῶν Schaefer ad Bos. Ellips. p. 234. Ὀρνίθων enim Hermanno unice probavi in ceusura l. l. p. 237 addito, ὀρνίθων in libris esse ad unum omnibus (sic etiam ΩΦA), ὀρνιθειῶν autem conjecturam videri conjectoremque ὀρνιθειῶν voluisse. στείων ΔV. στείων Victorins. λαγῶν Schaefer. λαγῶν Y et fortassis Ω. λαγῶν vulgo. προκειμένων] non bene Hermannus p. 135 παρακειμένων conjectit immemor Homericis: οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον. ὑπερεμπίπλ. ΩΦA et v. ὑπερεμπίπλ. E, quam formam probabat

ρίχον, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἱσθίον. οὗτος δ' οὖν, ὃν προ-
εἶπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον καὶ θα-
νάτου ἀλλοκότους, ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν
τρωθεὶς τις αὐτίκα ἐτελεύτησε, καὶ ὡς ἱμβροῦσαντος μό-
νον Πρίσκον τοῦ στρατηγοῦ ἐπὶ καὶ εἰκοσι τῶν πολε-
μίων ἐξέθανον. ἐτι δὲ καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ
τοῦτο μὲν καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν * ἀρ- 29
χόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ τῶν μὲν
πολεμίων ἀποθανεῖν μυριάδας ἐπὶ καὶ τριάκοντα ἔξ
πρὸς τοῖς διακοσίοις, Ῥωμαίων δὲ μόνους δύο, καὶ τραυ-
ματίας γενέσθαι ἐγγεῖα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἰ τις ἂν εὖ
φρονῶν ἀνύσχοιτο. 21. καὶ μὴν αὐτεῖνο λεκτίον, οὐ

G. Hermannus ad Aristopb. Nub. v. 1488, non item attieistae qui-
dam neque ego apud ipsum Hermannum neque Lobeckius ad Phryn.
p. 95. τάρχον ΩΑ diserte et v. τάρχον ΦΥ. Etiam in Gallo
c. 29 optimi libri masculinum tinentur. Plerumque tamen Lucianus
attico τὸ τάρχος. ἔστ' ἂν δ. ἱσθίον] Cf. De Mercede Cond.
c. 26 fin. et Saturnal. c. 22 init. τραύματα] τὰ τραύματα F.
τὸν μέγαν om A. ἐπὶ καὶ εἰκοσι ΩΦΑΕFGRTUV. ἐπὶ καὶ
ὀκτῶ edd. veteres, solemnī ut bene Hermannus ἦ et π literarum
confusione. ἐξέθανον ΩΦΕFV. ἐκπέθανον ΔG. ἀπίθανον A
et edd. ante Reltzinum. Εὐρώπῳ τῶν] εὐρωπωτων τῶν Φ.
τριάκοντα]. λ. α. ἔξ] libri omnes καὶ ἔξ. At etsi τριάκοντα
καὶ ἔξ ut regulae exceptio ferri per se potest: hoc tamen l. ob
ipsam ambiguitatem καὶ ante ἔξ delendum est. Alioquin enim
verba quae minime cohaerent μυριάδας ἐπὶ καὶ τριάκοντα jun-
genda esse viderentur, quod nonnulli ut satis inepte facerent ab
se impetrarunt. Immo milites 70, 236 non amplius ececidisse di-
cuntur. τοῖς διακοσίοις ΩACFΔ. τὰς διακοσίας G. διακοσίοις v.

δύο om Φ, habent enoteri etiam α, in qua est . β. ἐγγεῖα
ΩΦ et v. σε CRT etiam A qui αῖ et in summo margine ἐβδομήκο-
ντα πέντε. Frequentissima in eodd. θ et ο literarum confusio
est; hic vero θ et σε inter se commutatae sunt. Cave enim con-
jicias, quod ad sententiam quoque deterius sit: Ῥωμαίων δὲ μόνους
ἐγγεῖα, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐβδομήκοντα πέντε. Ceterum
verba longe gravissima ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς, id quod
Interpres latinus, recte acceperit videtur unus A. Majns ad Fron-
tonem P. I p. 116 (cf. ibid. p. 142) ed. Mediol. de literis victoriae
Parthicae nuntiis, quas Junius Maximus tribunus Romanus attulit.

21. ἐπὶ ΩΕFGTUa. ἐπὶ vulgo et ΦACV. ἀττικὸς Ω et v.
ἀττικὸς ΦA. ἀποκεκαθάρθαι] ἀποκεκάρθαι Victorius. ἀκρι-

μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι καὶ ἀπο-
κεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβεστάτον, ἡξίωσεν
οὗτος καὶ τὰ ὀνόματα μεταποιῆσαι τὰ Ῥωμαίων καὶ
μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν τὸν Σα-
τουρνῖον λέγειν, Φρόντιν δὲ τὸν Φρόντωνα, Τίτῆον
δὲ τὸν Τιτανὸν καὶ ἄλλα πολλῶ γελιούτερα. ἔτι ὁ αὐ-
τὸς οὗτος περὶ τῆς Σευηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν ὥς οἱ
μὲν ἄλλοι πάντες ἐξηπάτηται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι

βίστατον ΦΑ et v. ἀκριβεστέρον Ω. οὗτος ΦΔΦ, οὕτως ΩΩ.
οὗτος v. Οὗτος verissimum est: nam idem historicus a c. 19—21 fin.
ridetur. καὶ om Ω. Mule. ποιῆσαι ΩΦΑ et v. μεταποιῆσαι F,
ut in Append. ad Pers. Advers. p. 293 Jacobsius coniecerat, quod
ille non finxerit nomina romana sed diffinixerit. Jacobsii emen-
dationem in bono codice nuper inventam jam olim in censura ed.
Herm. I. I. p. 238 probavi contulique supra c. 5 μεταποιήσαντων
ἢ μεταγράψονταί τι. τὰ ΩΦΑ. τῶν v. μεταγράψαι Ω et v.
μετεγγράψαι Α. μετεγγράφα (sic) Φ. Κρόνιον ΑFGRTUV. κρό-
νιον ΩΦΕ. Κρόνον v. τὸν Σατουρνῖον Hermannus tacito p. 27
itaque Victorinus. Caeteri libri omnes σατουρνῖον (σατουρνῖον Α.
σατουρνῖν G.). τὸν Φρόντωνα] Solanus de pluribus Frontonibus:
„hi omnes, inquit, nihil nō historiam illam.“ Mihi simile veri vi-
detur M. Cornellium Frontonem h. I. dictum esse. Hic enim, quod
Hermannus alique sciro jam poterant, Parthici quoque belli histo-
riam attigit. Principia hujus historiae P. II p. 337 sqq. ed. Mediol.
partim servata sunt, historia ipsa, si tamen scripta est, (de quo
A. Majus P. I p. LXI non dubitat) interiit. Quae si nunquam scripta est,
probabile tamen fuerit ab historico isto hunc potissimum Frontonem
memoratum esse ut virum et doctum et consularem et Imperatorum
quondam magistrum. Τίτανόν] τιτανόν Α. ταιτανόν FM.
ἄλλα ΩΦΕFG et qui ἄλλα πολλὰ Α. τᾶλλα v. σευηριανῶ Ε,
qui sic ubiqno. σευηριανῶ ΩΦΑCFM. σεβηριανῶ G. Σεβηριανῶ
edd. antiquae. περὶ — τελευτῆς] cf. infra c. 25. Nostro autem
loco quod omnium consensu ξίφει τεθνάναι creditus esse dicitur:
id lucem accipiet o Frontonis Principiis hujus historiae Fragm. IV^{to}
(P. II p. 350 ed. Mediol.): „Bello Parthico utroque consulares
viri duo exercitum utrique ducentes obtruncati: Severianus quidem
Lucio ab Urbo .....“ Itaque Severianus non sponte in
gladium incubuit, sed ab hoste obtruncatus est. Hoc Frontonis
loco etiam ipsius Luciani fides et ibidem Alexandri in Alexandro
c. 27 eadem tradentium plane confirmatur. Omnium accuratissime
et Alexander I. I. et Xiphilinus sive Dio Cass. LXXI, 2 Severianum
dicunt nna cum exercitu Parthorum sagittis confixum perisse.

αὐτὸν, ἀποθάνει δὲ ὁ ἀνὴρ οὔτις ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλπιότατον δοῦναι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν * τριῶν ἡμερῶν ἔγινετο, 30 ἀπόστοι δὲ οἶμαι καὶ ἐς ἑβδόμην διακοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὥς Ὀσρόης τίως εἰστήκει περιμένων, ἔστ' ἂν Σιουηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπῆγεν [ἔως] τῆς ἑβδόμης. 22. τοὺς δὲ

πάντες Ω diserte et Φ et v. ἅπαντες A. οἰόμενοι ξίφει ΩΦΑ et v. ξίφει οἰόμενοι Δ. δι' ὁ ἀνὴρ F. δι' ἀνὴρ A (sic, quod esse opinor δ' ὁ ἀνὴρ). δι' ἀνὴρ v. Possis etiam δι' ἀνὴρ. τοῦτον γὰρ τοῦτον μὲν A qui mox om τὸν αὐτὸ θάνατον. ἐκείνο ΩΦΑ et v. ἐκείνο M et a sec mann F. τριῶν ἡμερῶν ἔγινετο, ἀπόστοι δὲ οἶμαι καὶ] ita scripsi verbo οἶμαι transposito. Libri omnes τριῶν οἶμαι ἡμερῶν ἔγινετο, ἀπόστοι δὲ καὶ, practerquam quod οἶμαι om A. In vulgata primum notiones εἰδὼς et deinceps οἶμαι secum iuvleem pignant. Tum vero haec mali historici verba, οὔτις ἀποσχόμενος, ridentur. Itaque hac verborum collocacono ἀπόστοι δὲ οἶμαι plane opus est. Nam v. οἶμαι cum lrisione de re prope certa post attice solet, vult infra c. 23 med. secundum libros optimos et c. 38 fin. et apud Demosthenem Olynth. II p. 23, 1 Bekker. ἐς ἑβδόμην ΩΦΑΕΦΩΜΔ. ἐπτά vulgo, quod falsum esse in censura l. l. p. 238 docuit. ὑπολάβοι] ὑπολάβῃ AC. Ὀσρόης τίως εἰστήκει] ita correxi. ὀσρόης τις εἰστήκει Victorius et ΩΦΑΕΦΓ. Ὀσρόης εἰστήκει vulgo. Antiqua lectio quum absurda sit et τις e praegresso τις exortum: tamen ob ipsam librorum consensionem alterum τις prorsus deleri non potest. Verba τίως εἰστήκει significant Osroen interim otiosum stotiasse. Cum verbo εἰστήκει, quod male vertunt, cf. Aristoph. Pac. v. 256: ἔσθηκας ἀργός; σιουηριανὸς E, σιουηριανὸς ΩΦ (ita Φ) ΑCFM. σιουηριανὸς G et v. ἀπόληται ΩΑ et v. ἀπολεῖται Φ. ἀπόληται Δ. Malim ego quidem ἀπόλοιστο. Hujus structurae (ἔστ' ἂν — ἀπόλοιστο) gemina exempla dedit Matthiae Gr. Gr. § 522 p. 1009 ed. sec. ἐπῆγε ΩΦΑΕΦΓΥΥ Victorius. ἐπῆγαγε v. Post ἐπῆγε continuo pergunt libri omnes διὰ τῆς ἑβδόμης (a habet . ζ. pro ἑβδόμης). At διὰ absurdum est natumque ex antecedente διὰ τοῦτο. Dubitanter suppleri ἐπῆγεν ἔως τῆς ἑβδ., ratus justo audaciora esse supplementa ἄχρις vel μέχρις vel ἐντὸς vel πρό. Sententia quidem certissime haec est: „et propterea Osroen in hostes impetum non fecisse autē diem septimum.“

22. πῶ ἂν] πῶ δ' ἂν ΦΑCF et fortassis Ω. ἰλλίλεξε vulgo
^λ
 et fortasse Φ. ἐξέλλίλεξε Ω. ἐξέλληξε (supra λ et m roc) A. Ho-

καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρω-
μένους ποῦ ἂν τις θείῃ, τοὺς λέγοντας, ἠέλιξε μὲν ἡ
μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεισὼν μεγάλως ἐδοίπησε,“ καὶ
πάλιν ἐν ἐτέρῳ μίρει τῆς καλῆς ἱστορίας· “Ἔδεσσα μὲν
δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσφραγείτο, καὶ ὁτοβος ἦν
καὶ κόνανθος ἄπαντα ἐκείνα,“ καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμεριμή-
ριζεν ὃ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος.“
εἶτα μετὰ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα καὶ δημοτικά καὶ
πτωρικά πολλὰ παρενεξέβυστο, τὸ, ἐπίστευεν ὁ στρα-
τοπεδάρχης τῷ κυρίῳ,“ καὶ, „οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ
ἐγγράζοντα,“ καὶ, „ἤδη λελομένοι παρ’ αὐτοὺς ἐγίγ-
31 νοντο,“ καὶ τὰ τοιαῦτα· * ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκότως εἶναι

mericum (II. α', 530 et δ', 199) ἠέλιξε Graevius sic accepit: „aries
murum quassavit“ ad sensum apto, nisi tum hac opus esset collo-
catione: ἠέλιξε μὲν ἡ μηχανή τὸ τεῖχος, τὸ δὲ πεισὼν —. Ego
olim II. δ', 125 contuli scripsiisque ἠέλιξε probata Gesneri versione
„dedit stridorem machina.“ Nam uimis dithyrambicum mihi vido-
batur ἠέλιξε falsi Xenophontis ap. Demetrium De Elloc. § 98.
Sed aliis vitium lectionis ἠέλιξε corrigendum relinquo. τεῖχος
δὲ] δὲ τεῖχος F. ἔδεσσα ΦΛ et v. αἰδέσσα ΩΕ. οὔτω] οὔτως Ω.

ὁτοβος ΩΦΕΓ. ὁτοβος Α et v. ἅπαντα ἐκείνα] „legerim
ἅπαντα τὰ ἐκεί·“ Cobetns V. L. p. 245. Quae conjectura haud multo
praestat scripturae libri Α: ἅπαντα ἐκείνα. Vide quae olim in
Quaest. Lucian. p. 69 et Praefat. p. XXIII et in Quaest. Aristoph.
p. 279 verissima docui. καὶ ὁ στρατηγὸς — τὸ τεῖχος] haec
prioribus continuanda et a verbis Ἔδεσσα μὲν δὴ usque ad τεῖχος
pro uno omnia loco habenda esse Schmieder acuto conjecit: quem
ducem sequeretur, si pro verbis καὶ ὁ στρατηγὸς potius ὁ δὲ στρα-
τηγὸς scriptum exstaret. ὃ] ὅτω FM. προσαγάγοι ΩΦ et v.
προσάγει Α. προσαγάγει Δ ut videtur, συναγάγοι FM. δημοτικά
ΩΦΑΕΓΤ. δημοτικά edd. veteres et a p m F. τὸ om ΦΑ.

ὁ στρατοπεδάρχης Φ. τὰ ἐγγράζοντα] Bene Hermannus obser-
vavit attienum fuisse τὰ ἐπιτήδεια, collata Xenoph. Anab. I, 5, 10:
οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐπιτήδεια. λελομένοι] λελομένη Γ.

παρ' αὐτοὺς ἐγίνοντο] ita correxi. Libri περὶ αὐτοὺς ἐγίνοντο
(ἐγίνοντο Α). „Jam loti, inquit, ad eos veniebant.“ V. γίνεσθαι
in motus significatione saepe ponitur velut a Luciano Somnio
c. 15 fin. At in tali re ne γίνεσθαι quidem dici attico solet;
praeterea et ἤδη languet et λελομένοι pro attico λοουάμενοι
rarum est, in Luciano quidem semel obvium Gallo c. 10. Immo
haec attico sic dicenda erant: λοουάμενοι ἦγον ἐπὶ τὸ δειπνον.

τραγωδῶν τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπι-
βεηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. 23. καὶ
μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ καὶ
τραγικὰ καὶ εἰς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὥς ἐλ-
πίσαι θαναμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκού-
σεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρὸν τε καὶ
ἀγεννὲς ἐπαγαγόντας, ὥς καὶ τοῦτο ἰοικίναί παιδίῳ, εἴ
που Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμ-
μεγα ἢ Πανὸς περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες
ἐπιφθίγγονται αὐτοῖς τὸ „ᾧδινεν ὄρος.“ χοῦ δὲ οἶμαι
μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι καὶ
συνᾶδον τῇ καμνῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὥς μὴ χρυσοῦν μὲν
τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πᾶν γελίοις ἐκ ῥακῶν ποθεν

Cf. Lucian. Timonem c. 34, D. Mort. VII, 2 iuit., De Merc. Cond.
c. 14, Asin. c. 7, Gallum c. 9, Navigium c. 22, Saturmal. c. 23.
Ceterum Dorvillii ad Charit. p. 285 conjectura περὶ αὐτοὺς ἐγίνοντο
cum Luciani reprehensione pugnat. Longe melior Graevii emen-
datio est (paullo tamen quam mea audacior), qui verba οἱ στρα-
τεῶτας — ἐγίνοντο ex unico loco deprompta esse ratus περὶ αὐτὰ
ἐγίνοντο scribi voluit. ἐπιβεηκότι Ω diserte et v. βεηκότι ΦΑ.

θατέρῳ δὲ σάνδαλον Ω diserte et Φ et v. θατέρων δὲ σανδάλῳ
ACFM. ὑποδεδεμένῳ om A.

23. εἰς ὑπερβολὴν ΩΦΑΦ. εἰς ὑπερβολὴν v. ἀκούοισθαι
ΦΑ et v. ἀκούοισθε ΩΕ. αὐτὸ] ὑπὸ AC. τῆς ΦΑ et v. τὸ
τῆς F et fortassis Ω. μικρὸν τε καὶ A, ut olim conjeceram.
μικρὸν τε καὶ v. ἐπαγαγόντας ΩΦΑΕΦΔ. ἐπάγοντας G et v.

ἢ Τιτᾶνος libri omnes, quod Hermannus p. 130 sic explicuit, quasi
ἢ Προμηθεὺς scriptum esset. Et omnino, quum praescriptum Ἡρα-
κλέους antecedit, certi nomen dei requiritur. Quamobrem recepi
O. Jahnii emendationem ἢ Πανὸς Bekkero quoque (in Corrigendis)
atque Sommerbrodtio probatam. Cf. De Saltatione c. 79: καὶ θηται
(Bacchicae satyricaeque saltationis spectatores) δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας
καὶ Κορέβαντας καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὀρώντες. Hic quo-
que pro Τιτᾶνας idem Sommerbrodtius Πᾶνας optime correxit.

οἶμαι additum ex ΩΦΑΕΦΓΔ. συνᾶδον Lehmannus. συνάδοντα
A. συνᾶδον vulgo, in quo videri potest συνᾶδεν latere, quod par-
ticipio non deterius est. τὸ ἄλλο] τῇ ἄλλο A. πᾶν γελίοις
libri omnes. Bekkeri correctionem πᾶν γελίοις Dindorfio item
probatam recepi. Nec vero me fugit hisce verbis „θώραξ δὲ πᾶν
γελίοις ἐκ ῥακῶν ποθεν“ senarium effici posse, recepto autem
altero γελίοις non posse. At tantum abest, ut haec e comoedia

ἢ ἐκ δερμάτων σαρκῶν συγκατατρυμένους καὶ ἡ ἀσπίς οὐ-
 32 σὺν καὶ χοιρίνῃ περὶ ταῖς κνήμας. ἴδοις γὰρ * ἂν ἀφ' ὅ-
 νους τοιοῦτους συγγραφείας, τοῦ Ῥοδίου κολοσσῶς τὴν κε-
 φαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἐμπαιλὶν ἀκί-
 γαλι τὰ σώματι εἰσάγοντας [καὶ] ἀπροοιμίαστα καὶ εὐθὺς
 ἀπὸ τῶν πραγμάτων [ἀρχομένους] οἳ καὶ προσεταιρίζονται

deprompta videantur, ut senarii species mere sit fortuita. χοιρίνῃ
 π. τ. κ.] apto ad sententiam ita vertunt, „et corium porcinum
 circa tibias,” suppleto ad χοιρίνῃ v. δορά. At vocem χοιρίνῃ
 attici ea tantum significatione nosse videntur, quam Pollux VIII, 16
 exposuit, „conchae marinae ejusdemque judicium calculi.” Quae
 res quum ab h. l. abhorreat, paene suspicor vocem χοιρίνῃ h. l.
 corruptam esse. Ῥοδίου ΩΦΑΓΔΥ, quam lectionem jam olim
 in Quaest. Lucian. p. 319 probavi. Ῥοδίων v. νανώδει Φ et v.
 νανώδει Α et fortassis Ω. Sic in eadem glossa ap. Hesychium et
 Snidam κ. Νάρος et Photium p. 286, 9 modo νάρον ac νάροι modo
 νάρρον ac νάρρος scribitur. Sic in Aristoph. Pace v. 769 libri
 νανόφρεσι exhibent pro νανόφρεσι. Contra et in Lucian. De Saltat.
 c. 75 νανώδης et in Aristotelo De Part. Animal. IV, 10 νανώδη
 atque νανώδης libri omnes tuentur. In latinis quidam scriptoribus
 „nannus” ubique legitur, usquam „nannus” eodemque modo non
 νάννος attico scribendum est, sed aut νάρρος aut alio accentu νάρος,
 quem accentum codices subinde habent ut Galeanus Photii p. 286, 9.
 Vide imprimis A. Gellium N. A. XIX, 13 et ibidem Aristophanem:
 „νάρρος enim Graeci vocaverunt — scriptum hoc est in comoedia
 Aristophanis, cui nomen est ΑΚΑΛΕΣ.” Ubi M. Hertzius elevata
 Brunckii conjectura ΚΩΚΑΛΟΣ bene nuper emendavit ΟΑΚΑΛΕΣ
 probante Henrico Jacobi ad Meinekii Fragm. Com. Gr. Vol. V P. I
 p. CXXXIX et p. CXL. His adjicere Vesp. v. 1029. ἐπιτιθέντας]
 ἐπιθέντας Victorinus. ἐπιτεθέντας Α. τὰ σώματα Ω et v. τὰ om ΦΑ.

εἰσάγοντας ἀπροοιμίαστα καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ libri
 omnes. Principio vitiosum asyndeton ita statuli, ut καὶ particulam
 aut vocem ἀπροοιμίαστα insererem. Tum proxima verba, καὶ εὐθὺς
 ἐπὶ τῶν πραγμάτων, quibus nihil nunc cogitari potest absurdum, tenui
 lacuna explota ita sanavi: καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀρχο-
 μένους· οἳ —. Potuit autem hoc participium ἀρχομένους, insequente
 mox ejusdem et verbi et soni participio ἀρξάμενον, facili negotio
 exoidere. Enimvero nostra restitutio alio Luciani loco eoquo si-
 millimo confirmatur Pro Lapsu in Salut. c. 3 fin. ὁ Νεκίας ἀπὸ
 Σικελίας ἐπιστέλλον ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμινεν ἀπ'
 αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων (scil. sine ulla praes-
 criptione et quasi prooemio). Ceterum vox ἀπροοιμίastos infra

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον· „Δαρείου καὶ Παρνασίτιδος παῖδες γίνονται δύο,“ καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμια ἔστι, λεληθότα τοὺς πολλοὺς ὡς ἐν ἄλλοις δεῖξομεν. 24. καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ἔτι, ὅσα ἢ ἐρμηνείας ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτηματὰ ἔστι· τὸ δὲ καὶ παρὰ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον ἀλλὰ καὶ σταθμῶν ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ῥηθῆναι συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύμφωνι ἐντιγῶν οὔτε

c. 52 recurret. παῖδες γίνονται δύο] ita libri omnes. Atqui ipse Xenophon initio Anabaseos sine dubio ita scripsit: Δαρείου καὶ Παρνασίτιδος γίνονται παῖδες δύο, in quo verborum ordine cum omnibus libris Xenophonteis consentiunt et Aristides Vol. II p. 517 ed. Jebb. et Demetrius De Elocut. § 19, quorum posterior e Xenophonte haec affert: „Δαρείου καὶ Παρνασίτιδος γίνονται,“ atque etiam e toto quo Xenophontea allata sunt consilio apparet, Demetrium ipsum quoque vulgatam lectionem γίνοντας παῖδες δύο in uno codice invenisse. Quodsi in Luciano quoque vel unus codex antiquus γίνονται παῖδες δύο mihi suppeditasset, libenter equidem recepissem. At per conjecturam meram talia nullo pacto mutanda sunt. Immo uti nunc est, non scribas sed ipse Lucianus a Xenophontea scriptura aberrasse videtur. Profecto enim Lucianum hic quoque fallere memoria potuit, uti supra o. 1 afferendo Euripidis versu aliisque locis bene multis. ἄλλους] ἄλλους πολλούς F. προοίμια ἔστι libri omnes. Ego vero ita dudum conjeci: προοίμια ἔνιστοι (i. e. „revera prooimia quaedam his insunt“), collato infra c. 52 fin. δεῖξομεν] δείξομεν ΩΕ.

24. καίτοι ταῦτα] καὶ τοιαῦτα Φ. καίτοι τοιαῦτα G. φορητὰ ἔτι ΦΑ. φορητὰ ἔστιν Ω discrete ot v. Quum his in formulis verbum vix usquam addatur, scripturam ἔτι jam olim in cens. ed. Herm. p. 238 probavi. Licet etiam v. ἔστιν ut e sequente ἔστι natum ejicere collatis De Sacrific. c. 6, De Saltat. c. 27 et Aristoph. Acharn. v. 498. Licet denique φορητὰ ἴσως conjicere, quod et ipsum Atticis usitatum est. Vide De Merc. Coud. c. 36 init., ibid. c. 35 med. ut De Sacrific. c. 14 init. τὸ δὲ] τὰ δὲ Φ. παρὰ ΩΦΑΕΦΟΑ. περὶ vulgo, quod et per se recte dictum est et probatum omnibus praeter Bekkerum, quo uno duce antiquam lectionem revocavi. Cf. supra c. 20 fin.: τοῦτο μὲν καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα — ἐφείπατο. τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν;] Cf. Nigrinus c. 25 init.: τίνι τῶν καλῶν (ita ibi duo codices pro vulgata τῶν κολάκων) εἰκάζομεν; Xenoph. Anab. VI, 5, 17: τὸ μὲν ἀπείναι ἀπὸ τῶν πολέμων οἰδενὶ καλῶ ἔοικε. Contra Timocles ap. Athen.

τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κορυφῇ τὰ τοιαῦτα
 33 μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε * περὶ Εὐρώπου λέγων
 οὔτως ἔφη· «ἡ δὲ Εὐρώπηος κείται μὲν ἐν τῇ Μεσοπο-
 ταμίᾳ σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπώκισαν
 δ' αὐτὴν Ἑδεσσαῖοι.» καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ,
 ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Συμόστατα ὁ αὐτὸς ἐν
 τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος αὐτῇ ἀκροπόλει
 καὶ τείχεσι μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὥς περιω-
 ρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν
 ἐν χοῦ παραμειβομένων καὶ μονονοιχί τοῦ τείχους ψαν-

VI p. 237, d: εἰ δ' ἐστὶ τὸ φιλέταιρον ἔν τι τῶν καλῶν. τῶν ἐπὶ
 κορυφῇ] ita correxi. τῷ ἑπικουρεῖν ΩΕ (sic Ε). τῷ ἑπικουρεῖν
 ΛΓ (sic Α). ἑπικουρεῖν etiam F. τῶν ἐπὶ κορυφῇ Υλ. τῶν ἑπι-
 κορυφῶν vulgo ante Benedictum et habet ἑπικουρεῖν Victorinus.
 De libro Φ hic parum constat. Non recte omnes inde a Solano
 τῶν ἐπὶ κορυφῇ scripterunt, quod per se ferri utique potest et
 ita dictum est ut illud ap. Diog. Laert. I, 76: καθήμενον ἐπὶ κο-
 ρυφῇ. At vero antiqui codices clare ostendunt τῶν ἐπὶ κορυφῇ
 scribendum esse, quod non minus atticum est altero. Prorsus ita
 Aristophanes Pluto v. 338: καίτοι λόγος γ' ἦν τῇ τὸν Ἑρακλῆα
 πολὺς [ἐπὶ τοῖσι κορυφαῖσι τῶν καθημένων. Jam apud Plutarchum
 in Vita Nicias c. 30 init. pro verbis καθίσας ἐπὶ κορυφῇ aut cum
 Cornē καθίσας ἐπὶ κορυφῇ, aut cum Reiskio καθίσας ἐπὶ κορυφῇ
 videtur corrigendum esse. Denique in Luciano pro singulari ἐπὶ
 κορυφῇ plurali ἐπὶ κορυφαῖς haudquaquam opus est. Nam in sin-
 gulis tenstrinis plures congregari homines solebant. μὲν ἐν]
 μὲν om Α. δύο]. β. α. ἀπώκισαν] ἀπώκισαν ΩΕ. δ' αὐτὴν
 vulgo. δὲ αὐτὴν ΩΦΑΦ. ἑδεσσαῖοι ΦΑ et v. αἰδεσσαῖοι Ω.
 αἰδισσαῖοι Ε. ἑδεσσαῖοι Γ. σαρμόστα Φ et v. σαρμόστα Ω.
 σαρμόστα Α pr m. ὁ αὐτὸς Α. αὐτὸς ΩΦ et v. μετέθηκεν
 Ω et v. μεθῆκεν Α. τίθεικεν Φ. ἐς ΩΦ et v. εἰς ΑΦΓ.
 περιωρισθαι ΩΑ discrete et v. περιωρισθῆναι Γ. περιωρεῖσθαι Φ,
 quod me ipso auctore (in cens. ed. Herm. p. 238) in multas editio-
 nes transiit. Quam ego lectionem quasi antiquiorem scilicet etiam-
 tum ita probabam, ut Lucian. De Lucta c. 3 init.: περιωρεῖσθαι
 δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοὶς μεγάλαις couferrem. Adjice Xenoph.
 Anab. I, 5, 4: ἀφικνούνται ἐπὶ τὸν Μάσκαν ποταμὸν — ἐνταῦθα
 ἦν πόλις — περιωρεῖτο δ' αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Μάσκα κύκλῳ et Lycurg.
 in Leocratem p. 96, 4 B, ubi corrigo: λέγεται γὰρ κύκλῳ τὸν
 τόπον ἐκείνον περιωρεῖσθαι τῷ πῦρι (libri περιωρεῖσθαι τὸ πῦρ).
 Vide Quaesat. Aristoph. I p. 259. Hic tamen περιωρεῖσθαι, quod

όντων. τὰ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν ὃ Φῶλον ἀπολο-
γοίμην, ὥς οὐ Παρθυαῖος οὐδὲ Μεσσοποταμίτης σοι
ἐγὼ, οἱ με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπώκισε.
25. νῆ Δία κάκεινο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σουη-
ρικανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν, ἐπομοσάμενος ἢ μὲν ἀκού-
σαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφνυγόντων. οὔτε
γὰρ εἴγει ἐθελῆσαι * αὐτὸν ἀποθανεῖν οὔτε φαρμάκου 34
πικρὸν, οὔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπι-
νοῆσαι τραγικὸν καὶ τῇ τόλμῃ ἐνίζοντα· τυχὲν μὲν γὰρ
αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλινα τῆς καλλίστης
ύαλου· ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατέξαντα
τὸν μύστον τῶν σκύφων ἐνὶ τῶν θρανμάτων χοῆσασθαι

antiquius esse altero nunc Marcianus docet, et Diandorfio et Bekkero
jure meritoque probatum est. καὶ γελοῖον] καὶ om A. παρ-
ος

θυαῖος οὐδὲ A et ut videtur V. παρθένων ὥς οὐδὲ Φ. παρθυαίων.
ὥς οὐδὲ A (ος see. m.). Παρθυαίων οὐδὲ vulgo et fortassis Ω.
μεσσοποταμίτας Φ. οἱ με] ita in eens. ed. Herm. p. 239 correcti,
quod omnes ordine secuti sunt. Ad hoc οἱ με nihil varietatis
enotatur ex Ω. οἶμαι Φ. οἷς με A et vulgo. ἀπώκισε ΦA et v.
ἀπώκησε ΩE (sic E). ἀπώκισεν G.

25. σουηρικανοῦ EH. σουηρικανῶ ΩΦACFM. Σιθηρικανῶ v.

βρόχον Ω diserte et v. βρόχον F. βρόχον ΦA, quod a plurimis
receptum est. Atqui βρόχον ἄψασθαι significaret „restim attingere,“
quod ineptum est. Reete unus Hermannus vulgatam βρόχον ser-
vavit, quacum ef. Eurip. Hippol. v. 802: βρόχον κρεμαστὸν ἀγ-
χόνης ἀνέψατο. τῇ τόλμῃ ΦA et v. τὴν τόλμην Ω. ὑάλινα
FMJ. ὑαλῶνα G. ὑαλᾶ Ω. ὑαλα A. ὑάλα (quae vox paene abrasa
est, et alia manus rescripsit ὕλης, etsi non satis distincte) Φ. ὑαλᾶ
vulgo, cui vulgatae antiqui codices ex parte favent. At Lucianus
constanter attico ὑάλινος utitur. Recentioris formae ὑαλοῦς aliquot
exempla dedit Lobeckius ad Phryn. p. 309, qui tamen quae Photio
tribuit, ea omnino non leguntur in Photio, sed p. 614, 1 Ὑάλινα:
ἀντὶ τοῦ ὑαλᾶ. κατέξαντα Ω et v. κατέζοντα ΦAE. θραν-
μάτων Ω. θαυμάτων Φ. θρανομάτων A et v. Utriusque formae
et θραῦμα et θραῦσμα exempla Lobeckius ad Soph. Aj. v. 704
p. 322 ed. sec. collegit. Magis tamen attici saporis est et τέθραυ-
μαι (παρὰ τεθραυμένον Platoni De Legg. VI p. 757 E Bekker e
codd. reddidit) et θραῦμα (θραύμασιν in Aesch. Persis v. 420
Mediceus tuctar). Postremo in Aristophane ap. Pollucem IX, 126

εἰς τὴν σφαγὴν, ἐντεμόντια τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εἶπεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἥρωικὸς ὁ θάνατος γένοιτο. 26. εἴτ' ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσαιο χοῖναι ἐπιτελεῖν τῷ Σουηριανῷ· ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἰνιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν [τὸν] Θουκυδίδην ἢ ἔμῳ. θάψας οὖν τὸν Σουηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα Σύλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περσέλους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερφητόρειυσεν αὐτῷ, ὥστε με νῆ τὰς Χίρπας πολλὰ πάνν δακρῶσαι ἐπὶ τοῦ γέλωτος, καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος ἐπὶ τῷ λόγῳ δακρῶων ἄμα σὺν οἰμωγῇ περπαθεῖ ἐμμένοντο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων καὶ προπόσεων. εἶτα ἐπέθηκεν Ἀλάντειόν τινα
 35 τὴν κορωνίδα· σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνν * καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώων ἀπέσφαξεν

verissime libri omnes παραθραύμασι, pro quo παραθραύμασι Jungermanni conjectura et a Bekkero p. 392 et in fragmentorum collectionibus male suffecta est. εἰς τὴν σφαγὴν ΩΦACEFH. εἰς σφαγὴν vulgo. et εἰς et τὴν om G. ἐντεμόντια τῇ ὑάλῳ] ἐντεμόντια τῷ ὑάλῳ AC. ξιφίδιον ΦΑ et v. ξιφείδιον ΩΕ.

αὐτῷ καὶ ἥρωικὸς] καὶ ἥρωικὸς αὐτῷ F.

26. εἴτ' ΩAFG. εἶτα v. ἐκείνου ΩΦAEFGHU Victorius. ἐκείνοις v. σουηριανῷ ΕΗ. σουηριανῷ ΩΦACF. Σερηριανῷ v.

τὸν Θουκυδίδην ΩΦ et v. τὸν om A, quod Bekkero bene probatum est. σουηριανὸν ΕΗ. σερηριανὸν ΩΦACF. Σερηριανὸν v.

ἐπερφητόρειυσεν HG. δακρῶσαι a. δακρῶσαι A et v. ὁ ῥήτωρ] ὁ om ΩΦAEF. Scribendum puto servato hoc articulo, altero autem delete: ὁ ῥήτωρ Ἀφράνιος. ἐκείνων δείπνων ΩΦΑ et v.

δείπνων ἐκείνων F. εὐγενῶς πάνν καὶ ὡς] conjecturam olim: (nec poenitet conjecturae) εὐγενῶς πάνν καὶ [ἀνδρείως], ὡς sive

καὶ [ἀνδρικῶς], ὡς —. Cf. Aristophaneum εὐ ἀνδρείως et εὐ ἀνδρικῶς et similia apud Meinekium in Fragm. Com. Gr. Vol. II,

P. II p. 653 et p. 789. ἀπέσφαξεν ΩΦ et v. ἀπέσφαξεν (s

supra m sec) A. Vulgata, quam verbum προαποσφάξας c. 26 fin.

haud necessario requirit, unus Solanus recte offensus est. Malim sane ἐπέσφαξεν, quo composito atticī de eo ipso uti solent, qui

juxta rogam vol tumulum sepulcri sive sua manu sive aliena

ἐαυτὸν ἐπὶ τῇ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν μὰ τὸν Ἑρμύλιον
 πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρενε. καὶ
 τοῦτο ἐφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἀπαντας θαυμάσαι
 καὶ ὑπερπαίρειν τὸν Ἀφράκιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν
 αὐτοῦ κατεγίνωσκον, μονονοιχὲ ζωμῶν καὶ λοπάδων
 μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων
 μνήμῃ, τοῦτο δὲ μάλιστα ἤττισάμην, ὅτι μὴ τὸν συγ-
 γραφεῖα καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας
 ἀπέθανε. 27. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τοῦτοις
 ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπι-
 μνησθεὶς ἐπὶ τὴν ἐτίραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι,
 τὴν συμβουλὴν ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ
 γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων καὶ
 ἀξιωματικόνοντα πυρλελείπουσιν ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ
 ἰδιωτείας καὶ ἀπειροκαλίας καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτιῶν ἢ
 σιωπητιῶν τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνους
 ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες· ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Λιδός

interficiatur. Vide locum unum de multis Eurip. Hecub. v. 505
 ἄρα καὶ ἐπισφάξαι τάφῳ | δοκεῖν Ἀχαιοῖς ἡλδεις; Ἀποσφά-
 τεις et ἐπισφάτεις in eod. confusa Jove Tragoedo c. 43.
 ἐρρητόρενε v. ἐρρητόρενε AF. ἐρρητόρεν G. ἐρρητόρενοι Φ.
 ἐρρητόρενοι Ω. Antiqua lectio ἐρρητόρενοι, quae non o su-
 periore ἐπερρητόρενοι nata videtur, ejusmodi est, ut coniec-
 turae locus sit: εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρενοι (i. e. „si talia decla-
 matus esset“). Non plus offensionis per se habet vulgata ἐρρη-
 τόρενε, in qua Imperfectum de conatu accipi posse in censura
 l. l. p. 239 monui. Quod ad Hermannii conjecturam ἢ τοιαῦτα
 (pro verbis εἰ τοιαῦτα) attinet, Hermannus syntaxeos πρὸ πολλοῦ
 ἢ valde suspectae illius et fortasse fictae nullum attulit exemplum.
 τᾶλλα] τὰ ἄλλα Δ. κατεγίνωσκον v. καταγινώσκων ZEF.
 καταγινώσκων Φ. καταγινώσκω H. καταγινώσκω AC. λοπάδων]
 λοπαδίων α.

27. καὶ om Δ. ὁμοίους ΦΛ et v. ὁμοίως ΩΕ. τοῦτοις]
 τοιοῖτοις Δ. Antiquae lectiones ὁμοίως et τοιοῖτοις consideranti
 verba vulgata ὁμοίους τοῦτοις ita scribenda et transponenda videri
 debent τοιοῦτους ὁμοίως. Corrigo: πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τοι-
 οῦτους ὁμοίως ἔχων — et comparo c. 28 fin: καὶ ἄλλα πολλὰ
 τοιαῦτα — τοὺς τοιοῦτους. ἰδιωτείας ΦΛ et v. ἰδιωτίας ΩΕΗ.
 ἢ σιωπητιῶν om ΦΛ. πάνν om α. Pro πάνν Victorius habet
 ταῦτα. ἐρμηνεύουσιν ΩΦΔΗΦΓ. ἐρμηνεύουσι v. et Hermannus

τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτο καὶ τοι-
 οῦτον ὃν μὴ βλέπει μὴδ' ἐπαινοῖ μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδό-
 σιν ἐξηγοῖτο, τοῦ ὑποποδίου δὲ τὸ τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ
 36 εὐξεστον θαυμάζοι καὶ τῆς κρηπίδος τὸ * εὐρυθμον, καὶ
 ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξοίῃ. 28. ἐγὼ
 γοῦν ἤκουσά τινος τὴν μὲν ἐπ' Εἰρώπῃ μάχην ἐν οὐδ'
 ὅλοις ἐπὶ ἐπει παραδραμόντος, εἰκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι
 πλείω ὕδατος ἀγαλωκότες ἐς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν
 προσήκουσαν διήγησιν, ὡς Μαῦρός τις ἑκαπὺς Μανσά-
 κας τοῦτομα ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη κατα-
 λάβοι Σέρους τινὰς τῶν ἀγροίκων ἄριστον πικραιθεμί-
 νους, καὶ οἱ τὰ μὲν πρῶτα ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν,
 εἰτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φύλων εἴη κατεδίξαντο καὶ
 εἰσίστασαν· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδιμηκότα
 καὶ αὐτὸν ἐς τὴν τῶν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ
 στρατευομένου. μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ καὶ διη-
 γήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς

a me l. l. p. 239 'castigatus. ὥσπερ ἄν] ὡς ἄν H. τοσοῦτο
 ΩΦΑΕΦΗΓ. τοσοῦτον v. τοιοῦτον ΩΦ et v. τοιοῦτο AFH et
 pr m E. βλέπει] βλέπει A. μὴδ'] μὴ δὲ AF. ἐπαινοῖ
 FMGΔ. ἐπαινοῖ Ω diserte et Φ et v. ἐπαινῇ A et Victorius.
 ἐξηγοῖτο ΩΦΑΕΦΗΓ et fortasse V. ἐξηγεῖτο v. θαυμάζοι
 θαυμάζῃ A. κρηπίδος] κρηπίδος AFG. διεξοίῃ Bekker.
 διεξιὼν ΩΦΑ et v. et see m E „sed non a p m, videturque prius
 fuisse διεξίσι.“ Hoc ipsum διεξίσι praetulit Solanus; et absurdum
 est participium. Ego vero cum Sommerbrodtio scribere malui
 διεξιοίῃ, ratus in vulgata διεξιὼν id ipsum delituisse.

28. ἐγὼ γοῦν ΩΦ. ἐγὼγ' οὖν A et v. Cf. Quaest. Luc.

p. 161. ἀγαλωκότες ΩΦΑΕΓΗΤ. ἀγαλωκότες F. ἀγαλωκότες a.
 ἀνελωκότες v. et V. Victorius: γρ. ἀνελωκότες ἐς. ἐς ΩΦΑΓΔ,
 εἰς v. μονοάκας ΩΦΑ. μονοάκας H. μονοάκας Δ. τὸ ὄνομα
 γρ. παρὰ
 Φ. ἀνὰ τὰ] ἀνατὰ a. παρατιθεμένους ΩΦΑ et v. προτιθε-
 μένους F. καὶ οἱ τὰ μὲν πρῶτα ἐκείνοι] καὶ τὰ μὲν πρὸ ἐκεί-
 νων (πρ οὐκείνων H) ΦΗ. εἰσίστασαν ΩFGHV. ἡσίστασαν Φ ex
 correctione. εἰσίστασαντο (εἰ— Un) v. et A. εἰσίστασαν Hermannus
 p. 34 primum restituit. τὴν τῶν Μαύρων Lehmannus. τὴν τῶν
 μαύρων γῆν FM. τῶν μαύρων ΩEGUn. τὸν μαύρον AHRTV. τὴν
 Μαύρων v. et fortasse Φ. εἰς τὴν μαύρων Victorius. αὐτοῦ
 ΩΦΑ et v. αὐτοῦ FM. αὐτοῦ τοῦ G. τῇ γῇ om F (?). ὡς

ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας * πολλοὺς ἐν τῇ αὐτῇ συννευομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λείοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλικίους ἰχθύες ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ. καὶ ὁ Θανυμαστός συγγραφεὺς ἀφείλεται τὰς ἐν Εὐρώπῃ γεγεμένους σφαγὰς τοσαύτας καὶ ἐπελείψεις καὶ σποινὰς ἀναγκαίας καὶ φυλακὰς καὶ ἀντιφυλακὰς, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει

θηράσαιεν αὐτοὺς] αὐτοὺς ferri vix potest. Conjielo, ὡς θηράσαιεν οὗτος (vel etiam, ὁ αὐτός —). Intelligitur is, quem supra dixit ἀποδεγμικῶτα et infra nominat Μαλχίωνα τὸν Σύρον. ἐν τῇ αὐτῇ] inutilem Hemsterhusi in Lucceoli. p. (60) conjecturam et ego in Quaest. Luc. Praef. p. XI et postea Schaefer ad Demosth. V p. 43 refutavimus. συννευομένους A p m. συγγραφεὺς ἀφείλεται τὰς ἐν] συγγραφεὺς ἐφείστας ἐν A. ἐπελείψεις ΩΦΑΕFGHTUVY Victorinus. ἐπελείψεις edd. veti. φυλακὰς καὶ ἀντιφυλακὰς, ἄχρι Hermannus p. 35 ex conjectura itaque ut videtur Ω. φυλακὰς καὶ ἀντιφυλακὰς καὶ ἄχρι A. φύλακας καὶ ἀκρα (voco ἀντιφύλακας omissa) Φ. φύλακας καὶ ἀντιφύλακας, (ἀντιφυλακίας H) ἄχρι H et vulgo. Hanc Hermannii emendationem non minus quam superiorem εἰσίστασαν in censura p. 239 collaudavi. Sic ego ipse et in Aristoph. Avibus v. 841 pro his φύλακας καταστήσαι olim correxi φυλακὰς καταστήσαι et in Enríp. Phoenixis. v. 700: περίξ δι Καθμείων πύλας | φύλακας τ' ἐπῆλθον recto scripsi φυλακὰς τ' ἐπῆλθον et in Xenoph. Anab. V, 1, 9: φύλακας (duo codd. φυλακῆς) δὴ μοι δοκεῖ δεῖν περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι dudum emendavi φυλακὰς (quarum emendationum nulla videtur occupata esse), et in eadem Anab. III, 2, 1: ἔδοξεν αὐτοῖς προσφύλακας καταστήσαντας συγκαλεῖν τοῖς στρατιώταις ex optimo codice προσφυλακὰς restituī, et illud addidi, in Thucydide II, 24 pro vulgata οἱ Ἀθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο codices nonnullos φύλακας perperam exhibere. Jam in Xenoph. Oeconomico IV, 6 de rege Persarum haec etiamnum ridicule scripta sunt: φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει, quo loco Cobetius demum (Novae Lectiones p. 573) accutū correcto φυλακὰς reposuit. Omninoque hic ipse librorum error patet latissimo. Alia incorrupta manserunt, velut haec: Xenoph. Anab. IV, 5, 21 φυλακὰς οἷας ἡδύναντο καταστῆσαι, Arist. Avibus v. 1161 φυλακαὶ καθεστήκασι, Thucyd. I, 113 φυλακὴν καταστήσαντες, Arrian. Anab. V, 11, 2 φυλακαὶ τε αὐτῷ καθεστήκνυιαι ἦσαν, Diodor. Sic. III, 12 med. φυλακαὶ — ἐφιστήκασιν, Arist. Lysistr. v. 847 οὐκ ὄντος τῶν φυλακῶν. Eodemque modo scriptores latini, uti Caesar De bello civ. III, 8: „custodiisque diligentius dispositis“ atque Tullius in Catilinam I, 3 fin. ἐφιστήκει ΩΦΑΕFGHa. ἀφειστήκει multae edd. Μαλχίωνα τὸν] μαλχίων αὐτὸν (sic). A. Pro

ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σῆρον ἐν Καισαρείᾳ σκάρους παμ-
μεγέθεις ἀξίους ἀνιόντων· εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε, τάχ' ἂν καὶ συνιδεῖται μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἐσκαυ-
σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἄγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζήτησις Ῥω-
μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν μὴ
εὔρε πινεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπε-
38 δον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῶ * ἀναγκαιότερα ἐκὼν ἐγὼ
νῦν παρήμην· ὥς καὶ αὐλητρίς ἔκεν ἐκ τῆς πλησίον κώ-
μης αὐτοῖς, καὶ ὥς δῶρα ἀλλήλοις ἀντίδωσαν, ὁ Μαῦ-
ρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγην, ὁ δὲ τῷ Μανυσάκᾳ πόρ-
πην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐν' Εὐρώπῃ μάχης
αὐτὰ δὴ τὰ πεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι
τοὺς τοιοῦτους τὸ μὲν ῥόδον ἀντὶ μὴ βλεῖναι, τὰς
ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκο-
πεῖν. 29. ἄλλος, ὃ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος,
οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς

Μαλχίωνα Victorinus μαλχίωνα. Σῆρον] οὔρου F. ἀξίους ΦΑ
et v. ἀξίον ΩΓΔ et Victorinus. ἀξίον etiam E sed a m sec., craso s.
κατέλαβε] κατελήφει A. τάχ' ἂν Schaefer Melet. crit. p. 49.
τάχα libri omnes. ἤδη] „δι E sed notatum ut spurium.“
ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς] ἐπιμελῶς ἐνεγέγραπτο F. ἀφόρητος, εἰ
libri. Sed malim: ἀφόρητος ἦν, εἰ —. εὔρε] εὔρεν Ω. ἀλλ'
ἄδειπνος ἐπανήλθεν] e codice Φ Franciscus de Furia aliam lectio-
nem daturus per errorem dedit vulgatam. Non male scribi posset:
ἀλλ' [ἄπορος καὶ] ἄδειπνος ἐπανήλθεν. Cf. Timonem c. 18 init.:
ἄπορος καὶ ἄγεστος. ἀναγκαιότερα ΩΑ et v. ἀναγκαιότερα Φ
(ita Φ). γελοῖότερα Υ. Qued vulgatur, quasi ironice dictum non-
nulli prebant. At tum neque signum ironiae (v. c. δὴ vel δῆ-
θεν) deesse poterat, neque omnino h. l. Lucianus jocatur. Contra
nihil aptius quam γελοῖότερα dici hic posso et Reitzius, et ego in
Quaest. Luc. p. 229 et Bekker recte iudicavimus. Quam tamen γε-
λοῖότερα coniectura mera esse videatur (quales in illo ipso Al-
dinae primo margine bene multae insunt): nam in vitioso ἀναγ-
καιότερα aliud quid latere conficio, veluti ματαιότερα, vel δια-
κινώτερα vel καταγελαστότερα. καὶ ὥς] ὥς om H. πόρπην
ΩΦΑ et v. πόρπην EUVG et Victorinus. τῆς ἐπ' τῆς δ' ἐπ' H.
τὸ μὲν ῥόδον — τὰς ἀκάνθας δὲ —] cf. Athenanem III p. 97,
d: τὰς ἀκάνθας συνάγων — ἀνθίων τῶν ἡδίστων μηδὲν ἐννα-
θροίζων.

οὐδ' ἄρτι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Σιρίαν ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν ὥδε πως ἤρξατο (μένειν μαι γάρ) * ὅσα * 39
 ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα· γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οἷα ἃ
 ἤκουσα.⁴ καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἀπαντα ἐρωτάει, ὥστε τοὺς
 θεράκοντας ἐξῆ τῶν Παρθυαίων (σημειῶν δὲ πλῆθους
 τοῦτο αὐτοῖς· χιλίους γὰρ οἶμαι ὁ θεράκων ἄγει) ζῶντας
 θεράκοντας παρμιγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι
 μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ τίως μὲν ἐπὶ κοινῶν
 μεγάλων ἐκδιδεδμένους ὑψηλοὺς αἰσχεῖσθαι καὶ πόρ-
 ρωθεν ἐπελαυνόντων διὸς ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ
 ἐπειδὴν ὁμοῦ ὦσι, λύσαντες αὐτοὺς ἐπαγιάσαι τοῖς πολε-
 μίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι,
 καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι καὶ
 συγκλασθῆναι ταῦτα δ' ἐφ' ἑστῶς ὁρᾷν αὐτοὺς, * ἐν ἀσ- 40
 φαλῇ μίντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμεενος τὴν σκο-
 πὴν. καὶ εὖ γε ἐποίησε μὴ ὁμοίως χωρήσας τοῖς θεαρίοις,
 ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς οὕτω θαυμαστὸν συγγραφεία νῦν εἴ-
 χομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ

29. κεγχρεῶν ΦΗ et v. idque disertè hic legit Thomas Mag. p. 520 B (p. 218 R). κεγχρεῶν Α. κεγχρεῶνος F. κεγχρεῶν G. At κεγχρεῶν E. κεγχρεῶν Ω. κεγχρεῶν RTV. Antiquior hic lectio est *Κεγχρεῶν*, qua forma uti solet Thucydides. Sed vulgaris forma *Κεγχρεαι* in Luc. Navigio c. 32 certae esse fidei videtur. οὔτι γε libri recte. Nam et hoc et μήτι γε graeco nedum significat. Falso G. Hermannus ad Viger. p. 803 ed. sec. οὔτοι γε et μήτοι γε ubique substituenda esse coniecit, qui error a Bekkero et h. l. et in Anachars. c. 11 et alibi repetitus est. Non magis probò, quod ad h. l. p. 182 C. F. Hermannus et οὔτι γε et οὔτοι γε juxta nedum designare opus fuit. ὅδε πως] ita correxi. ὥδε πως Victorinus. ὥδε v. ὁ δράκων ἄγει] ἄγει ὁ δράκων H. μικρὸν ἐπὶ] μικροῦ ὑπὲρ Victorinus. ὁμοῦ ὦσι Cohetus V. L. p. 84. Libri ὁμοῦ ὦσι, quod in poesi ferri potest (cf. Soph. Oed. R. v. 1007, Aristoph. Thesmoph. v. 69 et similia), in sermone pedestri ferri non potest. αὐτοῖς] αὐτοῖς Φ. οὕτω] οὕτως Ω.

περισπειραθέντων ΩΔΞΗΥΥΓ. περὶ σπειραθέντων Victorinus. περισπειραθέντων p m et περισπειρασθέντων sec m Φ. περισπειραθέντων vulgo et F, quod primum a Menagio, tum ab aliis certatim at Hemsterhusio Anecd. p. (60) correctum est. δ' ἐφ' ἑστῶς G. δὲ ἐφ' ἑστῶς v. ἐποίησε] ἐποίησαν Φ. οὕτω θαυμαστὸν ΩΦΛΗΓ. θαυμαστὸν οὕτω v. καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν] ἀπὸ

πολέμῳ τούτῳ ἐργασόμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ καὶ ἐτρώθη περὶ Σούραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δῆλον ὅτι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λίβραν, καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκούοντων ἀνεγίνωσκε τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μηδὲ κατὰ τοῖχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ᾔδει οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν οὐδὲ τάξεων ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. πάνν γοῦν ἐμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν φάλαγγα τὴν [ἐπὶ κέρως,] ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ

his verbis res plane nova incipit, ut particula καὶ sola ferri nequeat. Corrigo: καὶ [ταῦτα] ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν — „idque quum, praesertim quum —.“ Cf. Arist. Lysistr. v. 530 et Luc. Timone c. 12 init. κρανείου ΩΕΥ. κρανίου ΦΑΜΦΓ. ἀνεγίνωσκε ΩΕ. ἀνεγίνωσκε ν. τοῖχον] τοῖχον Α, in quo τοίχων forsitan latent. ἀλλ' οὐδὲ] ἀλλὰ οὐδὲ Φ. πάνν γοῦν] video meos Quaest. Luc. p. 86. ἐμελεν ΩΦΕΕ et ν. ἐμελλεν ΑΗΓ Victorius et c. d. πλαγίαν μὲν τὴν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ codd. ad nnum omnes (diserte ΩΦΑΕΗΦΓ) et edd. a b. Sed in Aldina secunda atque Juntina inter τὴν et inter φάλαγγα vox ὀρθίαν inserta est, quam primum recepit Solano auctore Reitzins, Jacobitius autem rursus delevit. Et si nonnulla, quae his editionibus (c d) peculiaris sunt, e codice promanarunt (ut hic modo ἐμελλεν pro ἐμελεν), pleraque tamen hujus generis, uti supra ad c. 2 observavi, mera nituntur Aldi conjectura, quam F. Asulanus in Juntinam transfudit. Quum sententia non τὴν φάλαγγα in universum sed τὴν ἐπὶ κέρως sive τὴν ὀρθίαν φάλαγγα requiratur: apparet et in codicum scriptura τὴν φάλαγγα aliquid falso deesse et Aldum supplemento suo sententiam bene assecutum esse. At vel sic conjectura Aldum fefellit. Tum enim neque hoc patet, alteram sententiae partem necessario addendam fuisse, et post verba πλαγίαν μὲν justa oppositio ὀρθίαν δὲ hoc verborum ordine poscebat: πλαγίαν μὲν τὴν ἐπὶ κέρως φάλαγγα, [ὀρθίαν] δὲ λέγειν τ. ἰ. μ. ἄγειν. Utrique vitio egregia Sommerhroddii emendatio medetur: πλαγίαν μὲν τὴν ἐπὶ κέρως φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν — ἄγειν. Quum enim hoc modo in una dictione ἐπὶ κέρως utrumque linguae vitium vertatur: patet et hanc πλαγίαν μὲν — ἐπὶ κέρως δὲ justam esse oppositionem neque alterum membrum deesse ullo modo potuisse; ut ne addam, secundum hanc correctionem veram sententiam multo elegantius atque argutius expressam esse. Ego eadem ratione, medela paullo etiam leniore haec persanavi. Satis est enim φάλαγγα τὴν pro τὴν φάλαγγα scripsisse ac tum verba ἐπὶ κέρως iterasse, ut supra edidi: πλαγίαν μὲν φάλαγγα τὴν ἐπὶ κέρως, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τ. ἰ. μ. ἄγειν. Non minus concinna, audacior

ἐπὶ μετώπου ἄγειν. * 30. εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ⁴¹
 ἐξ ἀρχῆς ἕς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ,
 ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι,
 τὰ ἐν Μηδίᾳ πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεισι περιλαβὼν
 συνέτριψε καὶ τοῦτο ποιήσας ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 ᾗσι. τὴν μέντοι ἐπιγραφήν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν
 τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντισιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος
 ἱερονίκου (δόλιχον γάρ πον οἶμαι ἐν παισὶν ἐνενασῆκει)
 πῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ καὶ ἐν Μηδίᾳ νῦν
 Ῥωμαίοις πραχθέντων ἀφήγησις. 31. ἥδη δ' ἐγὼ τινος
 καὶ τὰ μύλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 τὴν Οὐολογίσσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφραγῆν, ὡς παρὰ-

tamen haec conjectura fuerit: πλαγίαν μὲν φάλαγγα τὸ ἐπὶ κέρως,
 ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. At interdum etiam ἡ
 ἐπὶ κέρως φάλαγγς dicitur, velut afferente Gesnero ab Arriano De
 Instr. Acie p. 63 ed. Blanc: ὕρθια δὲ (sc. φάλαγγς ἐστίν), ὅταν ἐπὶ
 κέρως πορεύηται. Adde Xenoph. Anabasis. IV, 8, 11. Itaque pri-
 orem conjecturam recepi. ἐπὶ κέρως δὲ] ἐπικέρως δὲ A (ut

paullo ante idem A p m ἐπικοντῶν). ἐπικαίρως δὲ H. ἐπικαίρως
 δὲ G. ἐπὶ μετώπου] ἐπὶ τόπου AH.

30. τίγρητι ΩΦΑΕFHUG Victorius. τίγρητι v. Μηδίᾳ] μη-
 δεῖα ΦΕ. συνέτριψε Φ et fortassis Ω. συνέγραψε A et v. Vul-
 gatam συνέγραψε ineptam esse in censura ed. Herm. p. 240 docui
 lectionemque συνέτριψε tum primum in lucem a me prolatam
 unice probavi. Hoc verbum nostro l. significare videtur „disper-
 didit, corrupit.“ Cf. Prometh. I, 2 μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν συν-
 τρίψειεν ἂν ἅπαντα inprimisque Rhet. Praecept. c. 12 μὴ καὶ
 συντρίψει που πεισὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι. ἐπέγραψεν]

ἐπέγραψαν (s supra m sce) A. ἀντισιοχιανοῦ Φ. ἱερονίκου]
 ἱεροανίκου Φ. δόλιχον] δοῦλιχον Φ. δολιχὸν FVG. ἐν παι-
 εῖσι νενίκηκεν ΞΓ. ἐν παιδοῖς νενίκηκε Φ. ἐν παισὶ νενίκηκε F et
 vulgo. ἐν παισὶ νενίκηκεν E. ἐν παισὶ νενίκηκε AHG Victorius et
 fortassis Ω. In omnibus editionibus ante Jacobitianam Plusquam-
 perfectum legitur; in una Juntina est νενίκηκεν. Sed pro vulgata
 ἐν παισὶ νενίκηκε cum Diindorfio augmento addito scripsi ἐν παι-
 σὶν ἐνενασῆκε τῶν] τὸν A. Μηδίᾳ] μηδεῖα E. μηδεῖα A
 (sic A). νῦν Ῥωμαίοις ΩΦAHG. Ῥωμαίοις νῦν vulgo.

31. συγγεγραφότος ΩΦAENG et Victorius. γεγραφεκόςτος F.
 συγγεγραφεκόςτος v. τὴν λῆψιν τὴν ΩΦ (ita Φ) EHG. τὴν λῆψιν
 τοῦ ΔΓ. τὴν λῆψιν v. Οὐολογίσσο Ω. ὀλογίσσο A. ὀλεγίσσο F.

βλαθθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν τριπόδητον
 42 ἤμιν θριάμβον. οὕτω μαντικῶς * ἄμει ἔχων ἐσπευδεν
 ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν
 τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε μεγέθει τε μεγίστην καὶ κάλλει
 καλλίστην· ἐτι μέντοι ἐπισκοπεῖ καὶ διαβουλευέται, εἴτε
 Νίκαιαν [αὐτὴν] ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι εἴτε
 Ὀμόνοϊαν εἴτε Εἰρηνίαν. καὶ τοῦτο μὲν ἐτι ἄκρην καὶ
 ἀνώνυμος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ
 κορυΐζης συγγραφικῆς γέμουσα· τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς προαχθη-
 σόμενα ὑπέσχετο ἤδη συγγράψειν καὶ τὸν περιήλουν τῆς
 ἔξω θαλάττης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ
 καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντετακται, καὶ τὸ
 τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη
 σὺν Κασσίῳ πάντες οὔτοι ἐπικραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν πο-
 ταμόν· ὃ τι δὲ καὶ πράξουσιν ἢ πῶς δίζονται τὴν τῶν

οὐολογίσου Φ. et v. Ὀορόου] οὐορόου Φ, quae lectio fortasse
 significat Ὀξυρόου. Vide supra c. 18 med. τριπόδητον om E.

οὕτω μαντικῶς ΩΦΑΗFG. οὕτω πάντῃ μαντικῶς v. ᾤκισεν
 ᾤκισεν n. ᾤκησε EΠ. κάλλει om ΦΑΗ. νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ
 τῆς νίκης χρὴ ΩΦΑ et v. νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ αὐτὴν O.
 Ant scribendum puto Νίκαιαν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ αὐτὴν, aut quod
 malim, αὐτὴν prorsus defendendum est. Quis enim non conjuncta
 voluerit verba Νίκαιαν ἀπὸ τῆς νίκης, sicut eandem conjunxit
 Arrianus Anab. V, 19, 4: καὶ τὴν μὲν Νίκαιαν τῆς νίκης τῆς
 κατ' Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε, τὴν δὲ Βουκίφαλα ἐς τοῦ ἵππου
 τοῦ Βουκίφαλα τὴν μνήμην. Nam in Luciano quoque ἀπὸ τῆς
 νίκης oppositionem habent, tacitam illam quidem, nou ut in Arriano
 verbis expressam. εἰρηνίαν ΩΦΑ et v. et a sec m F (pm εἰρή-
 νειαν). εἰρηναίαν H, unde conjicias Εἰρηναίαν collatis urbium no-
 minibus Νίκαια et Σίκαια. Potest etiam ex F Εἰρηναίαν scribi,
 ut Ασθιδίκαιαν. ἄκρην] ἄκρην A. γέμουσα — Ἰνδικῆς]
 „haec desunt in antiquo libro.“ Victorius. συγγράψειν Φ. γράψειν
 A et fortassis Ω et v. θαλάττης] libri θαλάσσης. καὶ τι προ-
 οίμιον Π. μοῖρα] μοῖρα A, quasi voluerit μόρα, quod h. l.
 ineptum, necessarium vero in Timone c. 50 fin., ubi pro μοῖρας
 tandem μόρας a Bekkero correctum est. ὀλίγη ΩΦΑ et v.
 ὀλίγοι F. Conjecturam, Μαύρων μοῖρα οὐκ ὀλίγη. Historicus
 enim, uti totus hic l. inprimisque verba πάντες οὔτοι indicant,
 quasi de re ingenti et de altera alterius Alexandri adversus Iudaeos
 expeditione fabulatur. οὔτοι om A. Ἰνδόν] ἴδιον Φ. om A.

ἐλαφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς ἡμαρτὴν ἡμῖν ὁ θαυμα-
στός * συγγραφεὺς ἀπὸ Μουζικίδος ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν 43
ἐπιστελεῖ. 32. τοιαῦτα πολλὰ ἔπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι,
τὰ μὲν ἀξιώματα οὐθ' ὁρῶντες οὔτ' εἰ βλέποιν, καί
ἀξίαν εἰπεῖν θυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλάττον-
τες ὅ τι κεν ἔπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν, γαστρίν, ἔλθῃ, καὶ

ὅ τι δὲ καὶ ΩΑ. ὅ τι δὲ vulgo et fortasse Φ. ὁ θαυμαστός

ΩΑ et v. ὁ om ΦHF. μουζικίδος ΩΑΕΗG. μουζοῦριδος F.
μουζικίδος ΦJ. Μουζοῦριδος v. Olim scripseram: „lege ἀπὸ Μου-
ζικίδος collato Plinio H. N. VI, 26.“ Correxerunt etiam Gracivus,
Wielandius, Hermannus p. 202 et Jacobitius. ἀπὸ ὀξυδράκων Α.
ἐπιστέλλει ΦΑ. ἐπιστελεῖ G.

32. ἔπ' ἔπὸ ΩΦΑG. ἀξιώματα] ἀξιοθέατα Cobetus V. L.
p. 147 et iterum p. 245 coniecit, i. e. „res spectanda dignae“,
θείας ἄξιας (Herodot. IX, 109, Lucian. Necyomant. c. 2) sive ut
idem in Zeuxide c. 12 ἄξιας τοῦ θεάτρον. At ἀξιώματα, quam
vocem eo magis sanam esse puto, quod haec ἀξιώματα οὐθ' ὁρῶν-
τες concipere posita sunt, ea quoque significat, quae mente per-
spicere operae pretium est, quae eadem supra c. 27 ἀξιομνημό-
νευτα dicta sunt. οὐθ' οὔτε ΩΦΑΗG. οὔτ' εἰ βλέποιν]
οὔτε βλέπειν ἢ ΩΕΔG Victorius. ὅ τι κεν] ὅττι κεν G et ut
videtur Φ, ut olim ex ipso lyrico Solanus dedit. Fortassis recte.

ἐπ' ἀκαιρίμαν Α et vulgo. ἐπὶ καὶ ῥῆμα ΩΑ et a sec m E, qui
a pm ἐπακαιρίμα. Tum ἐπὶ καιρίμαν Φ. ἐπὶ καὶ ῥῆμα Η. ἐπὶ καὶ
ῥῆμα F. ἐπὶ καὶ ῥῆμα G. ἐπὶ καὶ ῥῆμα T et cod. Bourdelotii.
γλῶσσαν ΩΦΑΕΗG. γλῶτταν v. ἔλθῃ] ἐπέλθῃ Α solus, sed
pergit καὶ τῷ ἀριθμῷ (omisso ἐπὶ) —. ὅ τι κεν — ἔλθῃ] haec

lyrici carminis reliquiae recurrunt in Lucian. Rhetor. Praecept. c. 18,
Athenaeo V p. 217, c, Dionysio De Compos. Verb. c. 1 p. 12 Schaeff.,
denique in Strabone I c. 2 p. 35 ed. Kramer. Lyricum pootam
Bergkii in Lyricis Graecis p. 1061 ed. sec. ita scripsisse coniecit:

Οὐ γὰρ πρόκειται πᾶν ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ κίλαδεῖν.

At ἔπρεπε saltem unius est Strabonis, non item poetae lyrici. Recte
vero Bergkii et πᾶν e Dionysio atque Strabone et ἔπος o solo
Dionysio et κίλαδεῖν ex uno Strabone sumpta videtur lyrici tribuisse.
Ceterum γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ scribi cum Bergkio vix poterit: id
quod numeri, qui eboriambici generis sunt, aegre fieri patiuntur.
Immo, pro ἔλθῃ ex uno Strabone ἔῃ rescribendum erit hoc modo:

Πᾶν, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἔῃ, κίλαδεῖν.

ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μέ-
 λιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς. καὶ γὰρ αὐτὰ καὶ αἵται παγ-
 γήλιοι· „τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν τοσάδε,“ καὶ αὐ-
 „Παρθίδος πρῶτον, δεύτερον,“ ὡς Ἀτθίδος δῆλον ὅτι.
 ἄλλος ἀστείτερον παρὰ πολὺ, (ἀνέγγων γάρ) „Λημνι-
 τρίου Σαγαλασσίως Παρθυηνικά.“ . . . οὐδ' ὥς ἐν γέ-
 λωτι ποιήσασθαι καὶ ἐπισκώῃαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλῶς

Pro infinitivo κελαιεῖν lyrius fortasse κελαιεῖ vel κελαιῶν posuerat.
 αὐται αὐται A. αὐται (sic) F. τοῦ δεινός] τοῦ δεινὸς τοῦ A.

Παρθικῶν νικῶν τοσάδε] παρθικῶν νικῶντος ὡς Ω. παρθικῶν νικῶν-
 τος. ἃ δὲ Φ. παρθικὸν νικῶντος ἃ δὲ F. παρθυηνικῶν νικῶντος. ἃ δὲ A.

πρῶτον, δεύτερον] ἃ β' A (ita A) F. ἃ καὶ β' VG. α. β. ed. prin-
 cepts. ὡς Ἀτθίδος δῆλον ὅτι] Haec verba Schmieder et Cobetus
 (Orat. De Arte Interpr. p. 68) frustra delent. Immo Lucianus Παρθίς
 titulum risit ut ad Philochori aliorumque indicem Ἀτθίς inepte
 compositum. Ληλονότι saepe est ironicum, veluti supra c. 29.

παρὰ πολὺ] παρὰ πολλὰ Φ. ἀνέγγων γάρ] haec Solano et me
 ipso (Quaest. Luc. p. 167) auctoribus recte nunc interpuncta sunt.

Σαγαλασσίως EG. σαγλασσίως Ω. σαγλασίως H. σαγαλασίως
 ΦΔF et v. Παρθυηνικά] ita correx. παρθυηνικά Ω. παρθονικά
 ΔG. παρθονικά A et vulgo. At nimis absurda forma est παρ-
 θονικά, cui ipse Marcianus repugnat. In antiqua lectione παρ-
 θυηνικά delituit Παρθυηνικά forma prorsus usitata, in qua per se
 nihil est „urbani“. At urbanitas in eo inerat, quod primum lacuna
 hanstum est substantivo, verbi causa μελετήματα. Post παρ-
 θυηνικά in Ω annotatum est ἡλλεῖται τι. Cf. Cobetum ad Orat. De
 Arte Interpr. p. 69. Hoc ipso loco nonnulla excidisse dudum

viderant Vorstius, Gesner in versione, Schmieder, Rudolphus, Her-
 mannus p. 205 (qui De Saltat. c. 76 apte comparavit) et recentiores
 editores plerique omnes. Equidem non maiorem esse lacunam sed
 paucā tantum verba deesse arbitror. Lucianus enim jam supra
 omnia historicorum vitia deinceps castigavit elocutionis, dispositio-
 nis et inventionis ipsius, immodicum librorum numerum, inscriptio-
 nes denique perversas. Continuo autem c. 33 ad alteram operis
 partem, ad historiae bene scribendae praecepta transit. Quin etiam
 plerasque alias hujus libri lacunas admodum brevis spatii esse
 apparet. Sententiam eorum quae desunt jam Vorstius partim non
 male divinae videtur. Equidem haec tali fere modo expleverim:
 Παρθυηνικά [μελετήματα.“ ταῦτα δὲ πάντα διήλθον οὐχ ὡς λοι-
 πορῆσασθαι τοῖς κριττοῖν.] οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι —.
 Cf. Lucian. Piscatores c. 2. Si quidquam praeterea excidit, ab
 initio lacunae aliud absonae inscriptionis exemplum potest ob-

οὕτως, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα· ὥς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ
 τὰ τοιαῦτα φέγγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς * συγ- 44
 γράφειν οὗτος προσέληγεν, μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσ-
 δέχεται, εἰ γε ἀληθῶς ἐκεῖνό φησιν ἢ διαλεκτικῇ, ὥς τῶν
 ἀμείνων ἢ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.
 33. καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι, φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς ἀνακε-
 κάθασται καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βᾶτοι
 ἐκκεκομμένοι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια ἤδη ἐκπε-
 φόρηται, καὶ εἴ τι τραχὺ ἦν, [καὶ] τοῦτο λεῖον ἐστιν.
 ὥστε οἰκοδόμει τι ἤδη καὶ αὐτὸς, ὥς δαίτης οὐκ ἀνα-
 τρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλλὰ τι καὶ
 αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν καὶ ὃ οὐδείς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ
 Μῶμος μωμῆσασθαι δύναιτο. 34. φημὶ δὴ τοίνυν τὸν
 ἄριστα ἱστορίαν συγγράψοντα * δύο μὲν ταῦτα κορυ- 45

literatum esse. οὗτος] οὕτως A (ut ego enotavi). αὐτὸς A.
 Οὗτος recte habet. Cf. Thucydidem II, 64: ὥς οἷναις — οὗτος —
 γρ. προσ

προσείληγε ΦA et v. προσέληγεν Ω. οὐνείληγε F. Nostram
 emendationem προσέληγεν (in Quaestt. Lucian. p. 167) omnes so-
 cuti sunt. εἶγε ἀληθῶς Victorius. εἶγε ἀληθῶς vulgo.

33. εἰοί] εἰοίον Φ. τραχὺ ἦν] hanc Belini conjecturam Bekker
 aliiq. probaverunt. τραχὺ ἦδη ΩFMΔGa. τραχὺ δὴ Ep m (sed ἦδη
 m rec.), τραχὺ δὴ ΦAH et vulgo. καὶ τραχὺ δὴ (τραχύδην T) TV.
 Neque ἦδη neque δὴ neque vero καὶ ferri posse in Quaestt. Lnc.
 p. 167 et in censura p. 242 recte observavi. Belini conjectura
 vitiosum καὶ non sublatum est. Quare καὶ ut suspectum uncis in-
 clusi. Hodie conjicio, καὶ εἴ τι τραχὺ ἰδόκεις, τοῦτο λεῖον ἐστιν.

οἰκοδόμει τι ἤδη καὶ αὐτὸς] ita correxi in Quaestt. Lnc. p. 167,
 quod caeteri praeter unum Hermannum comprobaverunt. οἰκοδομεῖ
 τι ἤδη καὶ αὐτὸς E (non ut Solanus calami errore, οἰκοδομεῖ ἤδη
 καὶ αὐτὸς, nam τι in codd. est omnibus). οἰκοδομεῖν τι ἤδη καὶ
 αὐτὸς ΩΦAHMΔG. αὐτὸς (servato διῃ) etiam F. οἰκοδομεῖν τι διῃ
 ἤδη καὶ αὐτὸν vulgo. ἀνατρέψαι] ἀναστρέψαι ΦA. τὰ τῶν
 Φ et v. τὸ τῶν AHFG et fortassis Ω. ἀλλ' οὐδ' ὁ Ω et v.
 ἀλλ' ὁ ΦA. ἀλλ' οὐδὲ ὁ G.

34. φημὶ τοίνυν ΩΦA et v., sed φημὶ δὴ τοίνυν Ξ non im-
 probante Dindorfio, qui affert Anacbars. c. 20 Τοῦτο δὴ τοίνυν —
 Adde Φέρει δὴ τοίνυν — Aristophanis ap. Stephan. Byz. s. Τίλ-
 μεσος p. 613 Mein. συγγράφοντα libri omnes, verum συγ-
 γράψοντα Y conjectura Bekkero, Cobeto V. L. p. 100 aliisque
 merito probata. κορυφαῖότατα] ita recte libri omnes cum Thoma

Lucian. I.

φαιώτατα οἰκοθεν ἔχοντα ἔχειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν καὶ
 δύναμιν ἱμηνευτικὴν, τὴν μὲν ἀδίδακτόν τι τῆς φύ-
 σεως δῶρον, ἣ δύνاميς δὲ πολλῇ τῇ ἀσκήσει καὶ συνε-
 χεῖ τῷ πόνῳ καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
 εἶπω. ταῦτα μὲν οὖν ἄτεργα καὶ οὐδὲν ἱμοῦ συμβούλου
 δέοντα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
 μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιοῦτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ
 βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [ἄν] μᾶλλον δὲ τοῦ παντός ἢν
 ἄξιον, εἰ μεταλλάσσει καὶ μετακομῆσαι τὰ τηλικαῦτα
 ἐδύναιτο, ἣ ἐκ μολύβδου χρυσὸν ἀποφῆναι ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασιτίρου, ἣ ἀπὸ Κόνωρος Τίτορμον ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 46 φίδου Μύωνα ἐξεργάσασθαι. * 35. ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς
 τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσκόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκου-

Mag. p. 211, 8 Ritschl. ἔχειν] Cobetus in V. L. p. 100 δεῖν post
 ἔχειν desiderat. At φημι est „contendo, s. jubeo, s. aequum cen-
 seo.“ Vide Heindorfium ad Plat. Protagor. p. 393. ἀποφαίνειν]
 ἀποφαεῖν Cobetus V. L. p. 100 conjecit. At recte habet, ἀπο-
 φαίνειν — φησὶν h. e. „se reddere contendit.“ Cf. Enpolis ap.
 Nephest. XIII, 4 p. 77: φημι δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρίχιν
 ἰγν —. πολλοῦ ἄν] ἄν om ΩΦΑΕΗFGa. Neque formula πολλοῦ,
 μᾶλλον δὲ τοῦ παντός apud Demosthenem, Plutarchum, Lucianum
 ipsum alio vocabulo usquam interpellatur, neque ἄν particula deesse
 potest. Ex quo sequitur, ἄν post παντός demum hoc modo in-
 serendum esse: ἐπεὶ πολλοῦ μᾶλλον δὲ τοῦ παντός ἄν ἢν ἄξιον —.

μετακομῆσαι] μετακομῆσαι ΦG. ἰδύναιτο ΩΦA et v. ἡδύναιτο
 G solus. μολύβδον Ω. μολίβδον A et edd. ante Jacobitium.

ἄργυρον] ἀργύρεον A. ἐκ κασιτίρου ΩΦΑΕΗFGa. ἀπὸ κα-
 σιτίρου v. ἀπὸ Κόνωρος et mox ἀπὸ Λεωτροφίδου libri omnes,
 quod recte dictum esse verbum ἐξεργάσασθαι docet, (ut γλύψασθαι)
 de statuaria illud solemus, v. e. in Lucian. Somnio c. 9 fin. Ita
 ἀπὸ h. l. non magis mutandum erit quam in Theocrito Epigramm.
 VII, 4: καὶ τόδ' ἀπ' ἐνείδους γλύψας ἄγαλμα κίδρον. Frustra
 igitur Cobetus in V. L. p. 245 vulgarem syntaxin maximeque usi-
 tatam ἐκ Κόνωρος atque ἐκ Λεωτροφίδου h. l. substitui voluit.

35. ἀλλὰ ποῦ ΩΦHTVG. ἀλλὰ ποῦ AF et v. ἐς] εἰς AG
 Victorius. τῶν προσκόντων] ita correxi. Libri τῶν προσόντων,
 quod absurde dictum esse Solanus vidit. Jam Hermannus p. 217
 τῶν μὴ προσόντων dubitanter conjecit probante Sommerbrodio,
 denique Cobetus V. L. p. 100 τῶν οὐ προσόντων se emendasse
 gloriatur. Qui ut recte censuit ποιῆσιν τῶν προσόντων prave

σαν· οἷόν τι ἀμίλει καὶ Ἰγκος καὶ Ἡρόδικος καὶ Θίων
καὶ εἰ τις ἄλλος γυμναστὴς ἐπόσχοιντο ἄν σοι, οὐ τὸν * 47
Περδίκαν παραλαβόντες (εἰ δὴ οὕτως ἐστὶν ὁ τῆς μη-
τρωνῆς ἱρασθεὶς καὶ δι' αὐτὸ κατεσκληρώς, ἀλλὰ μὴ Ἀν-
τίοχος ὁ τῆς Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,) ἀποφαίνειν

dictum esse: ita in posterum censebit non minus pravum esse
quod ipse invenit χρῶν τῶν οὐ προσόντων. Quasi vero iis rebus
quae plane nullae sunt, uti liceat. Ego vero τῶν προσήκοντων
rescribendum esse dudum videram h. e.: „ars et consilium meum
non attinet ad ercandas res ipsas necessarias, sed ad usum earum
necessarium.“ Τὰ προσήκοντα ea sunt, quae ad rem pertinent,
contra τὰ μηδὲν προσήκοντα supra c. 13 fin. quae eo non per-
tinent. Certae fidei nostram esse correctionem ex antithesi elucet
rhetorica τῶν προσήκοντων et τὴν προσήκουσαν. In antithetis
enim idem vocabulum leviter immutatum repeti eleganter solet,
sicuti De Merc. Condict. c. 7: οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρῆσις ἦν
ἔρασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία. De hoc ipso anti-
thetorum genere Tullius passim optima dedit praecepta (cf. Orator
c. 49 et c. 50). ἀλλ' ἡ ἀλλὰ Ω. ἡρόδικος AFRTVY. ἡρόδικος G.
ἡρόδικος lemma scholii in E. ἡροδίζης ΩΦΕ et edd. vett. ἡρο-
δίζης H. οὐχ (post γυμναστὴς) solus addidit Juntinae editor
contra omnes codices (οὐχ om disorte ΩΦΑΕΗFGabe). Vide quae
supra ad c. 4 init. dicta sunt. ἐπόσχοιντο ΦΑ et v. ἐπόσχοιτο
ΩΕVG. οὐ τὸν Περδίκαν Bekker similiterque jam Marcellius.
τοῦ τὸν περδίκαν Α. τοῦ τὸν etiam G. περδίκαν etiam Victorius.
τοῦτον περδίκαν ΩΦ et v. παραλαβόντες Ω et v. λαβόντες ΦΑ,
qui iidem paullo post hoc ipsum παραλαβόντες recte servant.
μητρῶς FH. μητρῶς G. δι' αὐτὸ] ita conjeci. δι' αὐτὰ ΩΕG.
διὰ ταῦτα v. Ita saepe Lucianus δι' αὐτὸ, nti De Merc. Cond.
c. 23 med. et supra c. 8 med., ubi Hermannus p. 60 plurima ejus-
modi collegit. ὁ τῆς Σελεύκου] ita conjeci. Libri omnes ὁ τοῦ
Σελεύκου. At tum verba Στρατονίκης ἐκείνης et frigent et cum
praegressis recto construi nequeunt. Et Antiochum et Perdiccam
novercae amatores fuisse constabat: parum congruebat, ut eorum
hoc amore contabuisset. Qui τῆς pro τοῦ emendare noluerit, is
verba Στρατονίκης ἐκείνης ut praecedentium τῆς μητρωνῆς scholium
delere debet. Et hanc quidem conjecturam olim in censura p. 243
posui positamque nonnullis probavi. Ceterum hanc parenthesis in
δὴ — ἐκείνης totam quasi scholium scilicet Graevius atque Solanus
expungi voluerant. At vero superius illud τὸν Περδίκαν per se
solum κατεσκληρώτα ἄνθρωπον significare nullo modo potest. Quare
ista Graevii conjectura nihil est infelicitius. ἀποφαίνειν δόλπιον

- 48 ὀλυμπιονίκην καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ ἢ * Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθείσαν ὑπόθεσιν εἰρηνὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνασιακῆς παρὰ πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθορον τοῦτο τῆς ὑποσχίσεως, εἰ τέχνην φαρμέν ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐνθελκύναι. οὐ γὰρ ὄντινοῦν παραλαβόντες ἀποφανεῖν συγγραφία φαρμέν, ἀλλὰ τῷ γύσει συνετῷ καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἔσχημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς τινὰς ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος θαῦτον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελείσειεν ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν. 36. καίτοι . . . . οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῇ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης

νίκην et mox *ἀμείνω ἀποφαίνειν* libri omnes. Utrobique ἀποφανεῖν conjicere Cobeto V. L. p. 100 placuit. At inter omnes constat verbum *ἐπισχεῖσθαι* cum praesentis infinitivo saepe construi, uti recte Heindorfius ad Platon. Sophistas p. 329 et Hermannus ad h. l. p. 219. Adde Schaefer ad Theocr. XXVII, 60, eundem ad Eurip. Med. v. 751 et Stallbaumium ad Plat. Criton. c. 14 (p. 52, C).

Πολυδάμαντι] hac forma noster ubique usus est (etiam in Herodoto c. 8, Pro Imagin. c. 19 et Deor. Concil. c. 12). Contra Philostratus De Arte Gymnast. c. 1 p. 4 ed. Daremb. habet *Πουλυδάμαντας* (quam formam alii ut Pausanias et ipso Plato solam norunt); idem tamen c. 22 p. 34 *Πολυδάμαντα τὸν Σκοτουσαῖον* (*Σκοτούσιον* apographum Mynae ibid. p. 100) et iterum c. 43 p. 72. [Haece nunc etiam Cobetus De Phil. II. Gymn. p. 71 tetigit.]

Σκοτουσαίῳ Bekker. *σκοτουσαίῳ* A. *Σκοτουσαίῳ* vulgo. *μετὰ τῆς τέχνης*] *μετὰ τέχνης* Ω. *ἐνθελκύναι* ΩΦΑΕΗΔΓ Victorius. *ἐφενθελκύναι* F et vulgo. *ὄντινοῦν*] *οὐν τιν' οὐν* Φ. *ὀτιοῦν* A.

ἀποφανεῖν Cobetus in V. L. p. 100. Libri *ἀποφαίνειν*. *συγγραφία φαρμέν ἀλλὰ*] *συγγραφία μὲν, ἀλλὰ* Φ. *τοιαῦται* ΩΑ et v. *τοιαῦτα* ΦΕΗΓ. *φαίνονται*] *φανοῦνται* Cobetus V. L. p. 100, mutatione inutili. *ἄχρι καὶ* (καὶ A) *πρὸς* libri omnes. *ἄχρι πρὸς* cum G. Langio (Animadv. ad locos Luciani p. 17) corrigendum esse in Quaest. Luc. p. 64 docui verbis adeo iisdem *ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν* e Nigrino c. 36 allatis.

36. libri *καίτοι* οὐ γὰρ ἂν φαίης, quibus verbis Graevius, Solinus et Gesner merito offensi sunt. Ego nunc post v. *καίτοι* signa posui lacunae. Deest autem ejusmodi aliquid: *καίτοι* [οὐκ ἀνωφελὲς οὐδ' αἴτη ἢ παραινέσις εἰκότως δοκοίη ἂν οὐδ' ἐγκαταφρόνητος.] *Οὐ γὰρ ἂν φαίης* —. Olim in Quaest. Luc. p. 63, ne quid excidisse videretur, *καίτοι* — γὰρ eodem modo quo *ἀλλὰ* —

καὶ διδασκαλίας ὧν ἀγνοεῖ, ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μα-
 θῶν καὶ ἡῦλει καὶ πάντα ἅν ἡπίστατο. νῦν δὲ μὴ μα-
 θῶν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν, ὑποδείξαιτος δέ
 τινος ῥῆστί * τε ἂν μάθοι καὶ εὖ μεταχειρίσασαιτο ἐφ' αὐ- 49
 τοῦ. 37. καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς
 νῦν παραδεδοσθῶ, συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς
 ἀλλ' ὀξὺ δεδορκώς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ
 ἐπιτραπείη, ἀλλὰ καὶ γνώμην στρατιωτικὴν μετὰ τῆς
 πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων, καὶ νῆ Δία
 καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγωνῶς ποτε καὶ γυμναζομένους ἢ
 ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς καὶ ὅπλα εἰδὼς καὶ
 μηχανημάτων ἰδεῖν καὶ τί ἐπὶ κέρως καὶ τί ἐπὶ μετώ-
 που, καὶ πῶς οἱ λόγοι πῶς οἱ ἵππεις καὶ πόθεν καὶ
 [διὰ] τί ἐξελαύνουσιν ἂν ἢ περιελαύνουσιν, καὶ ὅλως οὐ

γὰρ hic conjuncta volui. At nequo καίτοι — γὰρ ita usurpatur,
 neque ipsum ἀλλὰ — γὰρ hic quidem tolerari posset, nequo quao
 desunt tacito omnia supplero licet. ἀπροοδεῖν libri. At vero
 atticam formam ἀπροοδεῖα restituendam puto. Sic in Demonacte
 c. 4 fin. προοδεῖα libri habent omnes. ἀγνοεῖ] ἀγνοεῖς H.
 αὐτῶν] αὐτὸν A et qui τι om G. ῥῆστί τε ἂν] ῥῆστα ἂν A.

37. τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς vulgo et fortassis Ω. τοιοῦτός τις
 ἔστιν ὅς μαθητὴς EG. τοιοῦτός τις ἔστιν ὁ μαθητὴς AH Victorius.
 τοιοῦτο τί ἔστιν ὁ μαθητὴς Φ. τοιοῦτός ἔστιν ὁ μαθητὴς F. In
 additamento ἔστιν aliquid videtur latere. ἐπιτραπείη, ἀλλὰ καὶ
 γνώμην στρατιωτικὴν μετὰ] ita tacito correxit Sommerbrodtius.
 Libri ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ —. Nam
 ἀλλὰ καὶ (quod οὐ μόνον non praegresso „quin etiam“ significat.)
 Luciano frequens est. De hoc usu quum alii exposuerunt, tum
 Schaefer ad Bosii Ellipsis. p. 788 sq. nos quo ad Luc. D. D. III, 1 p. 5.

ἔχειν libri omnes. Certatim ἔχων emendatum a Marcilio, Graevio,
 Bekkero aliis. ἢ ταττομένους om AG. μηχανήματα ἰδεῖν] ita
 nunc correxi. μηχανήματα ὄντα A. μηχανήματα ἔντα ΩΦΛ et v.
 Machinarum naturam (Beschaffenheit) dixit ἰδεῖν, quam vim ἰδέα
 habet in Herodoto I, 203, Dionysio Hal. Art. Rhet. X, 17 et alibi.
 Prorsus eadem sententia his verbis inest c. 29 μηχανήματα οἷα
 ἔστιν. Quod vulgatur ἔντα corruptum esse in Quaest. Luc. p. 167
 primus monni. Reliquas conjecturas, quae falsae sunt omnes, Bur-
 moister in Quaest. crit. p. 14 collegit.

καὶ πῶς οἱ λόγοι F. om καὶ ΩΦΛ et v. καὶ διὰ τί] ita cor-
 rexi. Libri καὶ τί. ἐξελαύνουσιν ἂν ἢ περιελαύνουσιν] ita correxi.
 Libri ἐξελαύνουσιν ἢ περιελαύνουσιν. Hoc dicit: „quomodo peditum

τῶν κοινοκιδίων τις οὐδ' οἶος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. 38. μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων
 50 ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην καὶ μήτε φοβείσθω * μη-
 δένα μήτε ἐλπίζειν μηδὲν, ἐπεὶ ὅμοιος ἔστιν τοῖς φαύ-
 λοις δκασταῖς πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπείθειαν ἐπὶ μισθῷ
 δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκο-
 κομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀσιέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου
 τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ὅτι τοιοῦτος οἶος ἔν δειχθή-
 σεται μήτε Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλέιου
 σαφῇ ὁμῶς ἐν τῇ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς ἀνα-
 γράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβῆσαι μίγα ἐν τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ δυνάμενος καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰπῇν ὅτι

ordines, quomodo equites et unde et quo consilio procurrare in
 aciem debeant vel a tergo (hostem) aggredi et circumvenire.⁴⁴
 Duplex vitium in librorum scriptura est, unum, quod verba πῶς
 οἱ λόγοι πῶς οἱ ἵπταις καὶ πόθεν plane nihil significant, alterum,
 quod quasi solum etiam Cobetus V. L. p. 136 animadvertit, quod
 vim notissimorum verborum ἐξελαίνειν et περιελαίνειν nemo igno-
 rabat, ut absurde dictum sit, καὶ τί ἐξελαίνειν ἢ περιελαίνειν.
 Cobeti l. l. conjectura: καὶ τί ἐξελάττειν ἢ περιελάττειν alteri de
 vitis duobus medetur, alteri non medetur eoque ipsa in vitio est.
 τῶν om A. ἀπαγγέλλονσι ΩΦΔΕ et v. ἀπαγγέλλουσιν ΗΓ.
 ἐπαγγέλλουσιν V.

38. μήτε ἐλπίζειν] ita correxi in censura p. 243. Libri μηδὲ
 (μηδ' G) ἐλπίζειν. ἐν Ὀλύνθῳ, ὅτι τοιοῦτος] ita correxi. ἐν
 Ὀλύνθῳ, τοιοῦτος ΦII et (qui ante ἐν Ὀλύνθῳ interpungit) A. ἐν
 Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος vulgo et fortassis Ω (V). Quod a Bekkero
 non correctum esse jure mireris. Hic enim sciebat, quod ego olim
 (cf. Quaest. Luc. p. 168) scire nondum poteram, vocem hand dubie
 falsam ἀλλὰ ante τοιοῦτος ab optimis codd. abesso. II. l. ὅτι (inter
 ψ et τος) facile potuit intercidere. libri μήτε (μήτ' G solus)
 Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται. Meis conjecturis adjutus Bekker scripsit
 μήτε Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀνιάσεται addito ὅτι, quod nunc recepi.
 Quamquam idem Bekker debitam huic loco membrorum concinnit-
 atem minime reddidit, quam ego paullo ante sic restitui: μὴ με-
 λέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος —, ὅτι τ. ο. η. δειχθήσεται μήτε Ἀλέξ-
 ανδρος, ὅτι ἀνιάσεται —. Mutilata haec esse in Quaest. Luc.
 p. 168 primus monui conjecique aut μήτε Ἀλέξανδρος, εἰ ἀνιάσ-
 εται probante G. Hermannō, aut id quod C. F. Hermannō p. 45
 aliisque probavi μήτ' εἰ Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται. At si ego paullo
 ante post Ὀλύνθῳ recte ὅτι inserui: necessario sequitur etiam b. l.

ὀλεθρος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος στίος ἦν· οὐδὲ ἡ σίμ-
 πασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
 ἱστορίῃ καὶ τῇν Δημοσθένους * λήξαν καὶ τῇν Νικίου 51
 τελευτήν καὶ ὡς ἐδίψων καὶ οἶον τὸ ἔθνος ἐπινον καὶ
 ὡς ἐγοιτίζοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἐγγίσεται γὰρ (ὅτι
 δικαιοτάτον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἔξεν
 τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστιχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς
 ἐπράχθη διεγγίται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μὲν-
 τὴς ἦν· ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται οἱ τότε, οὐκ ἐκείνος
 ὁ καταδύων ἐστὶ, καὶ φεύγωνσιν, οὐκ ἐκείνος ὁ διώκων·
 ἐκτός ἐι μὴ εὖξασθαι δεῖον παρέλπειν. ἐπεὶ τοί γε εἰ
 σκοπήσας αὐτὰ ἢ πρὸς τοῦναντίον ἐκὼν ἐπανορθώσασ-
 θαι ἔδυνάτο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυ-
 δίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς * Ἑλληπολίσι παραιτέ- 52
 χισμα, καταδύσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη καὶ τὸν
 κατάραιον Γύλππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντι καὶ

ᾧ (non εἰ) excidisse. ὀλεθρος Cobetus V. L. p. 245. Libri
 ὀλέθριος errore notissimo. μανικὸς vulgo et fortasse Φ. μαντι-
 κὸς ΩΑΕΓ. οὔτος ἦν Ω et v. οὗ ἦν Φ. ἦν οὔτος Α. ἦν τὰ
 εἰ τὰ Victorinus. μὲντὴς ἦν) ἦν (scil. ὁ Θουκυδίδης). Imper-
 fectum recte habet. Frustra haecimus et Sommerbrodtius, qui v.
 ἦν delebat, et ego ipse qui olim conjeci: οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν
 ἦν, ἀλλὰ μὲντὴς ἐστὶν. καταναυμαχῶντας οἱ τότε, ita cor-
 rexi. Libri καταναυμαχῶνται, (καταμονομαχῶνται, Α) τότε. At
 post τότε non antea duplicis anaphorae indicio jam in censura
 p. 244 interpunctum volui. Tum articulo inserto rescripsi οἱ τότε
 (scil. Ἀθηναῖοι, et proxime antecedit ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων).
 Formula οἱ τότε (i. e. „qui tum fuerunt“) a Stallbaumio ad Plat.
 Phaedonem c. 67 p. 254 ed. tert. exemplis illustrata est. Ceterum
 inepta est Bekkeri conjectura, ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται ποτε —.
 Atqui h. l. sermo est de re et de tempore certissimo, de clade
 Atheniensium Sicula. τότε, οὐκ ἐκείνος] τότε οὐ κακίους Α
 (sic Α). δεῖον, παρέλπειν] ita primum Solanus ad h. l., deinde
 Schaefer ad Demosth. Vol. I p. 294 atque ego ipse in censura
 p. 244 correximus. δεῖον, παρέλπειν ΩΦΗ et p m E (ubi μὴ τε
 supra scriptum). δεῖον, μὴ τε παρέλπειν Α et vulgo. Imitatur enim
 Lucianus haec verba Demosthenis Olynth. III, 18, 4 Bekk: πλὴν
 εἰ δεῖον εὖξασθαι παραλείπει. πρὸς τοῦναντίον ΩΑ. om πρὸς
 γρ. παρα
 ΦΗ. παρατείχισμα] ἀνατείχισμα M. ἀνατείχισμα F.
 Γύλππον ΩΦΑΕΗFG. Γύλπον add. veti. ἀποτειχίζοντα] recte

ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς, καὶ τέλος Συρακουσίους μὲν
 εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβάλειν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περι-
 πλεῖν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλ-
 κibiάδου ἐλπιδῶν. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραγθέντα οὐδὲ
 Κλωθῶ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν οὐδ' Ἀτρώπος μετατρέψει,
 39. τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὥς ἐπράχθη [ἕκαστα,]
 εἶπειν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναται, ἄχρι ἂν ἡ φοβήται
 Ἀρταξέρξην ἱατρὸς αὐτοῦ ὦν, ἡ ἐλπίς ἡ κἀνδυν πορφυροῦν

Jacobitius haec ad Thucyd. VII, 79 med. referri censet ideoque
 malam esse conjecturam Letronnii ὑποτειχίζοντα (Topogr. de Syra-
 cuse p. 111). συρακουσίους Φα. συρακουσίους cacteri libri.
 Συρακοσίους Dindorfius, quam formam e codd. Platoni Civitat. III
 p. 404 d Bekker reddidit eandemque in Aristophane ap. Athen. XII
 p. 527 c metrum postulat, Latini quoque poetae ut Ovidius „Sy-
 racōsius“ scribere solent. Item in viri nomine formam Συρακόσιος
 metrum poscit in Aristoph. Avibus v. 1297 et in Eupolidis versu
 ap. schol. ad Avv. v. 1297, ita ut etiam in Lysia Pro Polystrato
 26, 3 B. pro Συρακουσίον malim Συρακοσίον. Favet etiam ionicum
 Συρηκόσιος. Aut Dindorfio prorsus adscitendum est, aut utraque
 forma, etiam Συρακούσιος probanda, quam tamen numbris vix nullis
 nisi antispasticis dochmiacisque aptam metrum nusquam exproscit.
 Quamquam et e certissimo urbis nomine Συράκονοσι civium forma
 Συρακούσιος recta poterat profluere, et „Syracusius“ Cicero habet
 in Tusc. Q. V, 35, 100, et apud ipsum Stephanum Byz. s. Συρά-
 κονοσι p. 593 ed. Meib. haec exstant: τὸ ἐθνικὸν Συρακούσιος καὶ
 Συρακονοία —, ubi tamen item conjicere licebit Συρακόσιος καὶ
 Συρακοσία. εἰς ΩΦΑΦG Victorinus. εἰς v. ἐμβάλειν] συμβα-
 λειν Φ. τοὺς δ'] vulgo. τοὺς δὲ ΩΦΑΦG. τοὺς δ' Ἀθηναίους]
 Inter Ἀθηναίους et περιπλεῖν aliquot verba excidisse suspicor,
 velut haec verba: τοὺς δ' Ἀθηναίους [γνησθῶρες ἀπεργάσασθαι,
 ὥστε] περιπλεῖν. τὰ μὲν] μὲν om A. κλωθῶ ἂν εἰς ΦHFT
 V edd. vett. excepta Florentina. κλωθῶ εἰς ἂν A. κλωθῶ εἰς
 (omisso ἂν) ΩEGA. οὐδ' οὐδὲ ΩΦΑΦ. μετατρέψει ἀνατρέψει
 F solus.

39. τοῦ δὲ Ω, uti Bekker conjecerat. τοῦ δὲ ΦA et v.
 Libri ὥς ἐπράχθη εἶπειν, quod mendosum est. Fugit editores mea
 emendatio a censore l. l. p. 244 proposita, qua nihil certius puto:
 ὥς ἐπράχθη ἕκαστα, εἶπειν. Contuli praeter alia Luc. Conviv.
 c. 2 init. εἰ βουλοίμεθα τάλῃθ' ἀκούσαι καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα.
 Veram esse hanc correctionem ex eo patet, quod verba τὰ μὲν
 πραγθέντα et postea ὥς ἐπράχθη ἕκαστα ad se invicem referenda
 sunt. ἄχρι Ω. ἄχρις ΦA et v. ἀρταξέρξην ΦA et v. ἀτρο-

καὶ στρεπτόν χρυσοῦν καὶ ἔππον τῶν Νισαίων λήψασθαι
μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν
αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, * οὐδὲ Θουκυδίδης, 53
ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισθὴν τινας, πολὺ ἀναγκαϊότερον ἡγήσεται
τὸ κοινὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται
τῆς ἔχθρας· κἂν γὰρ, ὅμως οὐ φείσεται ἀμαρτάνοντος.
Ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτίον
τῇ ἀλήθειᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων
ἀπάντων ἀμελεῖτον αὐτῷ. καὶ ὅλως πῆγης εἰς καὶ μί-
τρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμα-
σιν. 40. εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν
κολακηνόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖη, οὗς πάλαι
ἡ ἱστορία καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐκθὺς ἀπίστραπτο, οὐ μείον ἢ
κομμωτικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο * 54
ἀπομνημονεύουσιν, ὅς κ' ἰδίως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον
ἀνεβίουν, ὃ Ὀνησίκριτε, ἀποθανόν, ὅπως μάθοιμι πῶς
ταῦτα οἱ ἄνθρωποι οἱ τότε ἀναγιγνώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν

ἔφην ΩΗ, quod Dindorfius olim probavit. αὐτοῦ om A.
ἐπιζῇ ΩΦΕΗFGY. ἐπιζέει A et v. νισαίων ΦΑ et v. νησαίων
ΩΕΗ. νισαίων F. ἡγήσαστο M et (qui γρ. ἡγήσεται) F. ποι-
ήσεται] ποιήσεται ΕΗ. ἔχθρας] τέχνης Ga. οὐ φείσεται A.
οὐκ ἀφίξεται Ω. οὐκ ἀφίξεται vulgo et fortasse Φ. γράψων]
συγγράψων Φ. ἴοι ΩΦ diserte et v. ἴη ΑΓ. δ' ἄλλων] δι
ἄλλων ΩΑΓ. νῦν om A. συγγράμμασιν] συγγράμμασι v. γράμ-
μασιν ΦΓ.*

40. τοπαρὰντίκα A (sic A more suo). θεραπεύει A. καὶ
ἐξ ἀρχῆς ΩΦΑΕΗFGV. ἐξ ἀρχῆς v. κομμωτικὴν ΩΦΕFVG Vic-
torius. κομμωτικὴ A. κομμωτικὴν H et edd. primae. ὅς ἡδίως
ΩΑ et ἄ sec m E et v. ἡδίως Φ et p m E. De attica syntaxi
τοῦτο ὅς in Epist. crit. p. XV exposui. Denique ὡς ἡδίως coniec-
tura est Solani, non e codice ullo petita sed ex edd. Basileensi
secunda et tertia. Et ὡς ἡδίως ah h. l. abhorret, quod ubique est
ardenter optantis ut in Aristoph. Ran. v. 572 et Philemone ap.
Stobaeum Flor. XXIX, 30. ἀνεβίουν] ἂν ἐβίουν A (p m). ἀνε-
βίων Victorius. Ὀνησίκριτε Solanus. ὀνησίκρατες H. ὀνησίκρατες
cacteri libri (diserte ΦΑ, sed de Ω parum constat). ὅπως μά-
θοιμι ΩΦΑΕΗFGa. ὡς μάθοιμι v. πῶς FG. ὅπως ΩΦΑ et v.
πῶς breviter dictum idem fere significat quod πῶς εὐνοίας ἔχοντες
(cf. Thucyd. I, 22 et de participio Arist. Lysistr. v. 1075). οἱ

αἰτὰ ἐπαινοῦσι καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἷονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δέλειαι τοῦτω ἀνασπάσαιεν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν.“ Ὁμήρῳ δ' οὖν, καίτοι πρὸς τὸ μυθώδες τὰ πλείστα συγγεγραφότι ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύου, ἤδη καὶ πιστεῦειν τινὲς ὑπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθίμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραψεν· οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τις ἐνεκα ἰφειδέει' αὖν. 41. τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, παρορῶς ἀδίκαστος ἐλεύθερος, παρορησίας καὶ ἀληθείας φίλος, [οἶος] ὡς ὁ κωμικὸς γῆσι, τὰ σῦκα σῦκα

ἀνθρώποι οἱ τότε] ita correxi. Libri οἱ ἄνθρωποι τότε. Ego οἱ inferni, quod alioquin, uti recto Solanus, futuro ἀναγνώσονται opus esset. Sententia haec est: „ut cognoscam, quo animo haec homines qui tum futuri sunt legant.“ ἀναγνώσκουσιν E. ἀναγνώσκουιν A et v. εἰ δὲ γέν] Possis: εἰ δ' οἱ γέν —. μικρῷ τινι] μικρὸν τι ΦΑΗFM. Proximum τῷ om G. Hinc ego οὐ μικρῷ τῷ δέλειαι τοῦτω supra ad c. 7 med. conieci. ἡμῶν] ἡμῶν ΦF. δ' οὖν] ita scripsi. γ' οὖν G. γοῦν enclitici. ἐπάγονται libri omnes (diserte ΩΦA). ἐπάγονται Juntina, scilicet ex conjectura. Vide quae supra ad c. 4 init. dicta sunt. ἰφειδέει' αὖν] ἰφειδέειτο αὖν A.

41: Libri φίλος, ὡς, inter quae verba ego οἶος inserui. Οἶος enim infinitivo junctum est in similibus locis supra c. 37 his et infra c. 43. Adde Charidem. c. 8 fin. Nam aut οἶος aut ὥστε excidisse docet infinitivus δρομάσαι, quae omnino vera scriptura videtur, docet vero etiam ipsa syntaxis, his verbis παρορησίας καὶ ἀληθείας φίλος ὡς ὁ κωμικὸς γῆσι mendam subesse. Immo verba παρορησίας καὶ ἀληθείας φίλος minime comici, sed unius sunt Luciani. Vulgata scriptura quae corrupta est in causa fuit, ut Meinelkins in Addendis ad Fragm. Com. Graec. p. XXI ed. minor. duo fragmenta quae haud dubie diversa sunt, confundere ac permiscere cogeretur. Neque enim hoc pertinet Elenchus deus in prologo Menandri apud Lucianum Pseudologista. c. 4 init. Immo is comici locus, quem Lucianus hic unico spectat, legitur (ut Solanus bene viderat) in Luciani ipsius Jove Tragoedo c. 32 fin.: ἔγω γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικὸς εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων (λέγω ibi Gorticensis). Totus comici locus ita scribendus videtur:

„Ἄγροικὸς εἰμι, τὴν σκάφην σκάφην λέγων
τὰ σῦκα σῦκα;“

Ad eundem comici locum alluserunt Philippus ap. Plutarchum Apophth. p. 178 B: ἄγροικους εἶναι Μακεδόνας καὶ τὴν σκάφην

τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαι, οὐ μίσει οὐδὲ φιλίῃ
 νέμων, οὐδ' * ἐφηδόμενος ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος ἢ 55
 θυσσωπούμενος, ἴσος δακτυλῆς, εὖνοις ἅπασιν ἄχρι τοῦ
 μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν
 τοῖς βιβλίοις καὶ ἀπολις αὐτόνομος ἀβασιλευτος, οὐ τί
 τῷδε ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πείραται λέ-
 γων. 42. ὁ γοῦν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτ' ἐνομοθέ-
 τησε καὶ δίκαιον ἐρετὴν καὶ κικίαν συγγραφικὴν, ὥρων
 μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ

σκάφην λέγοντας et Julianus Orat. VIII p. 208 A: κατὰ τὸν κο-
 μικὸν τὴν σκάφην σκάφην λέγοντα. Plutarchi verba Hermannus
 ad h. l. p. 248 attulit, qui sententiam comici hanc esse vidit, „sy-
 cophantam appellare qui sycophanta sit, et qui inquilinus, inquilini-
 num. ὡς ὁ κομικός] ὁ οἷν Φ. οὔκα οὔκα τὴν σκάφην δι
 σκάφην] οὔκα, οὔκα. τὴν κεφαλὴν, κεφαλὴν. καὶ τὴν σκάφην σκά-
 φην A. ὀνομάσαι ita F in γρ. ὀνομάσων M. ὀνομάσων ΩA et
 fortasse Φ et v. Hinc Jensus aliiqno ὀνομάζων conjecterunt non
 animadversa ea menda, quam poullo ante ad verba φίλος, ὡς no-
 tavi. οὐ μίσει οὐδὲ (οὐδὲ A) φιλίῃ νέμων] folio deest accusa-
 tivus. Hodie conjicio, οὐ μίσει οὐδὲν ἢ φιλίῃ νέμων, collatis
 verbis proximis, οὐδ' ἐφηδόμενος ἢ ἐλεῶν. In censura p. 244 vo-
 lueram, οὐ μίσει οὐδὲ φιλίῃ τι νέμων. Non satis bene Valcke-
 nserius ad Hippol. v. 1321 p. 306: οὔτε μίσει —. Hoc enim non
 οὔτε sed οὐδὲν dicendum esset. οὐδ' ἐφηδόμενος] ita correxi.
 οὐδὲ φιλοῦμενος ΦF. οὐδὲ φειδόμεμενος (sic) G. οὐδὲ φειδόμενος
 ΩA et vulgo. Vitiosam scripturam φιλοῦμενος e superiore voce
 φιλίῃ enntam esse apparet. Sed aeque falsam esse lectionem οὐδὲ
 φειδόμενος nemo semel monitus negabit. Vult enim Lucianus hi-
 storienm ab omni animi perturbatione liberum esse. Atqui nullum
 perturbationum genus est φειδεῖσθαι, parcere. Tor habemus animi
 motum genere sibi opposita, primum amoris odium et ad extre-
 mum vero pudori vitiosum. Itaque in meudo οὐδὲ φειδόμενος per-
 turbatio latet contraria misericordiae. Hinc certa emendatione
 scripsi, οὐδ' ἐφηδόμενος, i. e. „neque malis aliorum gaudens, οὐδ'
 ἐπικαιρέακος ὢν.“ De verbo ἐφιδεῖσθαι, quod etiam in Abdicato
 e. 13 exstat, eruditè disseruit Reinigius Enarrat. ad Soph. Oed. C.
 v. 1393 p. CLXIX. τι ἀπονεῖμαι libri. τι deletam volui in cen-
 sura p. 244. πλεῖον libri. At recte opinor Dindorfius πλείον.
 τοῦ δέοντος om A.

42. γοῦν Bekker. Libri δ' οὐν. τοῦτ' ΩΦΑFG. τοῦτο v.
 τὸν Ἡρόδοτον om A. πηγά τε γὰρ Solanus e Thucydide I, 22,

Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι
 μᾶλλον ἐς αἰὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα,
 καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν
 τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. καὶ ἐπάγει
 56 τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο *
 ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι,
 ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προπεπραγμένα ἀποβλέποντες εὖ
 χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶ. 43. καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύ-
 την ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκίτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν καὶ
 τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὴν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ
 ἀόρατον καὶ συνεγῆ ταῖς περιόδοις καὶ ἀγκύλην ταῖς
 ἐπιτηδεύσεσι καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα...

in quo est κτῆμά τε —. κτῆματα γὰρ libri (diserte ΦΑ). Deterior
 mea conjectura est in censura p. 245: κτῆμα γάρ, quam ipsum
 in Ω legi e silentio colligendum esset, ni propius fidem esset in Ω
 (ut in caeteris libris) κτῆματα γάρ exstare. μᾶλλον ἐς αἰὶ μᾶλλον
 αἰὶ Α. τὸ μυθῶδες] τὸ om Φ. ἀσπάζεσθαι] ἀπάξεσθαι Ω.
 ἀπολείπειν] ἀπολείπειν AFG. καταλάβοι] καταλάβῃ Α. τὰ
 προπεπραγμένα] ita correxi. Libri τὰ προγεγραμμένα. At prae-
 sentibus ante acta, non anto scripta opponi debent. Cum nostra
 emendatione cf. Luc. Judie. Vocal. c. 2 fin. τοῖς προπεπραγμένοις
 et Clemens Al. Strom. VI p. 637 ed. Sylb. ἐπὶ τοῖς προπεπραγ-
 μένοις. Sunt autem τὰ προπεπραγμένα „res ante gestae,“ sicuti
 „res gestae“ τὰ πεπραγμένα dici solent (cf. supra c. 41 fin., infra
 c. 51, Aeschyl. Pers. v. 522 ibid. v. 802; in Polybio III, 31 fin.
 cum Reiskio et Bekkero scribendum est: τίνας χάριν ἐπράχθη τὸ
 πραχθέν). Non omiserim conjecturam sententiae non minus com-
 modam, justo tamen audaciorē Cobeti V. L. p. 147: τὰ προγε-
 γενημένα, qui Thucydidis I, 1 atque I, 20 fortasse meminerat. Nostro
 loco Lucianus cortissime Thucydidea I, 22 fin: καὶ ἐς μὲν ἀκρόα-
 σιν — ξυγκείται respexit. Haec sola verba εἴποτε καὶ αὐθις τὰ
 ὅμοια καταλάβοι similia sunt Thucydideis II, 48: εἴ ποτε καὶ αὐ-
 θις ἐπιπύοι. ἐν ποσὶ Longoli excerpta et teste Bourdeletio
 Petri Golmani codex. ἐν πόλεσι disorte ΩΦΑΕFHTG et edd. ante
 Reitzium.

43. ἐρμηνείας] ἀρμονίας Α. ῥητορείας] ῥητορίας ΩΕ. δεινό-
 τητα] post hanc vocem signa posui laennae. Nam accusativi τὴν
 μὲν σφοδρὰν — δεινότητα neque a v. τεθηγμένος pendere possunt
 neque omnino habent quo regantur. Quare haec aut corrupta sunt,
 ut Hemsterhusio Anecd. p. (61) visum est, aut mutilata, uti Solano,
 cui potius adsentior. Suppleas: δεινότητα [μὴ ἐπιδεικνύτω· καὶ

μὴ κομιδῇ τεθηγμένος ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρη-
νικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀνστοιχὸς ἔστω
καὶ πικνὸς, ἡ λῆξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικῇ, οἷα ἐπιση-
μώτατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. 44. ὥς γὰρ τῇ γνώμῃ
τοῦ συγγραφέως σκοποὺς ὑπεθέμεθα παρρησίαν καὶ ἀλή-
θειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἰς σκοπὸς ὁ πρῶ-
τος, * σαφῶς δηλῶσαι καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, 57
μήτε ἀπορρήτοις καὶ ἔξω πάτον ὀνόμασι μήτε τοῖς ἀγο-
ραίοις τοῖσι καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς τοὺς μὲν πολλοὺς
συνεῖναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινεῖν. καὶ μὴν
καὶ σήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθεῖσι καὶ τὸ ἀνεπιτή-
δευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρυμένοις τῶν
ζωμῶν λοικότης ἀποφανεῖ τοὺς λόγους. 45. καὶ ἡ μὲν
γνώμη κοινωνεῖτω καὶ προσκατιέσθω τι καὶ ποιητικῆς,
παρ' ὅσον μεγαλῆγορος καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη, καὶ
μάλιστα ὅποταν παρατάξῃ καὶ μάχαις καὶ ναυμαχίαις
συμπλέκται· δεῖσιν γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου
ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ
ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ραῦν. ἡ λῆξις δὲ ὅμως * 58
ἐπὶ γῆς βιβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν

ὅλως] μὴ κομιδῇ τεθηγμένος — Cf. infra c. 57 init., c. 58 fin. et
mea ad Aristoph. Thesmophor. p. 626. τεθηγμένος] τεθηγμένως
fortasse V. εἰρηνικώτερον ΩG. οἷα Lehmannus. οἷα A et
vulgo.

44. οὕτω] οὕτως Ω. δὲ (post οὕτω) om A solus. Cf. Quaestt.
Luc. p. 45. φανότατα ΦA et v. φανώτατα ΩE. ἀπορρήτοις]

καπηλ
ἀπορρήτοις Ω. πάτον om Ω. καπηλικοῖς] πολιτικοῖς M (errore
nato e c. 43 fin. πολιτικῇ). τοὺς μὲν πολλοὺς F. μὲν τοὺς πολλοὺς
A et fortassis ΩΦ et v. συνεῖναι ΩΦAEFG edd. vett. συνεῖναι
HTV et edd. recentiores ante Lehmannum. καὶ μὴν καὶ] καὶ
μὴν G. κεκοσμήσθω A. ἐπεὶ] ἐπὶ Φ. ἀποφαίνειν Φ. ἀπο-
φαίνει A et fortassis Ω et v. ἀποφανεῖ correxi in Quaestt. p. 168
idque in censura p. 245 recte tenui. Nam et subjectum esse debere
ὁ συγγραφεὺς docui, et ἐπεὶ, ubi id quidem sit „nam alioqui“,
nostrum cum futuro componere solere, ut in D. Mort. X, 5, Timone
c. 9, supra c. 38.

45. μεγαλῆγορος FG. μεγαλήγορος v. καὶ ἐκείνη] καὶ om
F. ἐπουριάσαντος] ἐπουριάσαντος ΦE. ὅμως] ὁμοίως AG.

λεγομένων συνεπαιρομένη καὶ ὥς ἐν μάλιστα ὁμοιου-
μένη, ξενίζουσα δὲ . . . μὴδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα·
κινδύνων γὰρ αὐτῇ τότε ὁ μέγιστος, παρακινῆσαι καὶ
κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύμβαντι, ὥστε
μάλιστα πειστίον τῆς αὐτῆς τῷ χαλινῷ καὶ σωφρονητίον,
εἰδόμενος ὡς ἱπποτυγία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν
γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἱπποῦ ὀχουμένην τότε τῇ
γνώμῃ τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ
ἐφιππίου, ὥς μὴ ἀπολείπεται τῆς φορᾶς. 46. καὶ μὴν
καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μίση χρηστίον,
οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γάρ) οὔτε
ἐνθρῶ παρ' ὀλίγον, ὥς οἱ πολλοί, συνάπτοντα· τὸ μὲν
59 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀγῆδες τοῖς ἀκούουσι. * 47. τὰ δὲ

συνεπαιρομένη] ἐπαιρομένη Victorius. ξενίζουσα δὲ μὴδ'
ΩΦΑΗFGA. μὴ ξενίζουσα δὲ μὴδ' vulgo. Ego post δὲ lacunae
signa posui. Excidisse puto haec verba: μὴδ' τότε. κινδύ-
νων ΦA. κίνδυνον QEI et Iuntina. κίνδυνος FGU edd. vet.
τότε] τό, τε F et multae edd. ὁ μέγιστος] ita correxi. μέγιστος U
et fortasse Φ. μέγιστον caeteri libri (diserte ΩAΕΗFG) et edd.
ante Reitzium, qui hanc Graevii conjecturam recepit: κίνδυνος γὰρ
αὐτῇ τότε μέγιστος. πειστίον A et v. ποιστίον E. πειστίον ΦH.
πιστίον Ωa. πιστεντίον Victorius. Eodem fore vitio et in Aristoph.
Ranis v. 499 pro πειστίον Ravennas πιστίον exhibet et Suidas ita
loquitur: Πιστίον, δεῖ πιστεύειν, ubi Bernhardys recte censuit in
Philostr. V. Soph. p. 6 ed. Kays. pro his: εἰ πιστία Λιόχρη καλ-
τεμ πιστία refingendum esse. ἱπποτυγία τις] ἱπποτροφία τ'
II. λόγοις] λόφοις ΩEG Victorius. γίνεται ΦFG. ὀχου-
μένη] ὀχουμένην ΩF. ὀλουμένη G. ἐφιππίον Ω et v. ἐφιππίον
ΦA falso. Vide Antiphanem ap. Athen. XI p. 503 b: πῶς οὖν
διαιωέμεθα; τὸ μὲν ἐφιππίον — et Horatium Epist. I, 14, 43:
„optat ephippin hos.“ ἀπολείπειτο ΦAG.

46. ἀφιστάντα] ἀφιστῶντα FG. ὥς οἱ πολλοί] ego vero ὥς
οἱ ποιηταὶ conficio, favente quodammodo libro Ω, qui pro συν-
άπτοντα habet συνάπτονται. Repugnat enim librorum scripturae
nostraeque conjecturae patrocinatur Tullius in Oratore c. LVII
§ 195: „nequo numerosa, ut poema, nequo extra numerum, ut
sermo vulgi, esse debet oratio. Alterum nimis est vinctum —.“
Accedit, quod haec cum superioribus arcte cohaerent. Hoc enim
Lucianus docet, historico et dictionem poeticam (vide c. 45) et
numeros poeticos utique fugiendos esse. τὸ δ' τὸ δὲ AF.

πράγματα αὐτὰ οὐχ ὥς ἔτυχε συνακτίον, ἀλλὰ φιλοπό-
 νως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρί-
 ναντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα καὶ ἐφορῶντα, εἰ δὲ
 μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα καὶ
 οὕς εἰκάσειεν ἂν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπείχθειαν
 ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γιγνόμενοις. κἀνταῦθα ἤδη
 καὶ στοχαστικὸς τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου
 ἔστω. 48. καὶ ἐπειδὴν ἀδροΐσῃ ἅπαντα ἢ τὰ πλείστα,
 πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνφαινέτω αὐτῶν καὶ σῶμα
 ποιήτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιόρθωτον· εἶτα ἐπιθεὶς τὴν
 τάξιν, ἐπαγίτω τὸ κάλλος καὶ χροωνύτω τῇ λέξει καὶ
 σχηματίζετω καὶ ῥυθμίζετω. 49. καὶ ὅλως ἰοικέτω τότε
 τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἐπιποπόλων * 60
 Θρησκῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα
 γὰρ καὶ αὐτὸς ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω καὶ

47. συνακτίον ΩΦΑΕΗRTV. συντακτίον FG ot vulgo. πολ-
 λάκις om A. ἀνακρίναντα ΦAHV. ἀνακρίνοντα Ω disorte et v.
 τοῦ πιθανωτέρου] τοῦ πιθανωτέρου H. τοῦ πιθανότερον Φ. συν-
 θετικὸς τοῦ πιθανωτέρου] De h. l. Cobetus V. L. p. 148 hand
 dubie fallitur. Optime haec illustrantur verbis Thucydideis I, 22:
 ἐπικρόνως δὲ εὐρίσκειτο (sc. τὰ ἔργα), διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις
 ἑκάστοις οὐ ταῦτά περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον.

48. πρῶτα μὲν ΩΦ ot v. πρῶτον A. αὐτῶν] καὶ αὐτῶν
 Victorius. καὶ αὐτὸν G. Pro αὐτῶν etiam E nec m αὐτῶν, qui
 a p m αὐτῶν. ἀκαλλὲς] ἀκαλλὲς ΦF. καὶ σχηματίζετω Solanus.
 καὶ σχηματίζετω ΕΦA Victorii codex, scholiastes in eodd. Vossii
 et Guelforb. secundo et sic vulgo. (do Ω parum constat.) verba
 καὶ σχηματίζετω om editio princeps sola probante Hemsterhusio
 Anecd. p. (61). At cum Solani emendatione pulchre conveniunt
 superiora c. 44 fin.: καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω —.

49. τοῦ Ὀμήρου] H. v, 4 sq. μὲν τῶν edd. ante Lebmannum,
 sed recte μὲν τὴν τῶν ΩΦAF et fortasse V, ut coniecerat Solanus
 collato loco Icaromonipp. o. 11, ubi verba eadem sunt omnesque libri
 μὲν τὴν τῶν exhibent. κατὰ ταῦτα recte edd. vott. et pleraeqve
 recentiores ante Reitzium. κατὰ ταῦτα ΩΦFGH. κατὰ ταῦτα A.
 γὰρ ita vulgo ot diserte ΩΦ. om A solus. ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων
 ἰδίᾳ vulgo recte. ἄρτι μὲν Ῥωμαίων ἰδίᾳ ΩE. ἄρτι μὲν ἰδίᾳ ΦA
 (A, de quo Jacobitinus erravit, more suo ἰδίᾳ, hoc est ἰδίᾳ). Apud
 Jacobitum H pm ἄρτι μὲν ἰδίᾳ et sec m ἄρτι μὲν Ῥωμαίων ἰδίᾳ.
 (At H quoque ut suspicor ἰδίᾳ sive ἰδίᾳ cum libris omnibus). Sano

δηλοῖται ἡμῖν οἷα ἐφαίμετο αὐτῷ ἀφ' ἡνυχτοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁρατὸν μὴδ' ἐς ἓνα ἡπαίει ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν ἢ Διμοσθένους ἀνακόπτων τὴν ἀπόβασιν, [ἀλλ'] ἐς τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκλείσαντο, ἀκείνο ἀκηκοίτω, καὶ ὅπως καὶ ἔστιν γνώμη καὶ ἐπινοία ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμειχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θία, καὶ ζυγοστατεῖτω ὥσπερ ἐν τρυάνῃ τὰ γιγνώμενα,

antiqui libri τὰ artienlo carent, quem tamen vulgo recto additum esse opposita ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν docent. Multo minus omium scriptura librorum ἰδίᾳ mutari potest, sicut opposita verba εἴτ' ἀμφοτέρω satis demonstrant. Ita nihil neque sanius est lectione vulgata neque importunius, quam Jacobiti conjectura, ἄρτι μὲν τὰ ἰδία, α Bekkero recepta. Neque hic lacunae signis abutendum erat, quasi incerta lectione et parum explorata. παρατάξει Ω et v. τάξει ΦΔΗ. μὴδ' ἐς vulgo. μὴδὲ ἐς ΩΦΦ. μὴ δὲ ἐς Δ.

τὴν ἀπόβασιν] ita correxi. libri τὴν ἐπίβασιν inepte. Nam „oscensus in terram“ ita uti supra restitui, ἢ ἀπόβασιν graece dicendus est. Quid, quod Thucydides, quem noster h. l. sequitur, tum de hac ipsa re IV, 12 habet „πειρώμενος ἀποβαίνειν ἀνέκοπη“, tum banc ipsam rem appellat τὴν ἀπόβασιν IV, 9 tum IV, 10 fin. et IV, 11. Postremo etiam Lucianus voce ἢ ἀπόβασιν in D. Mort. XIX, 2, ibid. XXIII, 1 et in Bis Accusat. c. 9 rectissime usus est. ἐς τοὺς στρατηγούς μὲν] ante haec verba ἀλλὰ, quod in libris deest, in Quacstt. Luc. p. 168 inserui, emendatione necessaria, quae plerisque, etiam Cobeto V. L. p. 82 et Sommerbrodtio jure probata est. At Geistius nuper ἐς τοὺς στρατηγούς μέντοι non bene coniecit. Nam neque pro his μὴ — ἀλλὰ dici graece μὴ — μέντοι potest, neque μὲν mutare dicet, quum verbis ἐς τοὺς στρατηγούς μὲν proxima ἐπειδὴν δὲ ἀναμειχθῶσι opposita sint. ἀκηκοίτω F (et in γρ. ἀκηκοίστω). ἀκήκουστο Ω. ἀκηκούστο EH. ἀκήκουστο Φ. ἡκήκουστο Ga. ἀκηκούστω T. ἀκήκούσθω A. ἀκουίτω καὶ ἀκηκούσθω V. ἀκούτω vulgo. Recto Cobetus V. L. p. 82 ἀκηκοίτω scripsit, ut ipse quoque juvenis conieceram. At postea Hermannus p. 53 scripturam ἀκηκούσθω primus probavit, cui in censura p. 246 respondi Perfectum ἡκουσμαι esse non ἀκήκουσμαι, at quod eandem scripturam in Gorlicensi ipse repperissem, postremo adsensus sum. Hinc etiam Bekker ἀκηκούσθω recepit. Nunc vero ita scripsi, uti triginta ab hinc annis ipse volui, ἀκηκοίτω, quam formam in ipsis codicibus latere Cobetus l. l. recte ostendit. καὶ ἔστιν] καὶ εἴ τιτιν Φ. ἔστιν (sine καὶ) A. ζυγοστατεῖτω ὥσπερ Victorii codex. ζυγοστα-

καὶ συνδιωκέτω καὶ συμφειγέτω. * 50. καὶ πᾶσι τού- 61
 τοις μέτρον ἐπέστω [τὸ] μὴ ἐς κόρον μηδ' ἱππειροκίλως
 μηδὲ νεαρώς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολύεσθω· καὶ στήσας ἐν-
 ταυθα πού ταῦτα ἐπ' ἐκείνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπιγῆ-
 εἴτα ἐπανίτω λυθείς, ὁπότεν ἐκείνα καλῇ. καὶ πρὸς
 πάντα σπενδέτω καὶ ὡς δυνατόν ὁμοχροεῖτω καὶ μετα-
 πετίσθω ὅπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκείθεν δὲ ῥοι-
 ζήματι ἐνὶ εἰς Ἰβηρίαν εἴτα εἰς Ἰταλίαν, ὡς μηδεὶς
 καιροῦ ἀπολείποιο. 51. μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἱοικίαν
 παρασχίσθω τὴν γνώμην ἀθόλῳ καὶ στυλῶν καὶ ἀκριβεῖ
 τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξεται * τὰς μορφὰς τῶν 62
 ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ ἢ
 παράχρουν ἢ ἑτερόσχημον μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτοροι . . γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενα ἔστι

ταῖτω τότε ὥσπερ vulgo, quoniam confer praegressa e. 49 init.
 ἱοικέτω τότε. γηγόμενα] γινόμενα A. συνδιωκέτω Ω et v.
 διωκέτω ΦAH, quod poeticum est. συμφειγέτω] συμφειγέτω AH.

50. μέτρον] μικρὸν Victorius. ἐπίστω ΦAHPTUYV Victo-
 rius. ἐπέστω ΩEG edd. ante Reitzium. τὸ μὴ ἐς] ita correxi.
 μὴ δὲ ἐς F solus, μὴ ἐς caeteri libri. Vulgata malo laborat asyn-
 deto. Guelferbytni scriptura primo aspectu fortasse placebit. At
 μὴ ἐς κόρον in caeteris libris recte scriptum esse et quem ego
 addidi τὸ articulum post ἐπίστω excidisse quum alii ejusdem
 generis loci tum superior ostendit e. 9 init.: μέτρον ἐπακτίον τῷ
 πρῶματι τὸ μὴ ἐπακτίς —. μηδ' vulgo. μηδὲ ΩAF et for-
 tasse Φ. ἀπολύεσθω] ἐπολύεσθω H. ἀλύεσθω F. σπενδέτω]
 σπεδίτω A p m. εἰς Ἰβηρίαν εἴτα εἰς ΦAF. ἐς Ἰβηρίαν εἴτα
 ἐς Ω et v. ἀπολείποιο Φ.

51. παρασχίσθω H. παρεχίσθω G. ἀθόλῳ ΩA et v. ἀθόλῳ
 GTV. δῆλῳ Φ. τὸ κέντρον ΩFETY. τῷ κέντρῳ AFGH (in H
 gamma est in ω vocis κέντρῳ). παράχρουν] παράχρουν Φ.
 Magis attineum est παράχρων, ut εὔχρων in Arist. Thesmoph. v. 644,
 ἄχρων in Plat. Charm. p. 168, D, μιλάχρων ap. Photium p. 255, 3.
 At μιλάχρων est in Luc. Navig. c. 2. Libri, οὐ γὰρ ὥσπερ
 τοῖς ῥήτοροι γράφουσιν (γράφουσι n). G om verba τοῖς ῥήτοροι
 usque ad πίπραται γάρ. Ego post τοῖς ῥήτοροι signa posui in-
 cunae. Haec fere exceiderunt: οὐ γὰρ, ὥσπερ τοῖς ῥήτοροι [ἴθος,
 ἐπέπλαστα] γράφουσιν —. De locutione ὥσπερ ἴθος in Quacatt.
 Luc. p. 195 exposui. Sententia enim haec esse debet: „neque
 enim historici, ut rhetores, commentitia scribunt.“ Quare et acen-
 sativus male deest, qui proximis verbis πίπραται γάρ ἤδη oppo-

καὶ εἰρήσεται, πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥστε οὐ τί εἰπωσι ζητητίον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα Φειδίᾳ χρῆναι ἢ Πραξιτέλει ἱοκάνει ἢ Ἀλκαμῖναι ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χουσὸν ἢ ἄργυρον ἢ ἐλίγαντα ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ἐπηύχεε καὶ προὔπεβέβλητο, Ἡλείων ἢ Ἀθηναίων ἢ Ἀργείων πεπορισμένων, οἱ δὲ ἐπαιτιον μόνον καὶ ἐπιριον τὸν ἐλίγαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρύθμιζον καὶ ἐπὶνθίζον τῷ χουσῷ, καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, εἰς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθίσθαι τὰ πε-
63 πραγμένα καὶ εἰς δύναμιν * ἐναργέστατα ἐπιδειξαι αὐτά.

nendus erat, et dativus τοῖς ῥήτορσιν, nti nunc est explicari nequit. Quod nisi vox ἰδος excidit, scribendum erit ὥστε οἱ ῥήτορες, ut infra c. 53 legitur οὐχ ὥστε οἱ ῥήτορες. Librorum scripturam ὥστε τοῖς ῥήτορσιν ferri non posse unus fero vidit Solanus, a Wielandio nimis inepte derisus. Libri τὰ μὲν λεχθησόμενα ἴσται καὶ εἰρήσεται, oratione non prorsus intolerabili. Longe tamen id praestat, quod adolescens conieceram: „τὰ μὲν λεχθησόμενα, [οἶα] ἴσται, καὶ εἰρήσεται,“ collato Tullio De Senectute c. 6: „ut sunt, sic etiam nominantur senes.“ Similiter B. G. Weiskinn coniecisso Hermannus p. 300 observavit. αὐτὰ Victorius et v. αὐτῷ Ga. οὐ τί] οὐτὶ Α. συγγράφοντα] γράφοντα Α. Φειδίᾳ χρῆναι ἢ Πραξιτέλει ΩΦΑΕΗFGa. Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆται v. ἀλκαμῖναι Φ. ἢ τῷ] ἢ τῷ AHG et edd. quaedam. οὐδὲ γὰρ οὐδ' v. et fortassis Ω. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ΦF. οὐ γὰρ οὐδ' (οὐδὲ Α) ΑΕΗGa. ὕλην om Α. προὔπεβέβλητο ΩΑΗ. προὔποβέβλητα v. ἡλείων ἢ ἀργείων, ἢ ἀθηναίων Φ hoc verborum ordine. ἐρρύθμι-

ζον ΑΗa. ἐρ^ρρύθμιζον F. αὐτῶν εἰς vulgo recte. αὐτῷ εἰς ΩF. αὐτὸς εἰς ΗΦ et p m (qui ex correctione αὐτοῖς εἰς). αὐτοῖς εἰς AFVG. αὐτοῖς εἰς U. Lectio αὐτοῖς εἰς omnium paene recentissima multis temere probata est. οἰκονομήσασθαι ΩΦΑΕΗFGa. οἰκο-
δομήσασθαι v. τὴν ὕλην usque ad διαθίσθαι om G in textu, sed in margine explens ἡ ὕλη pro τὴν ὕλην scribit et δὴ τοι omittit: ἡ ὕλη τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον εἰς καλὸν διαθίσθαι τὰ πεπραγμένα. Quae Jacobitius (Vol. IV p. 128) male pro scholio habuit. τοιοῦτο] τοιοῦτον M. δὴ τῷ ΩΑΕΗM.
δὴ τοι F. δὴ τῷ vulgo et fortasse Φ. τὸ τοῦ] τὸ om Α. ἐναργέστατα v. et fortassis Ω et sic Φ ex correctione. ἐνεργέστατα

καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται αὐτὰ ὄρᾱν τὰ λεγόμενα καὶ κατὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπακηρίβηται καὶ τὸν οἰκτεῖον ἐπαινον ἀπεῖλχῃ τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. 52. πάντων δὲ ἤδη παρειακηνασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχήν, ὅποταν μὴ πάνυ κατεπιίγῃ τὸ πρῶγμα προδιοικήσασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε φροίμῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν λεκτίων. 53. ὅποταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρὲς προσοχὴν καὶ εὐμιάθειαν ἐμποιήσει τοῖς ἀκούουσι. προσεῖξοναι μὲν

AFM et p m Φ. οἴηται αὐτὰ ὄρᾱν τὰ λεγόμενα] sic olim correcti, ita ut αὐτὰ pro ταῦτα scriberem delete praeverbio μετά. Libri, οἴηται μετὰ ταῦτα (μεταταῦτα AFa) ὄρᾱν τὰ λεγόμενα. Bekker verba μετὰ ταῦτα falso delovit probante Cobeto V. L. p. 281. καὶ κατὰ τοῦτο] ita correctum est a Bekkero, probante Cobeto V. L. p. 281. Libri καὶ μετὰ τοῦτο (μετατοῦτο F), quod corruptum esse primus vidit Solanus. τῷ τῆς] τὸ τῆς ΦAIIF.

52. ὅποταν ΩΦFHM. ὁπότ' ἂν AEUVG. ὅταν (ὅτ' ἂν a) ead. ante Schmiederum. προδιοικήσασθαι] διοικήσασθαι A. τότε] τῷ τε AM. Libri τῷ ἀποσαφῶντι, quod non intelligo. Conieci, τῷ ἀποσαφῶντι τι h. e. „revota tum quoque quasi quodam prooemio utitur clara rerum, de quibus dicendum est, expositione.“ Plane sic et praecessit in verbis προδιοικήσασθαι τι. Tum cf. locutionem σὺ δὲν ἀποσαφῶντις Vitar. Auct. c. 14 et in Plat. Cratylo

p. 383, b. περὶ om G. λεκτίων A et v. λεκτῶν ΩEG. λεκτῶν F. δεκτῶν Φ.

53. φροιμιάζεται p m F. μόνον ΦAII. μόν^{ον} Ω. μόνον v. ἄρξεται A. προσοχὴν καὶ M et fortassis Ω. προσοχῇ καὶ

ἢ F. προσοχὴν ἢ ΦA et v. ἐμποιήσει Bekker probante Dindorfio. εὐπορήσει ΦIIa et p m E. εὐπορίσει disorto ΩE per m et vulgo. εὐ πορίσει A. οὐκ εὐπορίσει G. ἐκπορίσει F solus. Εμποιεῖν est „aliquid alterius animo injicere“ (nt in locis Hermannii ad c. 29 p. 187) quae notio h. l. requiritur. In censura p. 246 Lobeckium ad Phryn. p. 595 vocatus lectionem εὐπορήσει comprobaram. Sane εὐπορεῖν τινὶ τι saepe idem est quod πορίζειν s. ἐκπορίζειν, sicut in omnibus locis, quos Lobeckius I. I., Schneider ad Xenoph. Anab. V, 8, 25 p. 326 et Schaefer ad Demosth. T. II p. 262 collegervnt. Adice Alexidis versum ap. Athen. III p. 124, a: ἔχοντες, σὺ δὲν εὐποροῦμεν τοῖς

γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὥς περὶ μεγάλων ἢ ἀναγκαίων ἢ οἰκείων ἢ χρησίμων ἔρεϊ· εὐμαθῇ δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὴς αἰτίας προεκτιθέμενος καὶ προσοριζὼν τὰ 64 κεφάλαια τῶν γεγενημένων. * 54. τοιοῦτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο, Ἡρόδοτος μὲν, ὥς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμασιὰ ὄντα, καὶ ταῦτα νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα καὶ ἥτις βαρβαρικὰς· Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίας εἶσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον [καὶ μεῖζον] τῶν προγεγενημένων ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ πα-

πέλας. At εὐπορεῖν τινί τι potius est „alicui aliquid suppeditare,“ uti crebro dici videmus *χρημάτων τινι εὐπορεῖν*, quae notio a nostro I. abhorret. μὲν γάρ. γὰρ om ΦII. ἢ οἰκείων om A. ἢ tantum om Φ. At verba ἢ οἰκείων ad sententiam aptissima sunt. τὰ ὕστερα ποιήσει diserte ΩΦ et v. τὰ ὕστερον ποιήσει ^{ον}

M et qui ὕστερα F, quod fortasse probandum. Pro verbis καὶ σαφῇ — ποιήσει A sic: καὶ σαφέστερα ποιήσει τὰ ὕστερα. προσοριζὼν Ω. περιοριζὼν A et fortasse Φ et v. Ceterum apte Hermannus contulit eandem fere verba apud Dionys. W. Judic. De Thucyd. 19 p. 855, 11: αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προλαμβάνοντας (ita ibi Reiskins pro προλαμβάνοντας).

54. τὰ] τα A. ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ] ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ A (ita A), quod sic interpretor: ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ (i. e. τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα). Hoc enim verborum ordine Herodotus I, 1 ipse utitur: ὥς μὴτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμαστά — γένηται, μεγάλα] γένηται, καὶ μεγάλα G et fortasse Φ. καὶ ταῦτα] καὶ αὐτὰ ΦAH. μέγαν τε] μέγαν δὲ G. Male Bekker μέγαν γε conjecit invito etiam Thucydide. Libri καὶ ἀξιολογώτατον καὶ μεῖζον. At verba καὶ μεῖζον ego ut spuria seclusi duco Hermannō p. 316, quem nunc Sommerbrodtius secutus est. Neque enim exstant haec verba in eo loco, qui hic verbotenus repetitus est, Thucyd. I, 1: ἐλπίας μέγαν τε εἶσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων (sc. τοῦτον τὸν πόλεμον). Quumque μέγαν τε καὶ μεῖζον ad se invicem referenda essent: apparet verbis καὶ μεῖζον servatis voces καὶ ἀξιολογώτατον reluctantō Thucydide delendas fore; nam tunc demum haec quoque por se recte dicta essent: μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίας εἶσεσθαι καὶ μεῖζον τῶν προγεγενημένων —. Nec vero καὶ μεῖζον defendere licet alio I., ejus loci hic ab Luciano nulla ratio habita est, Thucyd. I, 21 fin: δηλώσει ὅμως μεῖζον γεγενημένον

θήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι. 55. μετὰ δὲ τὸ προσοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν ἢ μηχανόμενον ἢ βραχνύμενον, εὐαφής τε καὶ εὐάγωγος εἶσι· ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετὰβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σώμα τῆς ἱστορίας διήγησις μακρὰ ἔστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προῦχειν μηδὲ κοιλαινεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω, τῇ τε λίξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ καὶ ἀλύσεως τρόπον συννηροσμήνον, ὡς

αὐτῶν. ξυνέβη] συνέβη G. ξενέβη Φ „ex correctione; quid autem fuerit, non satis liquet.“ Facillior conjectura fuerit, quam tutior, a prima manu in Florentino codice ξυνενέχθη scriptum fuisse. Nam haec verba: „καὶ γὰρ παθήματα — γενέσθαι“ saepe ducta sunt e Thucydide I, 23 iuit: „παθήματα τε ξυνενέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἰσῷ χρόνῳ.“ Potuit igitur Thucydidum ξυνενέχθη h. l. retinere, ut Dionysius H. Jud. de Thucyd. 20 p. 860 retinuit; potuit vero etiam Lucianus ξενέβη substituere, quod ipsum verbum idem Dionysius substituit De admir. vi die. in Demosth. 39 p. 1074.

55. μετὰ δὲ HUV, probantibus Schmiedero et Schaefero ad Bos. Ellips. p. 287 et ad Gregor. Cor. p. 216. μέγα δὲ G. μέγα δὲ ΦΑ et v. (de Ω parum constat). τὸ om F. post βραχνύμενον in V est ἀνάλογον. εὐαφής τε καὶ Schaefer H. H. emendata etiam interpunctione. εὐαφής δὲ καὶ diserto ΩΦΑ et v. εὐαφής καὶ H. κατακεκοσμήσθω] κατακεκοσμήσθω ΦH. αὐτῇ ὁμοίως Solanus et fortassis H. Ceteri libri (diserte ΩΦΑ) αὐτῇ ὁμοίως. προῦχειν] προῦχειν A ut solet. μηδὲ κοιλαινεσθαι] ita scripsi Hermanno refutato in censura p. 247 itaque fortassis Ω. Ceteri libri, μήτε κοιλαινεσθαι. ἐπανθείτω, τῇ τε λίξει] ΩΦAHFG. ἐπανθείτω τῇ λίξει vulgo. In censura p. 218 ostendi, verba ὡς ἔφην ad superius c. 43 et c. 44 referenda esse ideoque hic τὲ recipiendum fuisse totumque locum, qui non intellectus erat, sic accipi debere: „perspicuitas efflorescat (scil. in narratione), quae (sc. perspicuitas) et dictione, ut supra ostendi, efficiatur et rerum inter se comprehensione.“ συμπεριπλοκῇ] συμπλοκῇ GV.

τῇ ἀπόλυτα (vñ see m) F. γὰρ om AG. τὸ πρῶτον] τὸ om H. ἀλύσεως Victorius et v. ἀλύσεως Aa minus attice. τρόπον

μὴ διακεκώθαι μηδὲ διαγῆσεις πολλὰς εἶναι ἑλλήλαις
 παρακειμένους, ἀλλ' αἰεὶ τῷ πρώτῳ τὸ δεύτερον μὴ γει-
 νῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν καὶ ἀνακεκράσθαι κατὰ
 65 τὰ ἄκρα. * 56. τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα
 εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτιῶν εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι
 χορὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον
 ἀπὸ τῶν πραγμάτων· λίγω δέ, εἰ παραθείοις μὲν τὰ
 μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λίγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα·
 μᾶλλον δὲ καὶ παραλεπτιέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐστὶς
 τοὺς φίλους καὶ πάντα ἧ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο
 ἐν μύθοις τοῖς πέμψαι καὶ τοῖς ὀρνέοις καὶ λοιπὰσι το-
 σαύταις καὶ συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγῶσι καὶ ὑπογαστρίοις
 καὶ σαπίρδην ἐνθήσεις καὶ ἔτρος, ὅτι κἀκεῖνο παρε-
 σκεύαστο, ἀμελήσεις δὲ τῶν ἐντελεστέρων. 57. μάλιστα
 δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν ἢ τειχῶν ἢ ποταμῶν

ΩΦΑΗΗ/ΥG Victorius. τῷ πρώτῳ vulgo. τῷ πρώτῳ τὸ δεύτερον] ita corroxi. τῷ πρώτῳ τῷ δευτέρῳ Φ. τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ A et fortassis Ω et vulgo. ἀνακεκράσθαι AFG.

56. ἢ ῥημάτων om G. λίγοις] λίγαις ΦA. δ' ἱκανῶς Φ et v. δὲ ἱκανῶς AF et fortassis Ω. Post ἱκανῶς A addit μὲν.

παραλεπτιέον A. παραλεπτιέον F. λαγῶσι Hermannus, quod in censura p. 237 comprobavi. λαγῶσις E. λαγῶσις vulgo et fortassis ΩΦ, parum attice, qua forma Lucianus abstinuit. Nam in Saturaal. c. 28 pro λαγῶν bene auper λαγῶν editum est. Denique etiam in Convivio c. 22 λαγῶσ corruptionum videtur. ὑπογαστρίοις] ὑπογαστρίων U. ὑπογαστρίαν V. Tum A om verba: καὶ λαγῶσι καὶ ὑπογαστρίοις. Verba sic transponenda esse censuo: — καὶ τοῖς ὀρνέοις καὶ οὐοῖν ἀγρίοις καὶ λαγῶσι καὶ ὑπογαστρίοις καὶ λοιπὰσι τοσαύταις καὶ σαπίρδην ἐνθήσεις —. Etenim verba καὶ λοιπὰσι τοσαύταις quum significare videantur: „denique inter tot patinas“ (de quo voculae καὶ usu in Quaest. Luc. p. 67 disserui): in ipso fine reponi debent. Cui transpositioni verborum quam ex A modo enotavi omisio favere videtur. Ceterum verba ὀρνέοις καὶ οὐοῖν ἀγρίοις καὶ λαγῶσι etiam alibi, ut supra c. 20 arctissime conjuncta sunt. σαπίρδην] πέρδην V. ἐνθήσεις vulgo. ἐνθήσῃς Φ. ἐνθήσῃ A. ἐνθήσει ΩEH. ὅτι ΩΦAΗΗV et ipse E a p m. εἰ τι Idem E nec m. et vulgo. Veram esse lectionem ὅτι in censura p. 248 docui. κἀκεῖνο libri omnes. Ego vero malim κἀκεῖνα. ἀμελήσεις A. ἐντελεστέρων H.

ἐομηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπι-
δείκνυσθαι δοκοίης καὶ τὸ σαιτουῦ θρῶν παρὲς τὴν ἱστο-
ρίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσσφάμενος τοῦ χρησίμου καὶ σα-
φοῦς ἔνεκα μεταβῆσθ, ἐκφυγὼν τὸν ἔξον τὸν ἐν τῷ πράγ-
ματι καὶ τὴν τοιαύτην ἄπασαν ληνείαν, οἷόν τι, ὁρᾷς,
καὶ Ὅμηρος ὁ μεγαλόφρων ποιεῖ καίτοι ποιητὴς ὢν
παράθει τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τιτυὸν
καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλ-
λίμαχος ἔλεγε, * πόσοις ἂν οἶμι ἔπεισι τὸ ὕδωρ ἄχρι 66
πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν, εἴτα πόσοις ἂν
Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ
τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρυσάμενος σκέψαι ὅπως εὐθὺς
ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα
δηλώσας ἀναγκάιον καὶ χρεῖωδες ὄν, ἢ Ἐπιπολῶν τεί-

57. δοκοίης καὶ σαφοῦς ἔνεκα continuat H mediis omissis. τὸ
σαιτουῦ] το σαιτουῦ A (sic A). μεταβῆσθ] μεταβῆς ΦΑΗ. τοι-
αύτην] τοσαύτην F. οἷόν ὁρᾷς τι καὶ libri omnes. At ego trans-
posui: οἷόν τι, ὁρᾷς, καὶ — similiq. modo Sommerbrodtius. De
v. ὁρᾷς mediae orationi interposito in Quaestt. Luc. p. 96 exposui.
Tum οἷόν τι prorsus eodem modo priora continuat supra c. 33 init.,
Verr. Hist. 1, 2 init., Anaebar. c. 20, ibid. c. 35. Οἷόν τι etiam
alibi exstat ut in D. Mort. XXVII, 4. Contra haec verborum collo-
catio, οἷόν ὁρᾷς τι, quam Dindorfius Vol. I p. XIX probat, in
Luciano nusquam reperietur. Omittam falsas de h. l. conjecturas,
in his meas ipsius in censura p. 249 et Burmeisteri in Quaestt.
crit. p. 44. ὁ μεγαλόφρων F solus, ut Hermannus p. 333 con-
jecerat, me in censura p. 249 non improbaute. ὡς μεγαλόφρον F.
ὡς μεγαλαλόφρων A. ὡς μεγαλόφρων ΩΦ et v. καὶ τὸν Τιτυὸν
FG. καὶ Τιτὸν Φ. καὶ Τιτυὸν ΩΑ et v. καὶ τοὺς ἄλλους ΩΦ
et v. καὶ ἄλλους A. Εὐφορίων] εὐφρονίων F. Καλλίμαχος]
Luciano plane adsentiantur iudices inprimis idonei, Naekius in
Opusc. Vol. II p. 9 ed. Welcker. et Meinekius in Aualect. Alexandr.
p. 36: qui: „Callimachus, inquit, in summa brevitate est loqua-
cissimus.“ ἤγαγεν, εἴτα] ἤγαγε. εἴτα Φ. εἴτα om H. ἐκύλισε]
ἐκύλισεν Φ, ut paullo ante G habet ἔλεγεν. πολιορκίας σχῆμα
antiqui libri omnes (diserto ΩΦΑ). πολιορκίας χρῆμα VY et Jun-
tina ed., interpolatione inepta. χρεῖωδες] χρῆσιμον A. ἢ om
AF. pro eo ἣν habet E. ἔτε πόλεων σχῆμα libri omnes (diserto
ΩΦΑ). Pro ἔτε πόλεων Gesner ad h. l., Marklaudus ap. Dorvillium
ad Chariton. p. 370, Hemsterhusius in Anecd. p. (61) alii Ἐπι-
πολῶν certatim restituerunt. At σχῆμα quoque, quod e verbis

χισμα, ἢ Συρακοσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἰς γὰρ οὕτω τὸ τέχος, καὶ ὡς φείγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα πολλὰ ὄντα. 58. ἔν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δείξῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα τῷ προσώπῳ καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω, ἔπειτα ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐρεῖται σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα. 59. ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι πᾶν πεφεισ-
67 μένοι * καὶ περιεσκεμμένοι καὶ ἀσικοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ τεχνεῖς καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἕξας φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων καὶ

prae ingressis πολιορκίας σχῆμα originem duxit, manifeste corruptum est. Emendavi autem Ἐπιπολῶν τεύχισμα. Voco τεύχισμα Thucydides VII, 4 utitur. Quam correctionem Lucianus ipse stabilivit supra c. 38, ubi recte docuit Atheniensibus optandum fuisse ἀνατρέπειν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατεύχισμα. Nam illud ipsum παρατεύχισμα Thucydide VII, 42 auctore fuit Syracusanorum. Adde Thucyd. VII, 4: ἐτεύχειζον οἱ Συρακοῖοι καὶ οἱ ξέμμαχοι διὰ τῶν Ἐπιπολῶν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀρξάμενοι ἄνω πρὸς τὸ ἰγκάρσιον τεύχος ἀπλοῦν. At quod ego hic restitui Ἐπιπολῶν τεύχισμα, id etiam ad Athenienses pertinet, qui Epipolas prius munierant, quam eandem Atheniensibus rursum ereptas munirent Syracusani. Ceterum Bekker h. l. Ἐπιπολῶν ἔργμα cum dubitatione conjecit. Συρακοσίων Dindorfius. libri Συρακουσίων. τὸν λοιμὸν vulgo et fortassis Ω. τὸν πόλεμον H. τὸν τόμον Victorius. το ... μὸν (sic, aphasis literis nonnullis) Φ. το μὸν F. τομὸν A (sic A). Eodem spectat E, in quo pro λοιμὸν legi μὸν dicitur. εἰς γὰρ Φ. οὕτω ΦA et v. οὕτως Ω. αὐτοῦ om A. τὰ om H. αὐτοῦ τὰ usque ad καὶ ταῦτα. πλὴν (c. 58) om a.

58. λόγους] λόγος p m et λόγον ex correctione Φ. δείξῃ] δείξει FII Victorius. εἰκότα] εἰκότας FMG.

59. μετὰ ἀποδείξεων] μετὰ ἀποδείξεως Φ, quod non deterius est vulgato. Certe Polybius X, 24 in simili ac paene gemello loco bis scripsit μετ' ἀποδείξεως. τεχνεῖς M iu marg. καὶ μὴ ἄκαιροι — καὶ τὴν αὐτὴν] Haec quoque aut mutilata videntur aut corrupta. Nam ut verbum, a quo v. ἔπαινοι pendent deesse possit: at neque rectem ἐκεῖνοί intelligere licet, neque καὶ „aliqui“ usquam significant. Hodie lacunam et eam talem fere agnoscore videor: — ἐκεῖνοί εἰσι, [περὶ ὧν γράφεις. εἰ δ' ἄλλως ποιήσεις,

διατριβὴν ποιούμενον τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ιστορεῖν τὰ πεπραγμένα. 60. καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπόσει, λεκτικός μὲν, οὐ μὴν πιστωτικός πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετικός τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκασοῦσι περὶ αἰτιῶν· σὺ δ' ἀκίνδυνος καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιφορεπίστερος. 61. τὸ δ' ὅλον ἐκείνον μοι μέμνησο (πολλάκις γὰρ τὸ αὐτὸ ἰσῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράψῃ, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονται σε καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ιστοχασμένος πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραψῃ καὶ παρ' ἐκείνων * ἀπαί- 68
τει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται περὶ σοῦ· «ἐκεί-
νος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν καὶ παρησιᾶς μεσιτὸς, οὐδὲν οὔτε κολακευτικὸν οὔτε δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλή-
θειαι ἐπὶ πᾶσι.» τοῦτ', εἰ σωφρονοῖ τις, ὑπὲρ πάσας
τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. 62. ὁρᾷς τὸν Κινίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποιή-

ἢ κόλαξ εἶναι δόξεις, ἢ] καὶ τὴν αἰτίαν —. Vide imprimis infra c. 63 init.

60. παρεμπόσει A. παραπίσει ΩΦΕFHG. πιστωτικός] πιστο-
τικός a. οὐ δ' HY et fortassis Φ et Juntina. σοὶ δ' ΩEFG et
qui ut solet σοὶ δ' A et reliquae edd. vett. οὐδέτερον] οὐδὲν A.

61. γὰρ accessit ex ΩΦAEFII. τὸ αὐτὸ ΩE et vulgo. τοῦτο
ΦAFH et Juntina. μόνον ὁρῶν] ὁρῶν μόνον A. γραφῆς
p m et ex correctione γράψῃ ὡς οἱ νῦν Φ. ἐπαινέσονται σε καὶ
τιμήσουσιν ΩAEFHa et qui se omittendo videtur, Φ. ἐπαινέσονται
σε καὶ τιμήσουσιν vulgo. Cf. censuram nostram p. 249. πρὸς
τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραψῃ] Ego ut Infelicem Schaeferi ad
Dionys. H. De Comp. Verb. p 405 adn. conjecturam refellerem,
non uti mero errore Jacobitinis scripsit, D. Mort. V, 2 locum
alienissimum, sed aptissimum De Hist. Conscr. c. 63 init. in cen-
sura p. 250 comparavi. Adde Isocratem ad Demonic. 11, 4 Bekker.

Post λέγεται deleui καὶ cum ΦAFH, praeunte Bekkero. ἐκεί-
νος] ἐκείνο F. μεσιτὸς] μεσιτὸς ΩAE. οὔτε — οὔτε Hermannus.
Libri οὐδὲ — οὐδὲ. δουλοπρεπὲς ΩΦAEFHGYA. δουλοπρεπὲς
eneteras edd. vett. εἰ σωφρονοῖ A et v. εἰ σωφρονοῖ ΩEH.
εἰ σωφρονεῖ F. εἰ σωφρονεῖ Ga. εἰ σοὶ φρονεῖ Φ. πάσας τὰς νῦν
vulgo. τὰς πάσας νῦν ΩE. τὰς πάσας τὰς νῦν ΦAII. Scribendum
videtur, ἀπάσας τὰς νῦν. ὀλιγοχρονίους] ὀλιγοχρονίου Victorinus.

62. πῶργον ΩΦAFH. πῶργον G edd. vett. καὶ κάλλιστον]
καὶ om H. ἔργων ΩA et v. ἔργον ΦEFG. εἰς ΩΦG, εἰς A

σεν; οὐκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον ἀπάντων, ὡς πυροσέουτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης καὶ μὴ καταφέρουσιν εἰς τὴν Παραπονίαν, παγγάλειον, ὡς φασιν, οὖσαν, καὶ ἀφικτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα· οὐκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον ἐνδοθεν μὲν καὶ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἔγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τι-
 69 τάνῃ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε * τοῦτομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅπερ καὶ ἐγένετο, πᾶν ὀλίγον χρόνον συνεκπεισούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφυγησόμενον δὲ, „Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτήροιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων.“ οὕτως οὐδ' ἐκείνος εἰς τὸν τότε καιρὸν οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρι ἂν ἐστίῃ ὁ

et v. Παραπονίαν] παραπονίαν ΦΑΕFG. εἰς τὴν Παραπονίαν] ἐν τῇ παραπονίᾳ Victorius. ἀφικτον Solanus. Libri omnes ἀφικτον (diserte ΩΦΑΕFGH odd. ante Reitzium). Vide quae in censura p. 250 dixi. εἰς] ἐς G. τὸ ἔργον] αὐτὸ τὸ ἔργον ΦΑ, lectione inepta, quae unde nata sit, nunc Marcianus docet, in quo continuo pro τὸ αὐτοῦ ὄνομα legitur: τὸ αὐτὸ ὄνομα. τὸ αὐτοῦ ὄνομα Reitzius. τὸ αὐτοῦ ὄνομα ΦΑ et v. τὸ αὐτὸ ὄνομα Ω. ἔγραψεν Α. ἐπέγραψεν Η. ἐπέγραψεν Φ et v. totum hoc verbum om Ω. ἐπέγραψε] ἐπέγραψεν Ω. βασιλεύοντος] βασιλέως Α.

Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος] ita libri et h. l. et in scholio Vossiano ac Guelferbytano ad Icaromen. e. 12 (T. IV p. 201 ed. Jacobit.). At Σώστρατος Κνίδιος Δεξιφάνους male legitur apud Strabonem XVII p. 791, D: τοῦτον δὲ (sc. τὸν πύργον) ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τῶν βασιλέων, τῆς τῶν πλωϊζομένων σωτηρίας χάριν, ὡς φησὶν ἡ ἐπιγραφή. [Ἐπίγραμμα: Σώστρατος Κνίδιος Δεξιφάνους θεοῖς σωτήροιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων.] Ἀληθὲν γὰρ οὐός —. Quae uncis inclusi, ea recte vidit Cobetus V. L. p. 246 non Strabonis verba esse sed Luciani, ex hoc ipso loco illa perperam in Strabonem transfusa. Cuiusmodi additamentis pleni sunt codices Strabonis, uti Meinekius in Vindic. Strabon. p. 8, p. 14, p. 84, p. 241 et alibi verissime docuit. Ego vero dudum suspicor, marginum scholia Strabonis verbis ipsius temere inserta esse: pleraque enim huius generis, velut haec ipsa de Sostrato ab scholiastis conscripta esse in oculos incurrit. πλωϊζομένων] πλωϊζομένων EHG. οὕτως] οὕτως Ω. οὐδ'] οὐδὲ ΦΑ. τὸν αὐτοῦ βίον Reitzius. τὸν αὐτοῦ βίον ΩΦΑ et v. εἰς F. εἰς ΩΦΑ

πύργος καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. 63. χρόν τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι, σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις.

οὕτως σοι κενὸν καὶ σιᾶθμῃ ἱστορίας δικαίως. καὶ εἰ μὲν σταθμῆσονται τινες ἀντιῆ, εὖ ἂν ἔχῃ καὶ εἰς δῖον ἡμῖν γέγραπται, εἰ δὲ μὴ, κεκύνισται ὁ πίθος ἐν Κρανείῳ.

et v. ἄχρῃ ἂν F. ἄχρῃς ἂν ΩΦΔ et v. μέχρις ἂν Victorius.

ἰσθήκη F HGa. ἰσθήκη^{ος} V in γρ.

63. ἤπερ] εἴπερ Φ. ἤπερ A. ἀντῆ] αὐτοῦ Victorius. εἰς δῖον] ubique alias (si recte memini) Lucianus εἰς δῖον scripsit.

πίθος ΩΦΔΕΗFGYac. λίθος ceterae edd. ante Reitzium et U.

κρανείῳ Φ HG et p m E. κρανίῳ Ω AF et sec m E et edd. ante Reitzium.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Reitz. II p. 702.

1. ΜΙΚΤΛΙΟΣ. Ἀλλὰ σὲ, ὃ κάκιστε ἀλεκτρονῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουσιούντα καὶ ἡδίστῳ ὀνείρατι ξυνόντα καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺν σοῦ μαρωτέραν πενίαν διασέγοιμι. καίτοι εἴ
703 γε χορὴ τεκμαίρεσθαι * τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἐτι οὔσα καὶ τῷ κράτει μηδέπω με τὸ ὄρθριον ὥσπερ εἴωθεν ἀποπηγ-
νύντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδίστατός μοι προσελαν-
νούσης ἡμέρας), οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δ' ἀνι-
νος οὗτος ὥσπερ πρὸ χρυσοῦν ἐκείνο κώδιον φυλάττων ἀφ' ἐσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε.
ἀμνηοῦμαι γὰρ ἀμείλει σε, ἣν μόνον ἡμέρα γίνηται, ξυν-
τρέψων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν δέ μοι πράγματα παρέξεις
μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. Μίκυλλε
δέσποτα, ὧμην τι χαρμίσθαι σοι φθάνων τῆς νυκτός

Adnotatio critica.

1. ὃ κάκιστε Φ et v. κάκιστε Α. ὃ κάκιος ἀλεκτρονῶν, Co-
betus ad Orat. De Art. Interpr. p. 128 frustra conjecit. Vide infra
c. 7 et c. 26. De genetivi usu ipso ad c. 19 p. 292 ed. pr. ex-
posueram. ὀνείρατι AC. ΔΥΥ. ὀνείρα ΦG et v. Illud in Praefat.
Quaest. p. XXVIII probavi. ὄρθριον in Α (nunc etiam in G)
inventum De Atticism. Luc. I p. 4 comprobavi. ὄρθρινόν Φ et v.
ἀποπηγνύντι (sic) AC. ἀποκναίνοντι et in m. γρ. ἀποπηγνύντι G.
ἀποκναίνοντι Φ et v. ὁ δ' ὁ δὲ ΑΦ et v. ἀμείλει AC. εὐθὺς
Φ et v. ξυντρέψων Φ. συντρέψων Α et v. νῦν δέ ΦLMA.
νῦν γάρ Α et v. μεταπηδῶν ΑΦGTUV. ἀναπηδῶν v. φθάνων
Φ et v. προλαμβάνων AV, quod mihi glossema videtur. Vide He-
sychium s. φθάνει, Photium p. 646, 3, Suidam s. φθάσειεν et s.
φθάιης, denique Eustathium ad Il. p. 810, 42 et p. 886, 48.

ὅπόσον ἂν δυνάμην, ὥς ἔχοις ἐποφθρενόμενος ἀνύειν
τὰ πολλὰ τῶν ἔργων· ἣν γοῦν πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν μίαν
κηπίδα * ἐργάσῃ, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτ' ἐς τὰ ἄλγητα 701
πεπονθήκως. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἔου-
χάσομαι σοι καὶ πολὺ ἀφρονέτερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων,
σὺ δ' ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν λιμώτης ἀνεγρόμενος.
2. ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί
τὸ κακὸν τοῦτ' ἐστίν; ἀνθρωπίνως ἐλάλῃσιν ἀλεκτρῶν.
ΑΛΕΚ. εἰτά σοι τίρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ
ὁμόφρονος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. πῶς γὰρ οὐ τίρας; ἀλλ'
ἀποτρέπετε ὦ θεοὶ τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. σὺ
μοι δοκεῖς ὦ Μίκυλλε κορυθαῖ ἀπαίδευτος εἶναι μηδ'
ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ
Ἀχιλλέως ἥππος ὁ Ξάνθος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ
χοιμετίζῃν ἐστῆκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, * 705
ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἄνευ τῶν μέ-
τρων· ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνος καὶ τὰ μέλλοντα
προειδίσκετο, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἰδοκεῖ ποιεῖν οὐδ'
ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον ἀποτρέ-
ψαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας,
εἰ σοι ἢ τῆς Ἀργοῦς τρόποις ἐλάλῃσιν, ὥσπερ ποτὲ, ἦ

ἀν] vulgo om. habent ACΦGA. ἐποφθρενόμενος ACΦGATV.
ὁφθρενόμενος v. et Thomas p. 255, 14. ἀνύειν AGAV. προ-
ανύειν LM et plerique libri Thomae. διανύειν v. De Φ parum
constat. ἀνίσχειν ἥλιον Schmieder et ego olim quasi ex A. At
recte Klotzius alterum ordinem requirit. Et habent ἥλιον ἀνίσχειν
AG (ἀνίσχειν etiam CAV). ἥλιον ἀνατίλλαι Φ. ἀνατίλλαι ἥλιον v.
ἐργάσῃ AC. ἐξεργάσῃ Φ non male. ἐργάσαιο v. πρὸ — ἄλγητα
vulgatam tuetur A sed habet τοῦ ἐς pro τοῦτο ἐς (i. e. τοῦτ' ἐς).
ἴν' ἰοθήης τὰ ἄλγητα ΦMa et in quo ἰοθήεις L. οὐ δ' Φ. οὐ
δὲ A et v.

2. Ἡράκλεις Φ et v. Ἡρακλῆς AG. τοῦτ' A. τοῦτο Φ et
v. ἀνθρωπίνως Φ et v. ἀνθρωπικῶς A, quod et ego p. 275 et
l. l. p. 131 Cobetns rejecimus. ἀλεκτρῶν] ἀλεκτρῶν A. ὁ ἀλε-
κτρῶν Φ et v. τοιοῦτον Φ et v. τοιοῦτο A. ἀποτρέποιτε
AΦCGAV. ἀποτρέπετε v. μηδ' Φ. μηδὲ A et v. καὶ ὁ ATV.
καὶ om. ΦG et v. ἀλλὰ καὶ A et v. ἀλλ' Φ. οὐδ' ὁ Φ.
οὐδὲ ὁ A et v. ὥσπερ οὐ A et v. ὥσπερ οὐ νῦν ΦGA. εἴ
σοι Φ et v. σοι om. A. Reliqueram in editione vulgatam, ἐλά-

ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς αὐτόφωνος ἱμαντεύσατο, ἡ εἰ βύρ-
 σας εἶδες ἱερπούσας καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα ἡμίοντα,
 περιπεπαρμέναι τοῖς ὀβελοῖς· ἐγὼ δὲ Ἑρμοῦ πάρεδρος
 ὢν λαλιστότου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων καὶ τᾶλλα
 ὁμοδίατος ὑμῖν καὶ σύντροφος οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκ-
 μιμνήσσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν
 706 ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι * σοὶ τὴν ἀλγιστίαν
 αἰτίαν ἐκτεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας καὶ ὅθεν ὑπάρ-
 χει μοι οὕτω λαλεῖν. 3. ΜΙΚ. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ
 ταυτὰ ἔστιν, ἀλεκτρυνὼν οὕτω πρὸς με διαλεγόμενος; εἰπέ
 δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὃ βέλτιστε, ὃ τι καὶ ἄλλο σοὶ
 τῆς φωνῆς αἴτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι καὶ πρὸς οὐδένα
 ἔρω, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσει μοι, εἰ
 τινι διηγοίμην ὥς ἀλεκτρύονος αὐτὰ ἐκλόντος ἀκηκόως;

λησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος, quam plane
 habet Φ. φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος etiam Ω ap. Cobet. l. l.
 p. 131. ἐλάλησεν ἡ Δωδώνῃ αὐτόφωνος AV, in quo bene habet ἡ,
 caetera absurda. Nam vulgata quoque inepta est: quasi vero non
 Argus navis carina et ipsa vulgo credita sit vocalis fniase. Recto
 jam adolescens correxeram, ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ, ἡ ἡ ἐν Δωδώνῃ
 φηγὸς αὐτόφωνος ἱμαντεύσατο. Contuleram Amores c. 31 ἡ ἐν
 Δωδώνῃ φηγὸς, cui l. nunc addo Apoll. Rhod. 1, 527 Δωδωνίδος —
 φηγοῦ. ἱμαντεύσατο ΑΦCVΩ et qm ἱμαντεύσατο αὐτόφωνος G.
 ἱμαντεύετο v. ἡ εἰ Α et v. εἰ om. Φ. Hic quoque in edit.
 vulgatam reliqueram quamvis corruptam, ἡμίοντα καὶ ἱφθα (i. e.
 καὶ - ἱφθα

ἡμίοντα sive pro „ἡμίοντα“ legitur etiam „ἡμίφθα“). Ω ut
 vulgo ἡμίοντα καὶ ἱφθα. Sed ἡμίφθα καὶ ὅπτα L (i. o. pro
 „ἡμίφθα“ legitur etiam „ἡμίοντα“). Pro his solum ἡμίφθα
 habent ΑΦCGA idquo a Klotzio male receptum est. Immo scri-
 bendum erat μυκώμενα ἡμίοντα περιπεπαρμ. Nam ut unum
 ἡμίοντα probetur, flagitat et res ipsa et quo respicitur Homeri l.
 Odys. μ', 396 et Lucianus Saturnal. c. 23, ubi est μεταξὺ ὀπώ-
 μιν. Addo quao dixi in Quaest. Luc. p. 187. Cobetus l. l. p. 131
 recte illo quidem ἡμίοντα scribit, sed male tacet de Marciano.
 Nam quod Athenaeus dixit IX, p. 381, α ἡμίοντον καὶ ἡμίφθον,
 id ab h. l. alienum est. τᾶλλα Α. τᾶλλα ΦCG. τὰ ἄλλα v.
 ἀνθρωπίνην φωνήν Φ et v. itaque ego p. 276 et l. l. p. 131 Co-
 betus. ἀνθρώπων φωνήν Α.

3. πρὸς με Α. πρὸς ἐμὲ Φ et v. δ' οὖν ΑΦ et v. δ' οὖν
 μοι G. εἰ τινι Φ et v. itaque ego p. 276 et p. 131 Cobetus.

ΑΛΕΚ. ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατά σοι εὖ οἶδ' ὅτι λέξω, ὦ Μίκυλλε· οὕτως γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτριῶν φαινόμενος οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἔν. *ΜΙΚ.* ἤκουσά τι καὶ πάλα τοιοῦτον ἄμειλε περὶ ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτριῶν τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει καὶ ξυμπίνοι τῷ θεῷ καὶ ξυγκομάζοι καὶ κοινωνοίη τῶν ἔρωτικῶν· ὅποτε γοῦν ἄπιοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτριῶνα, καὶ ἐπειδὴ περ τὸν Ἥλιον μάλιστα ὑπεωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείποι πρὸς τὸν Ἡμιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰετὸν νεανίσκον μηχανήσασθαι ὅποτε ἀνίσχοι ὁ Ἥλιος. * εἰτὰ ποτε 707 κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτριῶνα καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα, τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτριῶνα μηχανῆσαι ἂν εἴ τις ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν Ἡμιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς περιβαλόντα καὶ σαγγεῦσασθαι τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλα ἐπεποιήτο ἐν' αὐτούς· ἀφαιρθέντα δὲ ὡς ἀφαιθῇ τὸν Ἄρη ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτριῶνος καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν ἐς τοιγὶ τὸ ὄρνειον αὐτοῖς ὅπλοις, ὥς ἔτι τῆς κόρυθος τὸν λόγον ἔχειν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ· καὶ διὰ

εἴ τι ΑΤΥ. αὐτὰ Φ et v. αὐτὸ ΑΥΥ. παραδοξότατά σοι εὖ οἶδ' ὅτι λέξω] ita correxi. παραδοξότατόν σοι εὖ οἶδ' ὅτι λέγω Φ(α. παραδοξότατόν σοι εὖ οἶδ' ὅτι λόγον Α. λέγω om V. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω γ. Ω ut vulgo εὖ οἶδ' ὅτι λέγω. Cobetus p. 131 ἐρωῶ pro λέγω conjecit. Fortassis ἀμείλει ita transponendum, ΜΙΚ. Ἀμείλει ἤκουσά τι καὶ πάλα τοιοῦτο περὶ ὑμῶν — Cf. D. Metetr. XII, 3. ξυμπίνοι AG schol. συμπίνοι Φ et v. ξυγκομάζοι G schol. ξυγκομάζει Α. συγκομάζοι Φ et v. ὅποτε ΑΦ et v. εἴποτε G.Aa. καὶ ἐπειδὴ περ] Alibi Lucianus ἀπειδὴ περ. τὸν ἥλιον μάλιστα (sic) Α. μάλιστα τὸν ἥλιον Φ et v. ἐξείποι ΑΦCQ.A. ἐξείπη γ. αἰετὸν v. αἰετὸν ΑΦ. αἰετὸν om. α. ἀνίσχοι CVY. ἀνίσχοι Α. φαίνει Φ.Aa. φαίνοι v. μὲν Φ et v. male om. Α. διὰ τὸ πιστεύειν Α et v. τῷ πιστεύειν Φ. ἐπεποιήτο VY.A. πεποιήτο AG. μεμηχάνητο Φ et v. ἐμμηχάνητο vel ἐπεποιήτο U. ἐπ' Φ et v. ἐπὶ Α. ἀφαιθέντα δὲ ὡς ἀφαιθῇ Quaest. Luc. p. 159. Ἄρη Αa. Ἄρην Φ et v. ἐς Α. εἰς Φ et v. ἔτι τῆς κόρυθος Α. ἀντὶ τοῦ κόρυθος Υ. ἀντὶ τοῦ κράνους Φ et v. Scribi etiam poterat ἔτι

τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους, τῷ γ' Ἄρει οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθηθεὶς ἀνατίλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾷν ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ. 4. ΑΛΕΚ. φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μικυλλέ, τὸ δ' ἐμὸν ἐιροῖον τι γίγνεσθαι καὶ πᾶν ἐναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβίβηκα. ΜΙΚ. πῶς; εἰδὼ γὰρ τοῦτο μάλιστα εἶδέναι. ΑΛΕΚ. ἀκούεις τινὰ Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. 708 τὸν σομιστὴν * λίγεις τὸν ἀλαζόνα, ὅς ἐνομοθετεῖ μῆτε κρεῶν γεύεσθαι μῆτε κνέμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὅψον ἐκράπειζον ἀποφαίνων, ἔτι δ' ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου Εὐφορβος γένοιτο·

τοῦ κρένους, ut patet ex Anachars. c. 33 et Aristoph. Ran. v. 1036. Sed ἔτι τῆς κόρεθος jam olim p. 277 jure probavi. Nam ἔτι necessario requiri patebit conferenti Ar. Avv. v. 483; v. 488 et Lucianae in Quaest. p. 288 collecta. Quod Cobeto l. l. p. 131 conjicere placuit ἀντὶ τῆς κόρεθος, ineptissimum est. ἐπὶ ΑΦ. ἐν G. A. καὶ διὰ ΑΓ. καὶ om. Φ et v. τῷ γ' Ἄρει οὐδὲν ὄφελος] ita correxi. τῷ Ἄρει οὐδὲν ὄφελος Α. τῷ Ἄρει ὅτ' οὐδὲν ὄφελος Φ et v. In scholio pro καὶ τι corrigendum erat Ἄρει id est τὸ εἶναι, Ἄρει οὐδὲν ὄφελος. Adeo ne scholiasta quidem ὅτ' legit. Cohæret autem ὄφελος cum verbo βοᾷν. Plane sic Hom. Il. γ', 513 ἀλλ' ἤτοι ταῦτα πάντα καταφλέξω περὶ κηλῆς, | οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος, —. Cum vulgata confer vulgatam De Merc. Cond. c. 3. Hinc alias ὅτε transponebam: ἀπολογουμένους, ὅτε τῷ Ἄρει οὐδὲν ὄφελος, —. ἀνατίλλοντα τὸν ἥλιον v. τὸν ἥλιον ἀνατίλλοντα Φ. ἀνιλενοόμενον τὸν ἥλιον AC. Jam olim p. 277 vulgatam probavi, ad quam proxima τὴν ἀνατολὴν referuntur. Frustra Cobetus p. 132 ἀνίστα τὸν ἥλιον conjecit. αὐτοῦ Α et v. om. Φα.

4. καὶ ταῦτα] καὶ om. Φ. ταῦτα ΑΦ et v. ταῦτ' G. τὸ δ' ΑΦ. τὸ δὲ v. γίγνεσθαι AC. ἐγένετο Φ et v. εἰς Φ et v. ἐς Α. Ἀκούεις τινὰ ACGTV. οἶσθα ἄρα τὸν Μ. οἶσθα ἄρα τὸν Φ et v. Μησαρχίδην Σάμιον om. Φα. ἐκράπειζον ἀποφαίνων ΑΦα. ἐκράπειζον ἄπορον ἀποφαίνων v. ἔτι δ' ἐπειθε τοὺς] ita conjeci. ἔτι δὲ πείθων τοὺς ΑΦGa. ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς v. τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλλέσθαι; ΑΛΕΚ. Ἰσθὶ δῆτα κάκιστο (pro κάκιστο ΦGa. κακίστον), ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητά φασὶ καὶ τερατοεργὸν (τερατοεργὸν Φ) τὸν ἄνθρωπον, ὃ ἀλεκτρυόν. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτός — ΦGa et v. Sed in Α omissis primum octo verbis, omissa Micylli persona et omisso τὸν ἄνθρωπον haec ita leguntur, τοὺς ἀνθρώπους ὡς πρὸ

γότητά φασι καὶ τερατογενὸν ὦ ἀλεκτρυόν. ΑΛΕΚ. ἐκείνος αὐτὸς ἐγὼ σοί εἰμι ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παῦ' ὠγαθὲ λοιδοροῦμενός μοι, καὶ ταῦτα οἶα εἰδὼς οἶός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκίνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυόν φιλόσοφος. εἰπεῖ δὲ ὁμοῦς ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως * ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄντις, 709 ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγρικὸς ἀναπέφηνας· οὐ πιθανὰ γάρ ταῦτα οὐδὲ πᾶν πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δὴ ἤδη μοι τετηρημέναι ἐν σοὶ δοκῶ πάνυ ἀλλότρια τοῦ Πυθαγόρου. ΑΛΕΚ. τὰ ποῖα; ΜΙΚ. ἐν μὲν ὅτι λάλος εἶ καὶ κρακτικός, ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πάντα ὅλα ἔτη οἶμαι παρῆναι, ἕτερον δὲ καὶ παρτελῶς παράνομον· οὐ γὰρ [ἄλλο] ἔχων ὁ τι σοι παραβύλοιμι [ἤ] κνάμους χθὺς ἔχον ὡς

τοῦ πυθαγόρου εὐφορβος γένοιτο. γότητά φασι καὶ τερατογενὸν ὦ ἀλεκτρυόν. ΑΛΕΚ. ἐκείνος αὐτός —. Gorlicensem plano secutus sum, ratus etiam Ἰοθι δῆτα ab eo interpolatum esse, qui supra Οἶοθα ἄρα legisset. Quamquam scriptura Ἰοθι δῆτα ἐκείνον ὡς nti sic licet, ut Ἰοθι δῆτα ὡς infra inseras ante ἐκείνος, hoc modo: ΑΛΕΚ. [Ἰοθι δῆτα, ὡς] ἐκείνος αὐτός —: potest enim primarius error natus videri e duplici ὡς (ἀνθρώπος ὡς et δῆτα ὡς) temere confuso. Denique τὸν ἀνθρώπον utrum delero an retinero praestet dubito. Sed Micellus infra demum dicit, σιωπᾶν ἐς πάντα ὅλα ἔτη οἶμαι παρῆναι, quae sic dicta sunt, ut hoc primum loco silentium memorari necesse sit. Recto igitur ab A absunt verba Micello indigna, ἐς πάντα ἔτη μὴ διαλέγεσθαι, in quibus μὴ διαλέγεσθαι inepto scriptum est pro σιωπᾶν sive ut in Vit. Auct. e. 3 μηδὲν λαλεῖν. Deinde quum dicendum fuerit Ἀποδὲς ἄρα κἀκεῖνο, vitiosum est Ἰοθι δῆτα κἀκεῖνο, vitiosus Optativus γένοιτο pro ἐγένετο. Omulm minimo vero gullus hoc quidem l. Euphorbi mentionem facere potest, ut qui anieo agat de Pythagora in gallum transformato. Ceterum Klotzius librum Gorlicensem h. l. mire contempsit. Mo ducem Sommerbrodtius et Dindorfius, retento tamen πείθων, nunc secuti sunt. παῦ' A. παύον Φ et v. ὠγαθὲ G. ὦ γαθὲ A. ὦ γαθὲ C.A. ὦ ἀγαθὲ Φ et v. οἶός τις ἦν τὸν τρόπον A et v. τὸν τρόπον οἶός τις ἦν Φ. Τοῦτ' αὖ — τερατωδέστερον A et v. ταῦτα (ταῦτα αὖ G.) — τερατωδέστερα Φ G.A. ταναγρικὸς A. ταναγαῖος Φ et v. δὴ ἤδη A Φ G. δύο ἤδη v. μοι om. G. τετηρημέναι ἐν σοὶ δοκῶ πάνυ ἀλλότρια] ita conjecit. τετηρημέναι δοκῶ πάνυ ἐν σοὶ ἀλλότρια A. τετηρημέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ Φ et v. οἶμαι αὐτε παρῆναι om Φ. οὐ γὰρ [ἄλλο] ἔχων ὁ τι σοι παραβύλοιμι [ἤ] κνάμους

- οἶδα καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ
 710 ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη καὶ ἄλλω εἶναι ἢ Πυθαγόρῃ ὅτι
 παραγενομήκεται καὶ τὸ ἴσον * ἡσεβηκέναι κυάμους
 γιγόντια, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιρὸς ἐδηδόκει.
 5. *Α. ΠΕΚ.* οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μικυλλε, ἥτις αἰτία τοιούτων
 οὐδὲ τὰ πρόσθορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ
 ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ γάγοιμ'
 ἂν, ὀφειδικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρητος ἡμῖν ἡ τροφή.
 πλὴν ἄλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε ὅπως ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο
 νῦν εἰμι καὶ ἐν οἷς πρότερον ἐβιώτευσα βίοις καὶ ἔτινα
 τῆς μεταβολῆς ἀπολίλυνκα ἐκάστης. *ΜΙΚ.* λέγοις ἂν
 ὡς ἐμοὶ γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε
 εἴ τις αἶρεσιν προθείη, πότῃρα μᾶλλον ἐθέλω σοῦ ἀκού-
 ειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον
 ἐκείνον αὐθις ὄραν τὸν μακρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα
 711 ὁπότερον ἂν ἐλοιμήην· οὕτως ἀδελφεὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς
 ἡδίστοις φανείσι καὶ ἐν ἰσῇ τιμῇ ἑμαῖς ἄγω * σέ τε καὶ
 τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. *Α. ΠΕΚ.* εἴτι γὰρ σὺ ἀνα-
 πεμπάζῃ τὸν ὄνειρον ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν καὶ

χθὲς ἦκον ὡς οἶδα.) Deleto semel ἔχων, quod in codd. bis scriptum est, ἄλλο ut deinceps ἢ addidi. Nam libri omnes, οὐ γὰρ ἔχων ὁ τε σοι παραβάλοιμι, κυάμους. Post κυάμους pergit A χθὲς ἦκον ὡς οἶδα, ἔχων, Φ autem ut vulgo χθὲς ὡς οἶδα ἔχων ἦκον. οὐδὲν Φ et v. οὐδὲ AG. Ω οὐδὲ μελλήσας (sic). ἄλλω AYY. ἄλλο ΦG et v. ἄλλος L. ἄλλον A. πυθαγόρῃ ὅτι] πυθαγόρειόν τι L (o scholio scilicet). ἐδηδόκεις Φ et v. βεβρώκεις A. ἐβεβρώκεις VY. Actum egit Cobetus V. L. p. 265.

5. γάγοιμ' ἂν AΦG et grammaticus Hermannii afferens ἐγὼ δὲ — γάγοιμ' ἂν Do E. R. G. Gr. p. 374. γάγοιμι ἂν v. οὐκ Φ et v. sed A om. πλὴν ἄλλ' G. πλὴν ἄλλὰ AC. A. ἄλλ' Φ et v. ἄκουε ὅπως A. ἄκουε πῶς Φ et v. οἷς A. ὅοις Φ et v. πρότερον ἐβιώτευσα βίοις καὶ ἔτινα (ἔτινα om Φ) τῆς μεταβολῆς ἀπολίλυνκα (G ἀπέλυνκα, quasi voluit ἀπέλυνσα) ἐκάστης ΦG et v. βίοις πρότερον ἐβιώτευσα καὶ ἔτινα τῆς μεταβολῆς ἐκάστης ἀπολίλυνκα A ordine parum rhetorico. πότῃρα AY. πότῃρον Φ et v. ἡδίστοις Φ et v. Ω ut vulgo ἡδίστοις, sed A om. φανέτοι] φανέτοις G omisissis proximis usque ad ἐνύπνιον. τιμῇ ἑμαῖς ἄγω Φ et v. ἑμαῖς τιμῇ ἄγω A. At cohaerent ἑμαῖς ἄγω οἱ τε, non τιμῇ ἄγω οἱ τε. ὅστις ποτὲ Φ et v. τίς ποτε A. καί τινα — κινήν] om. a. λόγος A et v. λόγος φησὶν GLA.

τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος ἀμενηνὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιδώκων; 6. ΜΙΚ. ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτριῶν, εὖ ἴσθι τῆς ὀψεως ἐκείνης· οὕτω μοι πολλὸν τὸ μῆλ' ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλειπὼν ὤχητο, ὡς μίγχις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἵπνον αὐθις κατασπώμενα. οἷον γοῦν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρεῖχέ μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις δεινὸν τινα τὸν ἔρωτα φῆς, εἴ γε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον ὑπὲρ τὰ * ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ καὶ 712 ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος· ἐθέλω οὖν ἀκούσαι οἷός τίς ἐστιν

λόγος φησι Φ. Apto Klotzius comparat Platonem De Legg. IV p. 715, c ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος.

6. οὐδ' Φ et v. οὐδὲ ΑΓ. εἰς ὕπνον Φ et v. εἰς ὕπνον Α. γοῦν ΑΦCΑ. γ' οὖν G. οὖν v. παρεῖχέ μοι ΑΓ. παρείχεται μοι Φ et v. cum Thoma Mag. s. Γαργαλισμός p. 72. δεινὸν τινα τὸν ἔρωτα φῆς, εἴ γε] ita conieci. δεινὸν τινα τὸν ἔρωτα φῆς τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε Α. δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε Φ et v. cum lemmate scholii. Primum ex Α collocationem amisi Lucianum, ut in Icaromen. c. 1 fin., Imagg. c. 1, D. D. 7, 3, Charone c. 11, Eunuch. c. 6, Fugitiv. c. 2 et in ipso Gallo c. 23. Tum τοῦ ἐνυπνίου quod in omnibus libris est delevi ut glossema accusativo τὸν ἔρωτα adscriptum. Etenim τοῦ ἐνυπνίου, praeterquam quod pessime collocatum est, quum verbo φῆς orationis membrum finitum sit, miasenlinis quae sequuntur non solum genere repugnat, quod fieri potest (ut in Aesch. Prometh. v. 42 Ἀράτος dens miasenlinum est), sed etiam reapse verbis εἴ γε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι repugnat, quod fieri nullo modo potest. Neque enim τὸ ἐνυπνίου, sed unico ὁ ὄνειρος quae non tam rei quam personae notio est πτηνὸς a poetis dici solet, ut ab Euripide in locis Solani Phoeniss. v. 1545, Iphig. Taur. 571, quibus adde Heenub. 71 et nostrum Verr. Hist. II, 34. Recte igitur J. F. Gronovius vidit τοῦ ἐνυπνίου et πτηνὸς conjungi non posse, errans idem in eo, quod τοῦ ὄνειρου pro τοῦ ἐνυπνίου coniecit. Immo deletis verbis τοῦ ἐνυπνίου ad πτηνὸς mente supplendum est ὁ ὄνειρος e superioribus illis ὁ ὄνειρος καταλειπὼν ὤχητο. Quare ita rescripsi, Ἡράκλεις δεινὸν τινα τὸν ἔρωτα φῆς, εἴ γε πτηνὸς ὢν (scil. ὁ ὄνειρος) — οὕτω v. οὕτως Φα. οὕτως Α. ἐθέλω οὖν] Libri omnes, ἐθέλω γοῦν. σοι om s. τριπύθητος codd. omnes, etiam ΑΦ. Quum

οὕτω σοι τριπόδητος ὦν. ΜΙΚ. ἔτοιμος λίγειν· ἡδὲ γοῦν μοι τὸ μεμνηθῆναι καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηγάμην, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν· ΑΛΕΚ. ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μικυλλέ, πάντῃ ὄνειρώτων καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι· νῦν δὲ πρότερος εἶπὲ, ὥς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἔχει πετόμενος. ΜΙΚ. οὐδὲ δι' ἐτίμης τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. καὶ μὲν "Ὀμηρος δύο μόνας ταύτας λίγει." ΜΙΚ. ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν οὐδὲν εἰδότε ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιοῦτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἑώρα οὐδὲ πᾶν σαφῶς τυφλὸς αὐτὸς ὦν· ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἡδιστος ἀγίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς [ὦν] καὶ χρυσᾷ πάντα περιβεβλημένος καὶ πολὺν ἐπαγόμενος χρυσάον. 713 ΑΛΕΚ. παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, * χρυσολογῶν· ἀτεχ-

notiones οὕτω et τριπόδητος mihi inter se pugnare visae essent, olim ex una „ed. Salm.“ i. e. Salmuricensi J. Benedicti a. 1619, minime ut Klotzius nihil dispiciens ait, „ex ed. Salmasii“ pro τριπόδητος edidi τριπόδητος, quod postea etiam Dindorfius in ed. Parisi. recepit. At ejusdem generis haec sunt infra c. 24 init. οὕτω τρισόβλιος ἦν τότε, fortassis etiam Sophoclea ap. Plutarch. Moral. p. 21 F. ὡς τρισόβλιος | κύνες βροτῶν —, quo l. Grotius ὡς τρισόβλιος conjecit. γοῦν μοι τὸ ΑΓ. γοῦν τὸ Φ et v. μεμνηθῆναι τι pro μεμνηθῆναι sola Reitziana typothetae errore, ut recte Lehmannus. ἀποψήσῃ ΑΦ et v. ἀποψήσῃς G. ἀπομάξῃ (e scholio scil.) Α. τὸ μέλι. νῦν Φα. τὸ μέλι. τὸ νῦν Α et v. πετόμενος Φ et v. πετόμενος etiam G, sed hic in marg. γρ. πεμπόμενος. habent πεμπόμενος ΑΥ. Vulgatam nunc quoque ut olim servavi, quippe cui unice conveniant superiora πηγῆς ὦν — τῆς πηγῆς. Ante καὶ μὲν nulla nova persona in Α. μόνας ταύτας ΑΓ. ταύτας (omisso μόνας) Φ. ταύτας μόνας v. Hoc loco senarius continetur, quales hic scriptor lusit permultos. ἐκφοιτῶσιν Φ et v. ἐξίαισι G. ἐξίαισι Α. Vulgatam olim verissime retinui. Vide Platonem in Phaedone p. 60, c πολλὰς μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνέπτιον ἐν τῇ παρελθόντι βίῃ, Aeschyl. Prometh. v. 658 νυκτί-γοιτ' ὄνειράτα imitante Lycophrone v. 225, et Enrip. Alceat. v. 355 ἐν δ' ὄνειράσι | φοιτῶσά μ' ἐφφραίνεις ἄν. χρυσοῦς Α et v. χρυσοῦς Φ. καὶ αὐτὸς [ὦν] καὶ χρυσᾷ ὦν e mera conjectura addidi. καὶ αὐτὸς καὶ χρυσᾷ ΦG et v. καὶ αὐτὸς χρυσᾷ Α. ἐκ

νῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου εὐχῆς σοι τὸ ἐνύπνιον καὶ μέ-
ταλλα ὅλα χρύσεια κεκοιμήσθαι μοι δοκεῖς. 7. ΜΙΚ.
πολὺν ὃ Πινδαγόρα χρυσίον εἶδον, πολὺν, πῶς οἶμι καλόν,
ἢ οἶαν τὴν ἀνγὴν ἀπαστρέπτου; τί ποτε ὁ Πινδαρός φησι
περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀγάμνησον γὰρ με, εἴπερ οἶσθα,
ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν εἶτα τὸ χρυσίον θανμάζει,
εὐ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἡσμάτων
ἀπάντων; ΑΛΕΚ. μὴν ἐκείνο ζητεῖς,

"Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

"Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλοῦτου;

ΜΙΚ. νῆ Δία τοῦτ' αὐτό· ὥσπερ γὰρ τοῦμὸν ἐνύπνιον
ἰδὼν ὁ Πινδαρός οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη
μάθης οἶόν τι ἦν ἄκουσον ὃ σοφώτατε ἀλεκτρυνών. οἶτι
μὲν οὐκ οἰκόσματος ἦν γθὺς οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ
πλούσιος ἐντιγὼν ἐν ἀγορᾷ λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. * 8. ΑΛΕΚ. οἶδα τοῦτο, 711
πάνυ πεινήσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἔχοι μοι βυθείας
ἤδη ἐσπέρας ἤκες ὑποβεβρεγμένος τοὺς πέντε κυάμους
ἐκείνους κομίζων οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυν-

τῆς] φέτῃς G. εὐχῆς σοι] Libri omnes σοι εὐχῆς. χρύσεια
ACGV. χρυσίον Φ et v. Cf. Jungermannum ad Polluc. VII, 98.
κεκοιμήσθαι AFGa. κεκοιμήσθαι U. κεκοιμήσθαι TV et v. δοκεῖς
AF et v. δοκεῖ G.

7. In A personae signum ante πολὺν. πῶς οἶμι καλόν: Tum
rursus nova persona: οἶαν τὴν κ. τ. λ. οἶαν AF et v. ἢ οἶαν
G. A. Hodie ἢ οἶαν seribo cum Bekkoro. εἴπερ οἶσθα Φ et v.
εἰ οἶσθα A. τοῦ καλλίστου τῶν ἡσμάτων Φ et v. τοῦ καλλιστόν
τι ἡσμάτων (i. τοῦ βιβλίου καλλιστόν τι ἡσμάτων A. Quo recepto
certo scribendum esset, τοῦ βιβλίου καλλιστόν δ' ἐστὶν ἡσμάτων —.
Sed βιβλίον o scholio irrepsisse puto, in quo haec fere fuerint:
[Κεῖται μὲν ταῦτα παρὰ Πινδαρῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου,] ἢ δὲ —
caetera ut in schol. Vossiano, ἢ δὲ οὐνταξίς οὕτως ἄριστον —
πλοῦτον. τοῦτ' αὐτὸ A. αὐτὸ τοῦτο Φ et v. ἤδη habent A
et v. sed om. Φ. ὅτι μὲν — οἶσθα] Deesse h. l. aliquid jam
olim o numeris parum Lucianis collegi. Pro οἶσθα L καὶ τοῦτο
αὐτὸς οἶσθα. Hinc possis, οἶσθά που καὶ αὐτός. ἤκειν ἐκέλευε
(ἐκέλευεν G) AFU et v. ἐκέλευεν ἤκειν A.

8. Οἶδα τοῦτο, πάνυ πεινήσας Φ. πεινήσας οἶμαι La. πεινή-
σαι G. Οἶδα πάνυ τοῦτο πεινάσας A et v. ἤδη ἐσπέρας] ἐσπέ-
ρας ἤδη G. ἤκες] ἤκεις La. κυάμους ἐκείνους AFU. ἐκείνους

ὄντι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ καὶ Ὀλύμπια σὺν ἀφανῶς
ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. ἐπεὶ δὲ δεινότησας ἐπαγγέλλον,
ἐκείθενδον εὐθὺς τοὺς κνέμους σοὶ παραβάλλον, εἰς
μοι κατὰ τὸν Ὅμηρον ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις
ὥς ἀληθῶς ὄνειρος ἐπιστάς — Α.ΔΕΚ. τὰ παρὰ τῷ
Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, δῆγῃσαι καὶ τὸ δειπνον
οἶον ἐγίγντο καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ ἅπαντα· κωλύει
γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ
δείπνου ἐκείνου ἀναιδέεσσι καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ
μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Θ. ΜΙΚ. ὦμην ἐνοχλήσειν καὶ
715 ταῦτα διεγούμενος, ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λίγω. *
οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνή-
σας ἐν ἡμεῖσι τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθις
τῷ Εὐκράτει καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν ὥσπερ εὐ-
θεῖν δισποίειν ἀπελλαιτόμεν, ὥς μὴ κατασχόνοιμι αὐ-
τὸν ἐν τριβικῇ τῷ τρίβονι συμπαραφοματῶν, ὁ δὲ, Μί-
κυλλε, φησί, θνητοὺς τίμερον ἐσιῶ γενέθλια καὶ παρι-
κάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἐπεὶ δὲ τινὰ φασιν
αὐτῶν μυακῶς ἔχοντα οὐχ οἶον τε εἶναι ξυνδειπνεῖν
μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἔχε λουσάμενος, ἦν μὲν ὁ
γε κληθεὶς αὐθις εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμυγῆβολός
ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ προσκυνήσας ἀπέχην εὐχόμενος

κνέμους v. καὶ — ἀγωνισαμένῳ om. G. ἀσφαλῶς pro ἀφανῶς
V. εὐθὺς om. Φα, sed recte habent A et v. Ἐπεὶ — παρα-
βάλλον (sic) affert grammaticus Hermannus l. l. p. 366 retinens ille
εὐθὺς sed scribens τοὺς κνέμας σοὶ παραβάλλον. διὰ A et v.
cum Homero II. β', 57. κατὰ FL. ὥς om. a. τὰ ante παρὰ
om. G. πρότερον Φ et v. sed A om. ἅπαντα ACG. I. πάντα
Φ et v. ἀναπλάττοντα ACG. I. TVY. προσάγοντα v. et sic for-
tasse Φ. ἀναμνησκόμενον Φ et v. ἀναμνησκόμενον A. Incipit
Klotzius.

Θ. προθυμῇ A Φ et v. προθυμῆς G. προθυμῆς L. παρὰ
πλουσίῳ A et v. παρὰ πλοσίῳ FL. Schol. Galei περὶ πλοσίῳ
(voluit παρὰ πλ.) diserto probat l. e. ut recte Schmieder, tunc
reijcit lectionem παρὰ πλοσίῳ. αὐτὸν om. G. κατασχόνοιμι
A. κατασχόνταιμοι G. κατασχόνταιμοι Φ et v. ἐν τριβικῇ Din-
dorfius. οὐν τριβικῇ AC idemque in schol. V. exstat ut lemma.
ἐν πενιχρῇ Φ et v. idemque in schol. V. exstat quasi scholium.
φησί φασί A. αὐθις ACG. I. αὐτὸς Φ et v. προσκυνήσας

ἅπασι θεοῖς ἡπιάλῳ τινι ἢ πλευρήνῃ ἢ ποδάγραν ἐπι-
 πέμψαι τῷ μαλακισομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἔγω καὶ
 ἀντίδικετος καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι τοῦ
 λουτροῦ αἰῶνα * μύχιστον ἐτιθέμην συνεχὲς ἐπισκοπῶν, 716
 ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη καὶ πηνίκα ἤδη λουῖσθαι
 δεῖσι. κάπειδῃ ποτε ὁ καιρὸς ἀγίκετο, πρὸς τάχος ἐμει-
 νὸν ἀπορρέψας ἄπειμι κοσμίως μάλα ἐσηματισμένος,
 ἀναστρέψας τὸ τριβώνιον ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γί-
 νοιτο ἢ ἀναβολῇ. 10. καταλαμβάνω δὲ πρὸς ταῖς θύ-
 ραις ἄλλους τε πολλοὺς καὶ δὴ κἀκείνον φοράδην ὑπὸ
 τετιάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδεκτικεῖν ἔδει, τὸν νο-
 σεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλου δὲ πονήτως ἔχων· ὑπέστιτε
 γοῦν καὶ ὑπέρβητε μύχιόν τι καὶ ἐχρέμπετο δυσπρόσο-

ΛΦ et v. sed om. a et ut videtur T. τὸ αὐτὸ ἄχρι habent A
 et v. sed om. Φα. ἄχρι τοῦ λουτροῦ AGV. ἄχρι λουτροῦ Φ et v.
 λουτροῦ pro λουτροῦ Y. αἰῶνα A et v. ἀγῶνα Φ. fa. μύχι-
 στον Φ et v. μύχιστον ACG. IVY. Pro αἰῶνα μύχιστον, quod jam
 olim probavi, falso lectum est ἀγῶνα μύχιστον. συνεχὲς ΛΦ et v.
 συνεχῶς G. A. πηνίκα in A legitur in rasura, ut primae manus
 esse potuerit ὀπηνίκα. λουῖσθαι] Libri λελουῖσθαι. At et prac-
 cessit τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ, et sequitur ἐμαρτὸν ἀπορρέψας. Ac-
 tum egit Cobetus V. L. p. 84. Verba ἐπειδὴ ποτε — τὸ τρι-
 βώνιον affert grammaticus Hermannus l. l. p. 388. ἀπορρέψας
 G. A. ἀπορρέψας ACV. ἀπορρέψας Φ et v. et disertus grammaticus
 Hermannus. ἄπειμι AG et grammaticus Hermannus. ἀπέρχομαι
 Φ et v. Plernmqne optimi codd. tuentur ἀπέρχομαι, respunt
 ἄπειμι. Cf. varr. lectt. Neeyomant. c. 16 et c. 18, Piseant. c. 13 et
 c. 43 et contra Philopsond. c. 31 atque Nigrin. c. 22. In genuinis
 Luciani dialogis εἶμι raro vim habet praesentis, de quo genere a
 Struvio L. L. p. 209 et a momet ipso Ep. Crit. p. XII minus recte
 expositum est. Hinc suspectae videri possunt lectiones h. l. ἄπειμι
 et supra c. 6 fin. ἐξίσαιν. ἀναστρέψας ΛΦG et grammaticus
 Hermannus. ἀντιστρέψας v. ἀναβολῇ ΛΦ et v. μεταβολῇ VY.

10. καταλαμβάνω δέ] libri καταλαμβάνω τε. ἔχων A et v.
 ἔχειν Φ. ὑπέστιτε γοῦν] ὑπέστιτεν οὖν G. καὶ ὑπέρβητε μύ-
 χιόν τι καὶ ἐχρέμπετο δυσπρόσοδον] ita conjeci. Legebatur καὶ
 ὑπέρβητε καὶ ἐνυχρέμπετο (ita v. et T, sed ἐνυχρέμπετο ΦCG. A.
 ἐνυχρέμπετο τι A. ἐνυχρέμπετο a) μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον. Quae
 mirum est non jam a Lohmanno correctae esse, quum beue attu-
 lisset Incert. Philopatr. c. 20 ὑπέρβητε μύχιον, ἐνυχρέμπετο ἰπιο-
 σερμένον. Adde D. Mort. 6, 4, ubi conjicio, αἰετὶ τεθνήξισθαι δο-

δον, ὡς ὅς ὅλος ὦν καὶ διωδηκὼς ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη
 σχεδόν· ἐλέγεται δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μει-
 ράκια φιλοφρονούντων ὁ γούν πώγων μέλα τραγικός ἦν
 ἐς ὑπερβολὴν κορυῶν. καὶ αἰωομύρον γε Ἀρχιμήδιον τοῦ
 717 ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, * τὴ καθήκοντα, ἔφη,
 οὐ γὰρ προδιδόναι καὶ ταῖτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶν μυ-
 ρίαι τόσοι ἐμποδὼν ἰστώνται· ἐγίγεται γὰρ Εὐκράτης
 ἐπιεικὲς εἶναι πρὸς ἑμῶν. οὐ μὲν οὖν, εἴτιον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινίσεται σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν
 ἐθίλῃς ἤπειρ ἐν τῷ συμποσίῳ, στυγνοχρεμνύμενος τὴν
 ψυχὴν μετὰ τοῦ γλέγματος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγα-
 λοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀντιποιεῖν τοῦ σκώμματος·
 ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος καὶ
 ἰδὼν τὸν Θεομόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο)
 „διόσκαλε, φησὶν, „εὐ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἔχων παρ'
 ἡμῶς, οὐ μείον δ' ἂν τί σοι ἐγένετο καὶ ἀπόντι, ἅπαντα
 γὰρ ἐξῆς ἀπέσταλτο ἄν.“ καὶ ἅμα λίγων ἐσθὲι χειραγω-

κῶν καὶ ὅποτε ἰοίοιμι ὑποστένων μίχιόν τι καὶ καθάπερ (libri
 ὑποστένων καὶ μίχιόν τι καθάπερ) ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτέλῃς ἐπο-
 κρῶζον. Ita mehius στεναγμός dixit scriptor noscio quis ap. H.
 Steph. Thes. L. Gr. p. 11154 ed. Lond. Nostro l. minus recte
 olim conieceram ordine non mutato, κ. ἔ. μ. τ. καὶ δευτερόσθεν
 ἦν, ὡς ὅς —. ὅλος ὦν A. ὦν ὅλος Φ et v. εἰς ὑπερβολὴν
 schol. γε AGV. δὲ Φ et v. ἔχων ἀφίκετο A et v. ἀφίκετο
 ἔχων Φ. ἡμῶν] ἡμᾶς n. In A signum novae personae ante
 οὔματον, quod cum Dindorfio scripsi οὐ μὲν οὐτ. ἐγὼ] ἐγὼγε
 G. σεαυτῷ A. σεαυτῷ Φ (qui παρσεαυτῷ) et v. ἐθίλῃς ACL.
 ἐθίλῃς ΦG et v. στυγνοχρεμνύμενος] Libri στυγνοχρεμνύμε-
 νος. Vide si opus Harmonid. c. 2, Pro Lupa. in sal. c. 3 et in-
 primis Navig. c. 26. ὁ Εὐκράτης Φ et v. Εὐκράτης A, qui λε-
 λουμένος et mox φησι pro φησιν. παρ' ἡμᾶς A. πρὸς ἡμᾶς Φ
 et v. δ' ἂν τι A. δ' ἂν τί σοι Φ et v. δὲ ἀπὸ σοι G. Ω ut vulgo
 δ' ἂν τί σοι. Hinc σοι retinendum est, salva emendatione nostra:
 ἅπαντα γὰρ. ἐγένετο καὶ ἀπόντι, ἅπαντα γὰρ] ita correxi. Libri
 omnes ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα, praeterquam quod L.
 ἀπόντος pro ἀπόντι. ἀπέσταλτο AUGL. ἐπέσταλτο Φ et v.
 λίγων habent A et v. sed om. ΦGa. ἐσθὲι A. εὐσθὲι Φ et v.
 χειραγωγῶν τὸν Θεομόπολιν ἐπεριδόμενον AVZ. χεῖρας ὀρίγων
 αὐτῷ ἐπεριδομένη Φ et v. et dativum ἐπεριδομένη legi etiam
 schol. V.

γῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπιχειρόμενον καὶ τοῖς οἰκέταις.
 11. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν, ὁ δὲ ἐπιστρα- 718
 φεὶς καὶ ἐπὶ πολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ * με πᾶν σκυθρω-
 πὸν εἶδε, πᾶσιθι, ἔφη, καὶ σὺ ὦ Μίκυλλε καὶ συνδείπνει
 μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικω-
 τήτῃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιῶσθαι, ὥς σὺ χώραν ἔχῃς.
 ἐσθῆιν οὖν μίαν γλῆκος χανὸν παρὰ μικρὸν, αἰσχυρό-
 μενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παι-
 δίον τοῦ Εὐκράτους. κἀπειδὴ κατὰκλίνεσθαι καρὸς ἔην,
 πρῶτον μὲν ἀρήμενοι ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν οὐκ
 ἀπραγμόνως μὰ Δία πέντε οἶμαι νεανίσκοι εὐμεγέθεις,
 ὑπαιχθέντα παραβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς διαμῖνοι
 ἐν τῷ σήματι καὶ ἐπὶ πολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἴτα
 μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακείσθαι αὐτοῦ ἐμέ
 ὑποκατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. τούν-
 τευθεν εἰδεπνοῦμεν, ὦ Πυθιγόρα, πολὺ ὄψον τι καὶ ποι-
 κῆλον δεῖπνον ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ ἀργύρου· καὶ ἐπιώ-
 ματα ἔην χρυσᾶ καὶ διάκονοι ὥραιοι καὶ μουσικοὶ καὶ γε-
 λωποποιοὶ μεταξὺ, καὶ ὅλως ἡδίστη τις ἔην ἡ διατριβή·
 πλην ἀλλ' ἐν με ἐλύπει οὐ μετρώς, ὁ Θεσμόπολις ἐνο-
 χλῶν καὶ ἀρετῇ τινα πρὸς με διεξῶν καὶ διδάσκων * 719
 ὥς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι καὶ
 ὥς εἰ ἡμίρα ἐστὶ νῦν οὐκ ἔστιν, ἐγίστε δὲ καὶ κήρυα
 ἔφασκεν εἰναί μοι. τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσ-
 ηλοσοφῶν σιγᾷ καὶ ἐπιεικίῃ εἶπε καὶ ἐν ἡρώδῃ οὐκ

11. κελεύω] κελεύω α. ἐστιῶσθαι ARVY. ἐστιαθῆναι Φ
 et v. ἔχῃς Φ et v. ἔχῃς ACG.L. ἐσθῆιν A. εἰσθῆιν Φ schol.
 et v. παραμικρὸν ut solent AF et A mosc ἐξεληλακέναι. πρῶ-
 τον μὲν A et v. πρῶτοι μὲν Φ. μὰ Δία A ΦCG.LUY. μὰ Δία
 ἐς TV. νή Δία v. παραβύσαντες] ita conjeci. Libri περιβύσαν-
 τες. διαμῖνοι A. ἐπὶ πολὺ G. ἐπιτολὸν AF et v. ὑπο-
 κατακλίνουσι ACGV.L. κατακλίνουσι v. et fortasse Φ. πολὺ
 ὄψον τί καὶ ποικῆλον ἐπὶ Φ. δεῖπνον om. etiam a. μεταξὺ addi-
 tum ex ACG.L. om. Φ et v. Cf. Conviv. c. 18. τις ἔην om Φa.
 ἀλλ' ἐν με Dindorfius. ἀλλὰ ἐν με Φ et v. ut vulgo ἀλλὰ ἐν
 με Ω. ἀλλ' ἐμέ A. ἔφασκεν εἰναί μοι.] Numerosius fuerit, εἰ-
 ναί μοι ἔφασκεν. Cf. Hermotim. c. 81. τοιαῦτα A sic inter-
 pungens. τοιαῦτα etiam C. καὶ τοι τοιαῦτα A. καὶ τοιαῦτα Φ

εὖν ἀκούειν τῶν καθαριζόντων ἢ ἁδόντων. τοιοῦτο μὲν σοι, ὦ ἀλκιυρῶν, τὸ δεῖπνον. *ΑΛΕΚ.* οὐχ ἡδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλοτα ἐπεὶ συνεκκληρώθης τῇ λήρῃ ἐκείνῃ γίγνεται. 12. *ΜΙΚ.* ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον· ὧμιν γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν αἰναιδα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἴτα προσκαλίσαντά με καὶ διαθήκας θίμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἱμαντὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐαίαν τὸ μὲν χρυσάιον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις αἰναῶν τε καὶ πολλῷ ἐπιρρήιον, τὰ δ' ἄλλα τὴν ἐσθῆτα καὶ τραπέζας καὶ ἐκπῶμαιαι καὶ διακόρους πάντα ἐμὰ ὥς τὸ εἶκος εἶναι. εἴτα ἐξήλυνον 720 ἐπὶ λευκοῦ ζείγους ἐξυπτιάζων, * περιβλεπίτος ἅπασιν τοῖς ὁρώσι καὶ ἐπύρθονος· καὶ προίθεον πολλοὶ καὶ προίππειον καὶ εἴποριον πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκακίδεκα ἐξημμέρος τῶν δακτύλων ἐκίλεον ἰστίαισιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων· οἱ δὲ ὥς ἐν ὀνείρῳ εἶκος ἤδη παρήσαν καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι ἐσεκομίζετο καὶ ὁ πότος οὐνεκροεῖτο. ἐν τούτῳ ὄντα με καὶ γυμνησίαις προπίνοντα ἐν χρυσαῖς θύλαϊς ἐκάστη τῶν παρόντων ἤδη τοῦ πλακοῦντος ἐσεκομίζομένου ἀναβοήσας ἀκαίρως συνετίραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκείνον διεσκέδασας ὑπὸνέ-

et v. *συνεῖρε* Pelletus, Guyetus, Struvius L. L. p. 210, ego jam olim p. 281, Dindorfius. Libri *συνεῖρε*, quod arrisit Klotzio. τοιοῦτο AG. τοῦτο Φ et v. *δεῖπνον*] *δειπνεῖν* A.

12. δὲ ἤδη ATV. δὴ ἤδη C. δὴ ΦG et v. τὸν Εὐκράτην αὐτὸν] *malim*, τὸν αὐτὸν Εὐκράτην. οἶδ' ὅπως] οἶδα ὅπως A. προσκαλίσαντα] *προκαλίσαντα* A. ὁ additum ex AGY. om. Φ et v. αἰναῶν τε G et v. αἰναῶν τε ΦCL. αἰναῶν τι A. προίππειον AΦCGLV. περιβλεπίον v. τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου A et v. τὴν ἐσθῆτα ἐκείνου Φa. ἐξημμέρος cum Solano AC. ἐξημμέρος ΦG et v. ἄρτι A et v. sed om. Φa. ἐσεκομίζετο AΦC. ἐσεκομίζετο G. ἐσεκομίζετο V. συνεκομίζετο v. ἐσεκομίζομένου ACVY. ἐσεκομίζομένου ΦG et v. ἐκείνον διεσκέδασας] ita conjeci. Florique libri etiam Φ ἐκείνον διεσεκέδασας, sed A διεσεκέδασας hoc loco omissum tribus verbis post habet scribens *παρσεκέδασας διεσεκέδασας* manifesto errore. ὑπὸνέμιον Φ et v.

μισον φέρεσθαι παρασκευάσας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακ-
τῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὅς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἐπειδὸν
τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον; * 13. ΑΛΕΚ. οὕτω φη- 721
λόχρησος εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καί μόνον τοῦτο
ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις καὶ ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι πολὺ κε-
κτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα
τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅπῃτε Εὐφροβος ἦσθα, χρυ-
σὸν καὶ ἄργυρον τῶν βοστρέχων ἐξημέριος οὕτως ἦεις
πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σι-
διροσφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοσφορεῖν ἄμεινον ἦν, σὺ δὲ
καὶ τότε ἡξιόους χρυσῷ ἀναδεδειμένους τοὺς πλοκάμους
διαγωνίζεσθαι. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Ὀμηρος διὰ τούτο Χα-
ρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμιας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ
ἀργύρῳ ἐσφῆκοντο. μικροῦ γὰρ ἀμείνους διηλαδῆ καὶ
ἱρασιμώτερας ἐφύοντο συναναπενελεχμῆναι τῷ χρυσίῳ

ὑπὲρ μιν ΑC. φέρεσθαι Α et v. γίρειν ΦΙ.. παρασκευάσας
exhibere videtur edit. Florentina (a) ex qua asserunt παρασκευάσας
Itaque Lucianus scripserat. παρεσκευάσας ΑΦ et v. Pro editis
διακεκτάσας ὑπὲρ μιν φέρεσθαι παρεσκευάσας scribendum putavi,
διασκεδάσας, ὑπὲρ μιν γίρεισθαι παρασκευάσας. δοκῶ, ὅς
τριέσπερον] Schmiedler et J. Senger. δοκῶ, ὅς τριέσπερον Φ et v.
δοκῶ; τριέσπερον Α et ὡς om. etiam V. ἐπειδὸν ΑG. ἔτι εἶδον
Φ et v. Cf. Prometh. II. c. 20.

13. εἰ ex ΑΦG. om. v. malim καὶ τοῦτο μόνον ε. ἄ., uti Pro
Imagin. c. 18 et De Cal. n. l. er. c. 12. πολὺ ΑΦ et v. τὸ πολὺ G. f.,
quod olim receperam. Recepit nunc Bekker, non item Dindorfius.
τοῦτο] malim, τοῦτο θαυμάζω. ἄργυρον ΑΦ et v. ἀργύριον Α. f.
τῶν βοστρέχων ἐξημέριος Α. ἐξημέριος τῶν βοστρέχων Φ et v.
Ω habet: ἐξημέριος τῶν βοστρέχων ἦεις πολέμῳ. οὕτως
ἦεις] ἦεις ΑΦCG. f. a. ἐξῆεις v. Jam οὕτως vulgo deest, practer-
quam quod Parisina Bourdeltii (c eodico opinor) οὕτω ἐξῆεις.
Sed Α οὕτω mox inserit scribens, ἦεις πολέμῳ. τῶν Ἀχαιοῖς
οὕτω καὶ, et in V quoque οὕτω insertum est. Hinc suo loco vocem
reposit. Actum egit Halimius apud Sommerbrodium p. 101. ἐν
τῷ πολέμῳ Φ et v. ἐν πολέμῳ Α. σιδεροσφορεῖν om. U.
μᾶλλον ἢ χρυσοσφορεῖν om. Φα. ἦν, σὺ δὲ] fugerunt quosdam
quos scripsi in Qu. Luc. p. 46. καὶ ante τότε om. Φα. ἀνα-
δεδειμένους τοῖς πλοκάμοις ΑC. ἀναδεδειμένους τοῖς πλοκάμοις
ἔχων GUVY. διαδεδειμένους τοῖς πλοκάμοις ἔχων v. De Φ raturum
constat. διαγωνίζεσθαι ACUVY. διακινδυνεύειν καὶ διαγωνί-
ζεσθαι G. διακινδυνεύειν Φ et v. ὁ Ὀμηρος ΑΦG. Ὀμηρος v.

- καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ,
 722 ὡ χρυσοκόμη, * μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν ἐτίμας τὸ
 χρυσίον· ὁ δὲ πατήρ ἀπάντων ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ὁ Κρό-
 νου καὶ Ρέας, ὁπότε ἐγράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἱεῖνης μεί-
 ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ τι ἐρασιμώτερον αὐτὸν μεταβάλοι
 οὐδὲ ὅπως [ἄν] διαφθεῖρειε τοῦ Ἀχρυσίου τὴν φρουρὰν,
 ἀκούεις δῆπου ὡς χρυσίον ἐγένετο καὶ ἔνεις διὰ τοῦ τέ-
 γους συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ
 τοῖτῳ ἔτι λέγοιμι, ὅσας μὲν χρεῖας παρίχεται ὁ χρυσὸς,
 ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς καὶ σοφοὺς καὶ
 ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται τιμὴν καὶ δόξαν προσάπτων, καὶ
 ἐξ ἁφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ αἰοδί-
 μους ἐν βραχεὶ τίθῃσι; 14. τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν
 723 ὁμόιεχρον οἶσθα τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δευτηρή-
 σαυτα παρ' * ἐμοί, ὅτε τὸ ἔττος ἤψῃσαι τοῖς Κρονίοις
 δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἱμβαλῶν. Α. I.E.K. οἶδα τὸν
 σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεράμειον τρυβλίον ὑφελόμενος
 μετὰ τὸ δεῖπνον ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, ὃ μόνον ἡμῖν
 ἐπέχευεν, εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. οὐκοῦν
 ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσοῦτους;
 ἀλλὰ τί οὐκ ἐβόας καὶ ἐμήνυνες τότε, ὦ ἄλεκτρυνόν, λη-

Χαρίτεοισι ΑΦG. Χαρίτεοισιν. συναγαπεπλεγμέναι] συναγαπε-
 πλασμέναι Φη. ὡ χρυσοκόμαι Φ (i. e. fortassis ὡ χρυσοκόμα).

πατήρ ἀπάντων ἀνδρῶν καὶ θεῶν Α. πάντων θεῶν πατήρ καὶ
 ἀνδρῶν Φ et v. ὁπότε ACVYh. ὅς ποτε ΦG.L.I et v. εἰς
 ὃ τι Φ et v. εἰς ὃ τι Α. ὅπως ἂν libri. Dele ἂν cum Cobeto
 V. 1, p. 105. δῆπου ACG.IVY. ἤδη πον v. et fortasse Φ.
 ὥστε — ἔτι λέγοιμι] ὡς πᾶν σοι τὸ ἐπὶ τοῦτων ἐπιλέγοιμι Φ et
 ἐπιλέγοιμι etiam a. οἷς ἂν] οἷς ἱάν Φ. προσάπτων ACV.
 οὐνάπτων ΦG et v.

14. Σίμωνα] οἶμον Α. ἤψῃσαι C.AUV. ἔψῃσαι Α. ἔψῃσαι G.
 ἤψον Φ et v. parum attice. τόμους Φ et v. itaque diserte
 schol. V, quod ut atticum servavi. τεμάχη ACG.IVY. τοῦ ἀλλαν-
 τος ἱμβαλῶν; Α. οἰμόν] Σίμωνα TVY. τρυβλίον Reitzium,
 sed Dindorfius cum libris τρέβλιον hic et infra. μετὰ τὸ δεῖπνον
 ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων] ita haec transposui. In libris omnibus
 μετὰ τὸ δεῖπνον post ἔχων domum legitur. Ibidem ἐπὶ μάλης Φ
 et v. ἐπὶ μάλην CG.L et qui ὑπομάλην Α. Vido quae dixi De
 Atticism. Luc. I p. 10 sq. αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε] αὐτὸς, μίκυλλε Φ.
 ἐπωμόσατο] ἀπωμόσατο L. ἐβόας καὶ ἐμήνυνες ΑΦCG.L.I.

ζομένους ἡμᾶς ὁρῶν· ΑΛΕΚ. ἐκόκκυζον ὁ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἰώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἱρεῖν. ΜΙΚ. ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολήν, Δημόλος τοῦτομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ, ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπιετο τῶν χορημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόωγ, ἅπαντα ἐκεῖνα * 724 κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστιν, ἃ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τριβλίον, περιλείπων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὑσχυροβασῇ ἀμπερχόμενος, οἰκίτας καὶ ζείγη καὶ χορυσὰ ἐκτώματα καὶ ἐλεφαντόποδας τραπίζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκινούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἐτι ἡμᾶς· ἐναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαίρει, ἔφη, ὦ Σίμων, ὁ δὲ ἀγανκτιήσας, «εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ τοῦτω μὴ κατασμηκρύνειν μου τοῦτομα· οὐ γὰρ Σίμων ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι.» τὸ δὲ μέγιστον ἤδη καὶ ἱρώσιν αὐτοῦ αἱ γυναῖκες, ὁ δὲ θρύπτεται πρὸς αὐτάς καὶ ὑπερορᾷ καὶ τὰς μὲν προσίεται καὶ ἱλιῶς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσιν ἐαυτὰς

ἐμήνεις καὶ ἰβόας ν. τότε ἀλεκτροῦν Φη. τότε om. G. ληζομένους Bekker. ληζομένους ν. ἀκίζομένους A, in quo non glx, scema latere, sed antiquioris codicis litterae quadratae AH cum simillimis AK confusae videntur. De passivo ληζομαι vide Snidam s. Λητίζεται ibique Bernhardt. ὁ μόνον μοι Φ et ν. ut vulgo ὁ μόνον μοι Ω. μόνον ὁ AC. Δημόλος] ita conjecei. Δημόλος nomen exstat etiam apud ipsum Luc. Philopseude c. 25. Actum egit Bekker p. 414. δῖμυλος A. δῖμυλλος G. Δριμύλος ν. et fortasse Φ. μὲν om. Φη. Σίμωνός ἐστιν, ἃ νῦν ἐκεῖνος] ita conjecei. Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ACGA. Vulgo et in Φ tantum Σίμων, pro qua voce καὶ νῦν ἐκεῖνος VY. Et olim quidem in Qu. Luc. p. 98 sq. certe collato Icaromen. c. 30 cum sententia structuram assecutus sum. Nunc quoque verba ἃ περιλείπων cohaerere iudico. Vulgata, necnondum quam ἅπαντα ἐκεῖνα περιλείπων conjungenda sunt, fortasse correctioni potius quam errori debetur. ῥάκια] περιβεβλημέρος addit V. καὶ ante ζείγη om. A. ἰδὼν προσιόντα] προσιόντα ἰδὼν G. Pro προσιόντα hodie malim cum Sommerbrodtio προσόντα. τοῦτω additum ex ACGA. om. Φ et ν. ἤδη AΦCGA. ὅτι ν. αὐτοῦ αἱ AΦ. αὐτοῦ καὶ αἱ ν. πρὸς αὐτάς A. καὶ om. etiam C. καὶ πρὸς ταύτας Φ et ν. Cf. D. Mar. XIII, 1 σὸ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. καὶ ante ὑπερορᾷ om. G. ἀναρτήσιν ACGAY. ἀναρτήσιν ἢ ἀναρτήσαι V. ἀνελτεῖν ν. et

ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἐγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε
καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους καὶ ἐρασμίους ἐπιεργάζεται
725 ὡσπερ * ὁ ποιητικὸς ἐκείνος κερτός; ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

ὃ χρυσὸς, δεξιόμα κάλλιστον [βροτοῖς]
καὶ

χρυσὸς γάρ ἐστιν ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγίλασας, ὦ ἀλεκτριῶν; 15. Α. ΠΕΚ.
ὅτι ἔπι ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὸ ὅμοιον τοῖς πολλοῖς
ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων· οἱ δ' εὖ ἴσθι πολὺ
ἡμῶν ἀθλιώτερον τὸν βίον βιοῦσαι λέγω δέ σοι καὶ πεί-
νης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος καὶ πικρὸς βίον
πειραμαμένος· μετὰ μισθὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἰσὶν ἕκαστα.
ΜΙΚ. καὶ Λία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἤλ-

fortasse Φ. ἰαντὰς AC.A. αὐτὰς ΦGV et v. ἀμόρφους AGTV.
ἀμφοτέρους Φ. ἀμφοροτέρους v. δεξιόμα] δεξιάμα G. κάλ-
λιστον [βροτοῖς] conjectura Schmiederi a Guyeto Reuzioque moniti.
κάλλιστον A. κάλλιστον κτέρας Φ et v. Hic versus ab Athenaeo IV
p. 159 b et septem aliorum scriptorum locis collectis illis a Matthiae
Eurip. Fragm. p. 151 et a Wagnero p. 142 sq. recte ita affortur,
ὦ χρυοί, δεξιόμα κάλλιστον βροτοῖς, ita ut scripturas κάλλιστον
κτέρας nullum usquam vestigium sit praeterquam in Luciano tum
hoc Galli loco tum in Timone c. 41, ubi caeteri codd. recte κάλ-
λιστον βροτοῖς, sed Augustanus (fortassis o Galli loco) κάλλιστον
κτέρας. Quod vocabulum quum Euripide dignum sit neque glosse-
matis speciem habent, conjicio in scholiis Galli deperditis similem
versum hunc fere allatum fuisse, „ὁ χρυοὸς ἀνθρώποισι κάλλιστον
κτέρας,“ ejusque faciem e marginē in textum irrepsisse. Sed qui
in Gallo exstat versus, is ipse a Seneca Epist. CXV Bellerophontii
Euripidis adscribi videtur, cui Senecae loco ut erroribus pleno
nilil tribui posso ad Aristoph. Ranas p. 68 monui ac potius Sto-
baceo XCI, 4 vol. III p. 217 ed. Gaisf. adsciendum esse, in cujus
codice Parisino hic versus ad Danaen Euripidis refertur. Com-
probavit extrema A. Nauckius Trug. Gr. Fr. p. 363, quem confer ibid.
p. 689. Ex eadem Danae proximum quoque versum, χρυοὸς — κράτη
fluxisse conjicio sed conjicio, non advero. Cf. Gallum nostrum c. 13
med. et Timonem c. 41 fin. ἐγίλασας AΦ et v. ἐγίλας L.A.

15. περὶ om G. οἱ δ' Φα. οἱ δ' v. οἱ δὲ AG. πολὺ ἡμῶν
ἀθλιώτερον A. πολὺ ἡμῶν ἀθλιώτερον Φ. ἡμῶν pro ἡμῶν otium
L.A. πολὺ ἀθλιώτερον ἡμῶν v. τὸν Φ et v. sed om. A.
παντὸς AG. πάντος Φ et v. Cf. infra c. 21 init. ἀκούει] malim

λάγης καὶ ἃ συνοίσθα τῷ βίῳ ἐκίστη. *ΑΛΕΚ.* ἄκουε τοσοῦτόν γε προειδὼς μηδένα με σοῦ εὐδαιμονιώτερον βιοῦντα ἰωρακίναί. *ΜΙΚ.* ἰμοῦ ὦ ἀλεκτριών; οὕτω σοὶ γένοιο. προάγῃ γάρ με λουδορεῖσθαι σοι. ἀλλ' εἰπέ ἀπὸ τοῦ Εὐφρόρῳ ἀρξάμενος, * ὅπως ἐς Πυθαγόραν 726 μετεβλήθης, εἰτα ἐξῆς ἄγχι τοῦ ἀλεκτρούνορος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν ἐν πολυειδίαι τοῖς βί-οις. 16. *ΑΛΕΚ.* ὥς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπαταμένη ἐς τὴν γῆν ἐνέδν εἰς ἀνθρώπου σῶμα, ἦντινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε οὐδ' ὅσιον οὔτ' ἰμοὶ εἰπεῖν οὔτε σοὶ ἀκοῦειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφρόρῳς ἐγενόμην — *ΜΙΚ.* τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ κἀγὼ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. *ΑΛΕΚ.* καὶ μῖλλα. *ΜΙΚ.* τίς οὖν ἦν πρό γε τούτου, ὦ θανμάσιε, τίς ἦν; εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν·

ἄκουε τοίνυν, quod supra c. 3 legitur. *ἰωρακίναί*] poetarum atticorum formam *ἰώρακα*, quam Dindorfius Luciano tribuit, in codd. Lucianeis vix usquam reperi. Adde mea ad Aristoph. Thesmoph. v. 32. οὕτω] οὕτως Φκ. *προάγῃ* GATVY. *προάγει* A. *προάγεις* v. et fortasse Φ. *ἀλλ' G.* ἀλλὰ AΦ et v. *τοῦ* additum ex ACGA. om. v. et fortasse Φ. *καὶ ἰδεῖν*] haec duo verba om. Φ. *ἐν* Φ et v. sed om. A.

16. *μοι* μου A. *καταπαταμένη* AΦ et v. *καταπτομένη* V. *ἐς τὴν* AΦCG. *εἰς τὴν* v. *εἰς* A. *ἐς* Φ et v. *ἐν* A. *ἦντινα* τὴν A et v. *τινὰ* τὴν Φ. *ἦντινα* G (omisso τὴν). *τε*] γε A. *οὐδ' TV.* *οὐδὲ* AG. *οὔτε* v. et fortasse Φ. *οὔτ' ἰμοὶ* A. *οὔτε ἰμοὶ* Φ et v. *εἰπεῖ* δὲ Φ et v. *ἔπειτ' A*, ut scribere licet, *εἰπεῖ δ'.* *ΜΙΚ.* τοῦτό μοι AG. *ΜΙΚ.* ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θανμάσιε, τίς ἦν; τοῦτό μοι Φ et v. Novem ista verba non ut Klotzlo visum supposita sunt, sed ab ipso Luciano posita non illa tamen hoc loco, sed inferiore. Bene vero idem Klotzsius: „ne recte quidem, inquit, videtur quaerere Micyllus quis ante fuerit, deinde vero iam sit mutatus, quod contra videtur debuisse fieri.“ *τοῦτό μοι πρότερον εἶπε*] haec verba bis scripta in G. *ἡλλάγην* AΦ et v. *ἡλλάγην* VY. *Τίς οὖν ἦν πρό γε τούτου, ὦ θανμάσιε, τίς ἦν;*] Ita meo periculo scribere malui quam, *Τίς οὖν ἦν ἔγωγε πρό τούτου, ὦ θανμάσιε, τίς ἦν;* Plerique codices, etiam A et v. *τίς οὖν ἦν;* At Φ *τίς οὖν ἦν ὦ θανμάσιε τίς ἦν;* E qua scriptura liquet novem fere verba quae paullo ante ab AG recte absunt, hoc ipso loco inserenda esse: quae h. l. inseri praeterea

ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἶδέναι. ΑΛΕΚ. σὺ; μέγμυξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσίον ἀναρπυζόντων. ΜΙΚ. εἴτα ὄκνον οὐ
 727 κακοδαίμων κἄν ὀλίγα τῶν ψεγμάτων ἔκριν * ἐς τόνδε
 τὸν βίον ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ
 τοῦτο εἶσομαι, εἰπέ· εἰκὸς δὲ εἶδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγα-
 θὸν εἶχ. ἀπάγχομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατάλου,
 ἐφ' οὗ σὺ ἐστῆκας. 17. ΑΛΕΚ. οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο
 οὐδεμιᾷ μηχανῇ. πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ Εὐφορβος ἐγνό-
 μιν (ἐπῄνευμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα), ἐμαχόμην ἐπ' Ἰλίῳ καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενέλειω χρόνῳ ὕστερον ἐς Ἡυθαγόραν
 ἦκον. τίως δὲ περιμένον ἄοικος καὶ ἀνίστιος, ἄχρι δὴ
 ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσασθαι μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. ἄσι-

jubet quum tota sententia tum verborum τίς σὺν ἦν; atque τίς ἦν;
 repetitio. Quum enim paullo post Micellum expectatio fallat, hoc
 l. describi ut expectatione plenus debebit, ita ut no proxima
 quidem verba εἴ τίς ἔχεις κ. τ. λ. ullo modo delenda videantur.
 Nempe Lucianus h. l. comicorum more παρὰ προσδοκίαν παίζει.

In A post τίς σὺν ἦν; statim nova persona dicit μέγμυξ, no-
 vem verbis omissis. G vulgatam habet, praeterquam quod ἦ τί
 scribit pro εἴ τίς et postea σὺ; omittit. Φ plane habet vulgatam
 diserto h. l. mihi enotatam. In loco semel novem fere verbis trun-
 cato etiam proxima novem verba ex A excidisse nemo jure mire-
 tur. Quare haec quae in A est discrepantia non hanc vim habet,
 ut novem verba (male illa Schmiedero Klotzioque suspecta) delenda
 sint, sed multum valet ad conjecturam nostram lectionemque quae
 in Φ est confirmandam. ΜΙΚ. εἴτα om. Φ. ὁ κακοδαίμων]
 ὁ κακοδαίμων (sed in fine o a m. sec.) A. κἄν ὀλίγα ACGA.
 ὀλίγον ΦV et v. ἔκριν] ἔκριν Φn. ἐς τόνδε τὸν βίον ACG.
 ἐς τὸν βίον Φ et v. εἰκὸς δὲ AGV. εἰκὸς γὰρ Φ et v. ἀπάγ-
 χομαι A et v. ἀπάγχομαι Φn. ἀπὸ] ἐπὶ G.

17. ἐπ' Ἰλίῳ AVY. ἐν Ἰλίῳ Φ et v. Μενέλειω cum Be-
 lino Lehmannus, Μενελάῳ A et v. Μενελάων ΦGLA. Recte
 libri ἦκον. ἄοικος Φ, lemma scholii et v. ἀνοίκος G. ἀνοίκτος
 ACTV. Ἀνοίκτος active dictum in Demosthene 45, 70 R. (p. 1123 R.)
 a Reiskio et Schaefero T. V. p. 194 defendo. Omnino vide Por-
 sonum ad Eurip. Hecubam v. 1117. libri ἐστώς, quod recte
 vidit etiam Bekker corruptum esse probante Sommerbrodtio. Ego
 certa correctione καὶ ἀνίστιος reposui memor eorundem verborum
 in libro De Sacrific. c. 11: μὴ ἄοικος μηδὲ ἀνίστιος. Quare etiam
 h. l. ἄοικος nunc praetuli. ἄχρι δὴ] ἄχρισ A. ἐξεργάσασθαι A.
 ἐξεργάσθαι A et v. ἐξεργάσεται ΦGa. ἐξεργάζεται L. Olim equi-

τορ, ὦ τὰν, καὶ ἄποτορ; ΑΛΕΚ. καὶ μάλ' οὐδὲ γὰρ
 ἔδει τοῦτων ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. οὐκοῦν τὰ ἐν
 'Ιλίῳ μοι πρῶτον ἐπὶ τοιαῦτα ἦν οἷά γ' ἔστιν "Ομηρορ
 γενέσθαι αὐτά: ΑΛΕΚ. πόθεν ἐκεῖνορ ἐπίστατο, ὦ
 Μικύλλε, ὅρ γιγνομένων ἐκείνων * κάμῖλορ ἐν Βάκχοιρ 728
 ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοί φημι ὑπερφύερ μῆδ' ἐν γενέσθαι
 τότε μῆτε τὸν Αἴαντα οὔτω μίγαν μῆτε τὴν Ἑλένην
 αὐτῆν οὔτω καλῆν ὥρ οἶονται. εἶδορ γὰρ λευκὴν μὲν
 τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τρέχῃλον, ὥρ εἰκάζειν κίρκου θυ-
 γατήρα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα πάντ' πρᾶσβυτιν ἡλμυκῶν σ'χι-
 δόν τῆρ Ἐκάβηρ, ἦν γε Θησεύρ πρῶτον ἀρπύουρ ἐν
 Ἀφίδναιρ εἶχε κατὰ τὸν Ἡρακλῆα γενόμενορ, ὁ δ' Ἡρα-
 κλῆρ πρῶτερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺρ πατέρωρ ἡμῶν
 τοὺρ τότε μάλιστα. διγχεῖτο γὰρ μοι ὁ Πάνθορ τοιαῦτα
 κομιδῇ μειράκιον ὡν ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλῆα.
 ΜΙΚ. τί δαί; ὁ Ἀχιλλεύρ τοιοῦτορ ἦν, ἀριστορ τὰ
 πάντα, ἢ μῦθορ ἄλλωρ καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. ἐκείνῳ μὲν
 οὐδὲν σ'νιγνήχθην, ὦ Μικύλλε, οὐδ' ἂν ἔχομι σοι ἀκρι-
 βῶρ οὔτω τὰ παρὰ τοῖρ Ἀχαιοῖρ λέγειν· πόθεν γὰρ, πο-
 λέμιορ ὢν; τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον
 οὐ χαλεπῶρ ἀπέκτεινα διελάσασ τῷ δορατῷ. ΜΙΚ.

dem p. 290 ἐξεργάζετο malui quam id quod nunc reproavi, ἐξεργάσατο. Postea Lehmannus utrumque conjecit felicior Diudorfio, qui ἐξεργάσατο scripsit. Scholiastam, qui haec verbis ἐκταί μοι οἶκον explicarit, ἐξεργάσατο legisse necesse est. Cf. Piscatt. c. 32 ibid. c. 36. Verr. Hist. II, 43. Conviv. c. 19. ἄσποτορ Α. ἄσποτορ ὢν Φ et v. ὦ τὰν AG et lemma scholii. ὦ τὰν v. οὐδὲ γὰρ] οὐ γὰρ G. μοι πρῶτον Α. μοι πρῶτερον ΦG. πρῶτερόν μοι v. γιγνομένων] γινομένων ΑΦG. ἐκείνων om. Α, ut videri possit scribendum esse, ὡν γιγνομένων κάμῖλορ. δὲ om. α. μῆδ' ἐν ΑΦGΤΥVY. μῆδ' v. οἶονται.] οἶόν τε. G. τὰ δὲ ἄλλα Α. τὰλλα δὲ vel τὰλλα δὲ cacteri. πρᾶσβυτιν Lehmannus. πρᾶσβυτιν v. πρᾶσβυτιν Α. πρῶτον Α et v. πρῶτορ ΦG. Ἀφίδναιρ] Ἀθῆναιρ L. ὁ δ' Α. ὁ δὲ v. τί δαί AG. τί δὲ Φ et v. ἄλλωρ et eodd. omnes (diserte ΑΦCGA) et edd. praeter unam Reitzianam, in qua Lehmannus ostendit typholthae errore scribi ἄλλορ. μὲν οὐδὲν Α. μὲν οὐδὲ Φ et v. ἀκριβῶρ οὔτω Α et (qui οὔτω) G. οὔτω ἀκριβῶρ Φ et v. δορατῷ ACGA. δόρατι v. et fortasse Φ. Vide quae olim p. 291 scripsi. εἴτω σὲ Α.

- 729 εἶτα * σὲ ὁ Μενέλεως μικρῶ εὐχερέστερον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς, τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λίγαι. 18. ΑΛΕΚ. τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μικυλλέ, σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν· χορὴ γὰρ οἶμαι τάλυθες λίγειν· ἄλλως δ' οὐκ ἀπεικιδεὺς οὐδ' ἀμελέτηςτος τῶν καλλίστων μαθημάτων, ἀπειδήμησαι δὲ καὶ ἐς Λίγυπτον, ὥς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν ἐξεμάθον τὰς βίβλους τὰς Ὠροῦ καὶ Ἰσιδος καὶ αὐθις ἐς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηναι τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας, ὥστε θεὸν ἡγρὸν με. ΜΙΚ. ἤκουσα ταῦτα καὶ ὥς δόξιας ἀναβεβιωκίμαι ἀποθανόντων καὶ ὥς χρυσσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμιον ποιήσασθαι μήτε κρεῖων μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. μὴ ἀνέκρινε ταῦτα, ὦ Μικυλλέ. ΜΙΚ. διὰ τί, ὦ ἀλεκτρονών; ΑΛΕΚ. ὅτι αἰσχύνομαι λίγειν πρὸς σε τὴν 730 ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. * ΜΙΚ. καὶ μὴν οὐδὲν ἐχρῆν ὀκνεῖν λίγειν πρὸς ἄνδρα σύννοικον καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκέτ' ἂν εἴποιμι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ἰγὲς οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων, ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη καὶ ταῦτὰ τοῖς πολλοῖς νομιζοίμι, ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα, ὅσῳ δ' ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτω θεϊότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὰ τοῦτο καιροποιεῖν

εἶτα οὐ v. ὁ Μενέλεως ACA. ὦ μενέλεως G. ὁ Μενέλαος v. et fortasse Φ. ἀλλὰ ταῦτα] hic quoque novae personae signum praemissum in A.

18. τάλυθες AΦT. τάλυθῃ v. δ' οὐκ G. δὲ οὐκ A et v. οὐδ' v. οὐδὲ AΦG. διὲ καὶ ἐς ACA. διὲ ἐς G. διὲ εἰς Φ et v. Ὠροῦ] ὥρον A. ἐς ACGA. εἰς v. ἡγρὸν AGTVY, fortassis etiam Cl. ἡδὸν ΦA et v. ταῦτα] τὰ τοιαῦτα V non male quum per se, tum quod mox pro τὰ τοιαῦτα vicissim ταῦτα scribendum est. Pro ἐπιδείξαιο recte Cobetus V. L. p. 265: ἐπιδείξαις. ταῦτα ΦGa. τὰ τοιαῦτα A et v. πρὸς σε] scriberetur πρὸς σέ. ὑπὲρ AΦ et v. recte defensum a Reitzio et Lehmanno. περὶ GLYa.

ἐχρῆν ὀκνεῖν AΦG. ὀκνεῖν ἐχρῆν v. χορὴ pro ἐχρῆν a. οὐκέτ' ἂν εἴποιμι] ita conjeci. οὐκ ἂν εἴ' εἴποιμι A. οὐκ ἂν εἴποιμι Φ (omisso εἶτι). οὐκ ἂν εἴποιμι εἶτι v. Ante οὐδὲν nulla personae nota in Φ. οὐδὲ A et v. καὶ Φa. ἀλλὰ ἐώρων A. ταῦτὰ Φ et v. ταῦτὸν A. ἐπισπάσομαι] ἐπισπάσοιμι G. δ' ἂν A. διὲ ἂν Φ et v. θεϊότερος ita collato Toxari c. 4 nunc conjeci,

εἰλόμην ἀπόροχτον ποιησάμενος τὴν κητίαν. ὅς ἐκέ-
 ζοντες ἄλλος ἄλλως ἅπαντες ἐκπλήττονται καθάπερ ἐπὶ
 τοῖς ἀσφίσι τῶν χρησμῶν. ὁρᾷς; καταγελᾷς κἀμοῦ ἐν
 τῷ μέρει. ΜΙΚ. οὐ τοσοῦτον ὅσον Κροτωνιατῶν καὶ
 Μεταποντινῶν καὶ Ταραντινῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων
 σοι ἐπομένων καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἔργα αὐτῶν πατῶν
 ἀπολιμπάνεις. 19. ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν

quam olim p. 292 J. Seageri conjecturam etiam a Bekkero re-
 ceptam probassem, *σεμνότερος*. Libri omnes *καινότερος* etiam A,
 sed in hoc supra *και* fortassis aliquid erasum. Qui error e proximo
καινοποιεῖν manavit. αὐτοῖς Φ et v. αὐτοῦ A. *εἰλόμην*
ιλοίμην A, quem calami lapsus serio Klotzius tuctur. ἄλλος
 AΦCΛAV. ἄλλοι v. ἄλλως ἄλλος hoc ordine G. ἐπὶ AΦCGA.
 in v. Vulgo ΜΙΚ. persona ponitur ante ὁρᾷς; *καταγελᾷς* —.
 Sed in A nulla est nova persona ante haec verba et post *μέρει*
 demum nova loquitur persona. Easdem personas Jacobitius nunc
 tribuit et codici suo V et (de qđo hariolatur tacente Belino) C.
 Idem addit in G post ὁρᾷς; *καταγελᾷς* signum sequi personae. De
 personis libri Φ et scholiastae infra dicam. Klotzius, quem Jaco-
 bitus ubique expilat, merito ille quidem probat et personas libri A
 et mox ejusdem scripturam *οὐ τοσοῦτον*, sed libri A scripturam
 mihi tam quidem p. 292 non magis quam Schmiadero cogitam
 fuisse sciens dissimulat. Continuo post ὁρᾷς; *καταγελᾷς* vulgo
 pergunt *μου καὶ οὐ ἐν τῷ μέρει* et sic ATV. Sed G habet *καὶ*
οὐ ἐν τῷ μέρει (omisso *μου*). Pro vulgata *μου καὶ οὐ ἐν* habent
μου καὶ ἐν ΦA lemma scholii, *μου καὶ* a. Ceterum pro *μου καὶ*
 sensum postulante *κἀμοῦ* correxi jam in Qn. Luc. p. 193, quo opus
 esse falso negat Klotzius. Quamqno *μου καὶ οὐ* antiqua lectio sit,
 videri potest hic quoque trimeter restituendus esse, „ὁρᾷς; οὐ
κἀμοῦ καταγελᾷς ἐν τῷ μέρει.“ οὐ τοσοῦτον ACG. *τοσοῦτον*
 ΦV et v. Ceterum Φ personam habet ut vulgo ante ὁρᾷς; sed
 post *μου*posito puncto id est personae signo porgit *καὶ ἐν τῷ*
μέρει. Similiter ex parte scholiasta legerat, ΜΙΚ. *Καὶ ἐν τῷ*
μέρει οὐ τοσοῦτον ὅσον —. Corrigo enim, *Καὶ ἐν τῷ μέρει* Καὶ
ἐκ μέρους, φησὶ, καταγελῶ σου (codex V *καταγελᾶσω σου*) καὶ οὐχ
 (codex καὶ οὐ) ὅσον *κατεγέλασα* (ita idem codex) *Κροτωνιατῶν καὶ*
τῶν ἄλλων. Frustra Solanus e Collectaneis Galei haec sic mutavit,
 quasi scholiasta non suum ipsius lemma, sed vulgatam legisset.

μεταποντινῶν AV. *μεταποντινῶν* Φ et v. καὶ *Μεταποντινῶν* om. G.
ἀπολιμπάνεις Φ et v. *ἀπολιμπάνεις* AC absurde. Requiritur
 h. l. ant vulgata ant *ἀπελιμπάνεις*.

19. Nova persona ante *ἀποδυσάμενος* in A. *ἀποδυσάμενος*
 AΦG (non C). *ἀποδυσάμενος* v. *τίνα v. τίνα Φ, τίνας AG.*

731 τίνα * μεταμφιέσω μετ' αὐτόν; Α.Ι.Ε.Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταῖραν. Μ.Κ. φεῦ τοῦ λόγου, καὶ
γυνὴ γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ ἦν
ποτε χρόνος ὅτε καὶ σὺ ὑποτόχεις, ὃ γενναϊότατε ἀλεκτρο-
όνων, καὶ σινησθα Περιελὶ Ἀσπασία οὐσα καὶ ἐκείης
ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔρι' ἔξαινες καὶ κρόκην κατήγες καὶ ἐγυ-
ναικίζον ἐς τὸ ἐταιρικόν; Α.Ι.Ε.Κ. πάντα ταῦτα ἐποιοῖον
οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίης πρὸ ἱμοῦ καὶ ὁ Ἐλάτω
παις ὁ Καρινὸς, ὥστε ὅποσα ἦν ἀποσκοπῆς εἰς ἐμὲ
καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκοπῆς ἐσθ. Μ.Κ. τί οὖν; πότερος
ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν ὅτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὅτε σε ὁ Περι-
κλῆς ὥπνευ; Α.Ι.Ε.Κ. ὁρῶς οἷον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ

μεταμφιέσω Φ. μεταμφιάσω Α et v. „In Hermotimo c. 86 etiam-
nunc legitur μεταμφιάσομαι. Corrige μεταμφιέσομαι. Sic in
Nigrino c. 11 libri omnes habent ἡμφιμοίροι, nec minus recte in
Necyomant. c. 16 plerique libri μεταμφιέσασα praeter Guelferhyta-
num secundum, in quo est μεταμφιάσασα. Formam ἀμφιάζω mere
alexandrinam esse docuit Sturzins De dial. Alex. p. 146.“ Ex
Addendis. Eadem forma usus est Plutarchus et in Moral. p. 406, D
ἀπὸ μφιάζει, et fortassis in vita C. Gracchi v. 2, ubi optimus codex
ἀμφιέζειν dat pro vulgata ἀμφιέζειν. Formam ἀμφιέζειν in Plu-
tarcho ferendam esse Schaefer vol. VI p. 351 recte negavit. Vulgo
illa quidem exstat etiam in Moral. p. 340, E μεταμφιέζονοι, ubi
verte μεταμφιιάζονοι scribendum est. Ex his corrigenda sunt, quae
Cobetius in Novv. Lectt. p. 251 minus recte disputavit. ἑταῖραν Α.
ἑταῖραν edd. ante Lehmannum. γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ πυθαγόρας
ἐγένετο; Α.Γ. γὰρ οὖν τοῖς ἄλλοις ὁ πυθαγόρας ἐγένετο; Φ. γὰρ
ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας v. σὲν pro ἐν etiam n.
ὃ γενναϊότατε ἀλεκτροόνων Α. ὃ ἀλεκτροόνων γενναϊότατε Φ et v.
Vide quae p. 292 contuli D. D. 5, 2 et Jon. Trag. c. 41.
σινῆσθα] σινεῖς Α. σινῆσθαι CL. Ἀσπασία οὐσα] ἀσπασίαν
οὐσαν CL. ἀπ'] ἐπ' Α. Cf. Fugitiv. c. 31. ἔρι' Α, qui
ἔρι' ἔξαινες (sic). ἔργα Φ. ἔνια G. ἔρια v. πάντα ταῦτα] πάντα
οὖν ταῦτα Φ. ἀποσκοπῆς] ἀποσκοπῆς L. εἰς ἐμὲ καὶ εἰς
Φ et v. εἰς ἐμὲ καὶ ἐς Α. τί οὖν ποτε ἡδίων ὁ βίος Φ. τοῖ οὖν
πότερος ἡδίων ὁ βίος G. τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ βίος Α. Cf. D. Mort.
XXVIII. 1 ὁποτέρων ἐπειράθης ἡδίωνος τῶν βίων, ὅτε ἀνὴρ ἦσθα
ἢ —. ἦσθα Α.Γ. ἦς Φ et v. De Luciani usu dixi ad Aristoph.
Thesmoph. v. 534. ὁ Περικλῆς Φ et v. ὃ περικλῆς G. περι-
κλῆς Α. ὥπνευ ΦG edd. praeter a, in qua ὥπνειν, quod olim
probavi. ὥπνευ Α. ὁρῶς Α.Γ.Υ.Υ. οἶδας v. et diserte Φ. Falso

τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκούσαν τὴν ἐπόχρισιν; ΜΙΚ. ἀλλὰ
 κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης δεικνύει τὸ τοι-
 οῦτον, εἰπὼν ὡς τρεῖς ἂν * θίλοι παρ' ἀσπίδι στήναι 732
 ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ
 Μίκυλλε, οὐκ ἐς μακρὰν ὠδινούσων· ἔσθ' γὰρ γυνὴ καὶ
 οὐ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. οὐκ ἀπάγῃς,
 ὦ ἀλεκτρυνὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους ἢ Σαρμίους
 εἶναι; σὲ γοῦν φασὶ καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν
 λαμπρὸν πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τιφάντῳ.
 20. τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ ἢ γυνὴ αὐτῆς
 ἀναμνήτης; ΑΛΕΚ. ὁ κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. ὦ Διοσ-
 κόρῳ τῆς ἀνομοιοτήτος, ἐξ ἐταίρας φιλόσοφος. ΑΛΕΚ.
 εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης καὶ μετ' ὀλίγον σατυράνης,
 εἴτα ἑππος καὶ κολοιτὸς καὶ βύτραχος καὶ ἄλλα μυρία·
 μακρὸν δ' ἂν γένοιο καταριθμῆσασθαι ἕκαστα· τὰ τε-
 λευταῖα δὲ ἀλεκτρυνὼν πολλάκις, ἥσθην γὰρ τῷ τοιοῦτῳ
 βίῳ, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας * καὶ πένηοι 733

igitur Klotzins „non potest dubitari quin omnes libri qui post Reitzianam editionem collati sunt exhibeant ὄρες pro vulgato οἶδας.“ κἂν οὐ μὴ εἴπῃς A et v. κἂν μὴ οὐ εἴπῃς (sic) Φ. θίλοι Φ et v. ἐθίλοι A. Vulgatae favet ipsius Euripidis Med. 251 θίλοιμ' ἂν. ὦ Μίκυλλε Φ et v. μίκυλλε A. ἐς μακρὰν A. εἰς μακρὰν Φ et v. ὠδινούσαν Guyetus, Schmieder et ego p. 293. Libri omnes, etiam AΦ ὠδινούσαν. ἔσθ' γὰρ γυνὴ A frustra tacente Schmiedero, Klotzio recte probante. ἔσθ' γὰρ ποτε γυνὴ Φ et v. Conjuncta ποτε et πολλάκις in Qu. Luc. p. 193 miratus sum, jure ommissa in quam primum incideream conjectura, ἔσθ' γὰρ ποτ' γυνή. γυνὴ καὶ σὺ καὶ σὺ γυνὴ G. σὲ γοῦν ATV. σὲ οὖν Φ et v. σὲ σὲ οὖν G. λαμπρὸν, πολλάκις] πολλάκις λαμπρὸν Φ.

20. τίς δὲ δὴ ACG.f. τίς δὴ Φ et v. ἀνὴρ] ἢ ἀνὴρ V. κυνικὸς Φ et v. κυνικός A. ὦ A.G. ὦ v. Διοσκόρῳ] Διοσκόρῳ X. δ' ἂν] δ' οὐ. ΦGn. καταριθμῆσασθαι Φ et v. ut vulgo καταριθμῆσασθαι Ω. καταριθμῆσθαι AV, quam lectionem Jacobitinus ex A enotare neglexit. τῷ τοιοῦτῳ βίῳ ACG.f. τῷ βίῳ Φ et v. Bipontinorum de libris C.f. errorem ipsius Belini auctoritate correxit Lehmannus eodem quo modo Schmieder de libro A erravit. ἄλλοις om. n. Libri, δουλεύσας βασιλεῦσι καὶ πένησι —. Delovi ipso βασιλεῦσι, quod irrepsisse videtur o superioribus, εἴτα βασιλεῦς, εἴτα πένης. Gallus enim: ego, inquit, qui

καὶ πλουσίοις νῦν καὶ σοὶ σύνειμι καταγελῶν ὁσημίραι
 ποινωμένον καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ καὶ τοὺς
 πλουσίους θαυμάζοντος ἐπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
 ὄντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεας τὰς φροντίδας ἃς ἔχουσιν,
 ἐγέλας ἂν ἐπὶ σπαντῷ πρῶτον οἰηθῆναι ὑπερβυδαίμονα
 εἶναι τὸν πλοῦτον. ΜΙΚ. οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἡ ὅ
 τι μέλιστα χαίρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττωμι τὸν
 λόγον ἄλλοτε ἄλλον καλῶν — ΑΛΕΚ. διοίσει μὲν οὐ-
 δέν, ἦν τ' Εὐφορβὸν ἦν τε Πυθαγόραν ἢ Ἀσπασίαν
 καλῆς ἢ Κράτειαν· πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι. πλὴν τὸ

saepe et pauperum et divitum servus fuerim, stultitiam tuam rideo,
 quod paupertatem tuam deflex solusque divites beatos praedicas.
 Continuo c. 21 init. usque ad c. 23 fin. idem gallus pauperum
 sortem quam divitum feliciorum esse demonstrat. Itaque notio
 βασίλειος longe ab h. l. abhorret. Ceterum cf. c. 13 init. Similiter
 vulgo corrupta D. Mort. XXVIII, 1 et De Parasito c. 55 init., ubi
 corrige partim o eodd. Καὶ μὴν πάντες ὁμοῦ καὶ φιλόσοφοι καὶ
 ῥήτορες. Post καὶ πλουσίοις libri pergunt, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ
 νῦν —. Modo idem τὰ τελευταῖα ante verba δι' ἀλεκτρῶν πολλὰ-
 κες recto scriptum esse e c. 4 init. apparet. At h. l. primum τὰ
 τελευταῖα ut o superioribus ortum dolevi, tum pluribus de causis
 ἵν' καὶ σοὶ scripsi verbis transpositis. ὁσημίραι ποινωμένον
 Φα. ὁσημίραι οὐδ' ποινωμένον Α et v. Delevi glossema. Post
 οἰμώζοντος Φ continuo pergit ἐπ' ἀγνοίας septem verbis omissis.

τὰς φροντίδας ἃς ἔχουσιν Φα. τὰς φροντίδας αὐτῶν ἃς ἔχουσιν
 Α et v. Αὐτῶν recte unus expunxit Solanus. ἐγέλας AC. ἐγέ-
 λαας Φ et v. ἂν ἐπὶ σπαντῷ] ἂν αὐτῷ Α. Quum igitur pro
 σπαντῷ alii αὐτῷ h. l.legerint, αὐτῶν quod male vulgo post φρον-
 τίδας additur, nihil aliud esse patet quam αὐτῷ idque non illuc
 sed ad nostrum l. pertinuisse. ὑπερβυδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον
 (πλούσιον G) ACGLV. ὑπερβυδαίμοντιν ἀεὶ τὸν πλούσιον Φ et v.

ἡ ὅ τι v. τί Φ. καὶ εἰ τι ACGLV. εἴ τι (pro ὅ τι) etiam T.
 Ω habet: καὶ τοι τι μέλιστα χαίρεις. Vulgata ἡ ὅ τι μέλιστα χαί-
 ρεις καλούμενος nihil sauius esse ostendi in Qu. Luc. p. 194 colla-
 tis iisdem fere verbis e D. Mort. XX, 3, Demosth. 40, 20 B. Pla-
 tonis quo in Phaedro et Euthydemo locis apud Bloumfieldum l. v.
 χαίρεις AΦG et v. χαίρεις Belio auctore CA, quod de C vix
 credibile est. χαίρεις Jacobitio auctore etiam V et de quo cer-
 tissime fallitur A. Nam A claro habet χαίρεις ut vulgo. τὸν
 λόγον] τῷ λόγῳ L. διοίσει etiam A sed ex a man. sec. ἦν
 τ' Α. ἦν τε v. εἴτε G. ἡ Ἀσπασίαν Α. ἦν τε Ἀσπασίαν Φ et v.
 πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι Α. πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτα εἶμι v.

νὺν ὁρώμενον τοῦτο ἀλεκτρὸνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοίς, ὥς μὴ αἰμαῖσις εὐτελὲς εἶνα δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. * 21. ΜΙΚ. 734 οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρῶν, ἐπειδὴ πάντων σχεδὸν τῶν βίων ἐπειράθης καὶ πάντα ἴσθα, λόγοις ἂν ἤδη σαφῶς ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαινόμεν με τῶν πλουσίων. Α. ΠΕΚ. ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκειαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὥς οἱ πολέμοι προσελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις, μὴ τὸν ἄγρὸν τέμωσιν ἐμβυλόντες ἢ τὸν πυράδειον ξυμπατήσωσιν ἢ τὰς ἀμείλους δαΐσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τριπόμενον χρὴ σωθῆναι καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλαβούνται μὲν καὶ ἀμφ' ἐαυτοῖς, ἀνιώται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τευχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα ἔχον ἐν τοῖς ἄγροισι. καὶ ἣν τε εἰσφίρειν δέη, μόνοι καλοῦνται, ἣν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι σιραιχοῦντες ἢ ἐκπαρχοῦντες· σὺ δὲ αἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς * καὶ κούφος ἐς σπηραῖον, 735 ἔτοιμος ἐστιῶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ σιραιχ-

πάντα ἐγὼ ταῦτα εἶμι Φ. ἀλεκτρὸνα] ἀλεκτρῶν Ga. ποι-
οῖς ΑΦ et v. ποιῖς G. ποιῆς L. αὐτῷ Reitzius. αὐτῷ AG et v.

21. πάντων Α. ἀπάντων Φ et v. σχεδὸν Α. σχεδὸν ἤδη Φ
et v. ἴσθα AC. ὁἶσθα Φ et v. Illud Klotzius primus recepit
monens haec referri ad c. 20 fin. πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι.

βιοῦσιν Α et v. πλοιοῦσιν Φ. πλοτιῶσιν L. προσελαύνουσιν
(i. e. adpropinquant) AYY. ἐπελαύνουσιν Φ et v. (i. e. bellum in-
ferunt). τὸν ἄγρὸν] σὸν ἄγρὸν L. ἐμβυλόντες] ἐμβάλλοντες Φ.

ξυμπατήσωσιν] συμπατήσωσι G. ἢ τὰς ΑΦ et v. ἢ ἄλλους
τὰς G. L. δαΐσωσιν G. δαΐωσιν ΑΦ. δαΐωσιν v. οἱ ΑΦ
et v. ἢ L et qui in marg. γὰρ οἱ G. οἱ δ' οἱ δὲ G. μὲν] τὸ
μὲν L. ἐαυτοῖς Α. αὐτοῖς Φ et v. αὐτοῖς G. τευχῶν AV.
In Α εἰ in litura est a m. sec. τευχῶν v. ὅσα] ἃ L. καὶ ἣν
τε Φ et v. καὶ ἥνπερ Α, quod falsum est. εἰσφίρειν Φ et v.
εἰσφίρειν Α. recte libri ἐπεξιέναι. Fallitur Cobetus V. L. p. 265.

σὺ δὲ] οὐδὲ codex V in scholio. ἐς AC ut solent. εἰς Φ
et v. ἐστιῶσθαι τὰ ἐπινίκια] ἐστιασθῆναι ἐπινίκιος L. τὰ om. a.
θύῃ στρατηγός Φα.

γὸς νενικηκώς. 22. ἐν εἰρήνῃ τ' αὐτὸν οὐ μὲν τοῦ δήμου
ὦν ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ
ῥήτινοι καὶ ἐπισπότησοι καὶ διανομαῖς ἡλάσκονται
σε. λοιπὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχῃς καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα
καὶ τὰλλα διαρκῆ ἅπαντα, ἐκείνοι ποροῦσι, σὺ δ' ἐξια-
σιγῆς καὶ δοκιμασιγῆς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης οὐδὲ λόγον
μεταδίδως ἐνίστι, ἅν σοι δοκῇ, κατεχάλαζῃς αὐτῶν
ἀφ' ὁνόμαος τοῦς λίδους ἢ τὰς οὐσίας ἐδήμευσας· οὔτε δὲ
οἰκογέντην δίδας οὔτε ληστὴν μὴ ὑφείλγεται τὸ χρυσίον
ἐπερβὰς τὸ θρηγκίον ἢ διορύξας τὸν τοίχον, οὔτε πράγ-
ματα ἔχεις λογιζόμενος ἢ ἀπαιτῶν ἢ τοῖς κατὰρτίοις
οἰκονόμοις διωπικεύων καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας
διαμεριζόμενος, ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας ἐπὶ τὸν ὄβολον
ἔχων τὸν μισθόν, ἀπαναστὰς περὶ δεῖλγν ὄψιαν, λου-

22. τ' αὐτὸ G. τι αὐτὸ AF et v. ἐς A. εἰς Φ et v. τυραν-
νεῖς Φ et v. τυραννιῖς L. τυραννήσεις ACG. 1V. Vulgatum ut
olim p. 295 servavi. Nam si Futurum plane inceptum est, neque
ferri potest Belini commentum τυραννείεις, de quo recto Lch-
mannus indicavit. Hec antiquam scripturam τυραννήσεις tali sup-
plemento teor: — ἐκκλησίαν [τοῦτο μόνον ἐξ ἁπαντος σκοπεῖς,
ὅπως] τυραννήσεις —. ὡς ἔχῃς καὶ ἀγῶνας] haec om. Φ. ὡς ἔχῃς
tantum om. A. καὶ ἀγῶνας tantum om. AG. τὰλλα A τὰλλα v.
διαρκῆ] σταρκῆ (sic) G i. e. fortassis ἀσταρκῆ. ποροῦσιν pro
ποροῦσι Φ. παρασκευάζονσι L, quocum cf. schol. V. οὐ δ' A.
οὐ δὲ Φ et v. καὶ δοκιμασιγῆς] haec om. Φ. μεταδίδως]
ita conjeci. Libri μεταδιδούς. κατεχάλαζῃς Φ et v. κατεχα-
λάζῃσας A. κατεχάλαζῃσας ἐς A. ἐς addit etiam G. τοῖς om.
Φ. τὰς οὐσίας A. τὰς οὐσίας αὐτῶν Φ et v. οὔτε δὲ A et v.
οὐδὲ ΦGa. δίδας A. δέδας αὐτὸς Φ et v. οὔτε A et v.
οὐδὲ ΦGa. θρηγκίον Φ et v. θρηγγίον G. τρηγκίον A, quam
metathesin quum alii agnoscere videntur, tum Photius p. 601. 10
sub Τρηγκί. διορύξας GV. διορέξας A. ὀρύξας v. et diserto Φ.
Ceterum διορύξας Parisina Bourdeloti (sine dubio e codice). „διο-
ρέξας etiam codd. Parr. habere colligas o Belini silentio.“ Lch-
mannus. τοσαύτας AGTU et Parisina Bourdeloti. τὰς v. et di-
serto Φ. Sed V apud ipsum Graevium τὰς, apud Jacobitium το-
σαύτας. διαμεριζόμενος A. μεριζόμενος GTUVY. λογιζόμενος
v. et diserto Φ. μεριζόμενος etiam codd. Parr. habere colligas e
Belini silentio. Διαμεριζόμενος requiri non videtur fugisse Sola-
num atque Lchmannum, qui aptissime contulerint D. D. XXIV, 1
et Bis Accus. c. 2. κρηπίδα] κρηπίδας A. ἔχων τὸν μισθόν A.

σάμενος ἔν δοκῇ, * σπαίρδην τινὰ ἢ μαινίδας ἢ κρομ- 736
 μύων κεφαλίδας ὀλίγας περιάμενος ἐψφραίνεις σεαυτὸν
 ἄδων τὰ πολλὰ καὶ τῇ βελτίστῃ πενήτῃ προσφιλοσοφῶν.
 23. ὥστε διὰ ταῦτα ὑγκαίνεις τε καὶ ἐρρωσαι τὸ σῶμα
 καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῖνος· οἱ πόνοι γὰρ σε παρα-
 θήγοντες οὐκ ἐνκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι
 πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ἀμέλει οὐ-
 δὲν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει,
 ἀλλ' ἦν ποτε κοῖτος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον
 ὑπερτρέψας αὐτῷ ἀνελήδης εὐθὺς ἀποσεισάμενος τὴν
 ἄσπην, ὃ δὲ φεύγει κτύκᾷ φοβηθεὶς σε, ψυχροῦ τε ὄρων
 ἐμφοροῦμενον καὶ μακρὰ οἰμώζειν λίγοντα ταῖς ἱατρι-
 καῖς περιόδοις. οἱ δὲ ἔν' ἐκρασίας ἄθλιοι τί τῶν κα-
 κῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάρκας καὶ φθόους καὶ περσπενιο-
 νίας καὶ ὑδύρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυνειλῶν ἐκείνων
 δείκτων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ἡ
 Ἰκαρος ἐπὶ πολὺ * ἄραντες μύτιος καὶ πλησιάσαντες 737
 τῇ ἡλίῳ οὐκ εἰδότες ὅτι κερῶ ἔρροστο αὐτοῖς ἢ πτέρω-
 σις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πύταγον ἐποίησαν ἐπὶ κεφαλῇ ἐς
 πέλκους ἐμπαισόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Λυδύλον μὴ
 πάνυ μετῴρωα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν ἀλλὰ πρόσγεια,
 ὥς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἄλμῃ τὸν κερὸν, ὥς τὸ πολὺ

τὸν μισθὸν ἔχων Φ et v. ἀπαναστάς ACGL. f. ἐπαναστάς v. et
 fortasse Φ. ἢ μαινίδας] καὶ μαινίδας V. κρομύων] κρομύων
 Ga. σεαυτὸν AΦCG. f. σεαυτὸν v.

23. πρὸς αὐτὸ τὸ κρῖνος om. Φ. παραθήγοντες A et v.
 καταθήγοντες ΦLYn. ἀμέλει AC. fTVY. ὥστε Φ et v. Sed G
 ἀμέλει οὐδὲν σε et in marg. γρ. ὥστε οὐδὲν σοι. ἐπιβουλεύει Φ
 et v. πρόσκειναι A. Cum vulgata, qua nihil neque elegantius neque
 certius est, confer Propert. IV, 6, 37 „matura insidias pontum sub-
 stravit avaria.“ Adde quae supra dixi ad c. 9. αὐτῷ] αὐτῷ
 vitium Reitzianae. Interpretum errores p. 296 ed. pr. correxi.
 τὴν ἄσπην AC. τὴν ἄσπην TV. τῇ ἀσπίδι Φ et v. Falso Schmieder
 V. II p. 166 A codici imputat τὴν ἄσπην. De v. ἄσπην vide Elmsleyn
 ad Eur. Medeam v. 240. φοβηθεὶς σε Φ et v. φοβηθείς AG.

μακρὰ A (qui οἰμώζειν) et ΦGT. μακρὰν v. ἐπ'] ἐπὶ A.
 ταῦτα — ἀπόγονα A et v. αὐταί — ἀπογοναὶ Φ.* αὐταί — ἀπο-
 γοναὶ L. εἰδότες] εἰδότες L. ὥς νοτίζεσθαι — τὸν κερὸν
 om. A. „Librarius ab uno ὥς ad alterum transiluerat.“ Lehmannus.

οὗτοι ἀσφαλῶς διέστησαν. ΜΙΚ. ἐπειταίς τινας καὶ οὐνετοὺς λίγας. ΑΛΕΚ. τῶν μίντοι γε ἄλλων, ὃ Μικῆλλε, τὰ ναυάγια πάνν αἰσχρὰ ἴδοις ἄν, ὅταν ὁ Ἕρκοι-σος περιτετιλμένος τὰ περὰ γέλωτα παρήχη Πέρσαις ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ πῦρ, ἢ Λιονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-

ἀλμυ] ἀλμῇ vitium Reitzianae. μίντοι γε] γε om. A. τὰ ναυάγια πάνν αἰσχρὰ A. τὰ ναυάγια etiam VY. τὰς ναυαγίας αἰσχρὰς Φ. τὰς ναυαγίας πάνν αἰσχρὰς v. Vulgata etsi ut magis attica retineri potest, Lucianum tamen ναυάγιον etiam de naufragio dixisse Lobbeckius ad Phryn. p. 519 et Lehmannus ad Luc. T. IV p. 479 demonstrant. ὅταν] ὅτε A. περιτετιλμένος ΑΦ et v. cum Thoma Mag. p. 363, 11 R. qui citat ὅταν — παρήχη. Sed παρατετιλμένος La. παρήχη Φ et v. παρήχει AL. τὸ πῦρ AGL. τὴν περὰν Φ et v. καταλυθεὶς Φ et v. καταδύοις AVY. καταδύεις (sic) Parisina Bourdeloti. Vulgatum h. l. videri potest scholiasta legisse, qui nullo auto, περιτετιλμένος τὰ περὰ: ἀπὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. Scripturam καταδύοις ego primus p. 297 recipere non dubitavi, quum Graevius ita „non inacite“ logi iudicasset. Videram enim et Croesus et Dionysium naufragium Icaro simile fecisse dici; ejus metaphora quum tanta constantia sit, ut Croesus regno spoliatus quasi alter Icarus his verbis significetur περιτετιλμένος τὰ περὰ, Lucianum profecto non commissurum fuisse putabam, ut Dionysium ipsum quoque regno spoliatum sine ulla metaphora dicere auderet καταλυθέντα τῆς τυραννίδος. Accedit, quod verba καταδύοις τῆς τυραννίδος, quae ad exemplum dictionis καταδύοις τῆς τρώος composita sunt, similitudini ab Icaro repetitae plane conveniunt. Quam sententiam Klotzio, Jacobitio et Dindorfio probavi. Nempe id unum h. l. quaeritur, utrum καταδύοις τῆς τυραννίδος, an καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος scribendum sit, quorum hoc per se dici et ipsum potest. Graeci enim non solum παραλύομαι τῆς ἀρχῆς, verum etiam καταλύομαι τῆς ἀρχῆς usurpant, velut Herodotus VI, 9 et quem I. Lehmannus affert Xenoph. Cyrop. VIII, 5, 12. Ceterum hic I. a Cobeto Ad Orat. De Art. Interpr. p. 124 male tractatus est. Ac primum cur tandem tacet de lectione veteris Marciani, quem ut ipse ibid. p. 131 docet, in ipso Gallo contulerit? An forte ex his Cobeti verbis: „adhibe nunc lectionem antiquam: καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος“ coniecero licet id ipsum in Marciano inventum esse? Deinde quod Cobetus ἡ τυραννὶς κατέδον novum esse et inauditum apud Graecos contrudit, nexum hujus loci ac rationem a Cobeto apparet minime intellecta esse. Postremo καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος attico dici usque eo Cobetus ignoravit, ut proprium esse ac

ραρνίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς βλέπεται μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδῆς συλλαβίζειν διδάσκων. 24. ΜΙΚ. εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτριῶν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φῆς γὰρ καὶ βασιλεύσαι ποτε), ποίου ἐπιειράθης τοῦ βίου ἐκείνου; ἢ που παρενθαίμων ἦσθα τὸ κεφάλαιον ὅ τι * πῆρ ἔστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ἔχων; Α. ΕΚ. 738 μηδὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μικυλλέ· οὔτω τρισάθλιος ἦν τότε, τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν ὅπερ ἔφησθα παρενθαίμων εἶναι δοκῶν, ἐνδοθεν δὲ μυρίαὶ ἀνίας ξυνών. ΜΙΚ.

perpetuum ἢ τεραρῆς κατελήθη ratus eaque opinione occoreatus falsam proferre conjecturam non dubitaret, καταλεθείας τῆς τεραρνίδος. Falsam Cobeti conjecturam καταλεθείας Bekker et in ed. sec. Dindorfius, non item Sommerbrodtius receperunt. At quaeri hoc unum potest, utrum Lucianus καταδύας an uti vulgo καταλεθείς scripserit. Hodie suspicor in ipso Marciano Ω vulgatam καταλεθείς exstare, quam lectionem nunc hand rejicio. Metaphorae defectum mitigat egregia conrunitas in his illa membris conspicua: ὁ Κροῖτος περιτεταμένος τὰ πτερά — ἢ Διονύσιος καταλεθείς τῆς τεραρνίδος. γραμματιστῆς βλέπεται ACT et V apud Jacobitium (V apud ipsum Grævinum γραμματιστῆς διδάσκει). γράμματα διδάσκει Φ et v. et (qui διδάσκει) I.. διδάσκων ACTVY. ἀναγκάζων Φ et v. Quum olim p. 297 vulgatam παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων falso retinuissem, mox De Aristoph. Daetel. p. 37 errorem meum corroxi. Sed Klotzcius sine optimis libris ἀναγκάζων h. l. mutandum fuisse negans quomodo alterum ab altero differat manifesto nescivit. Nam dociles natura docentur, iudociles natura ipsa reluctante coguntur. Quare hic διδάσκων non minus necessarium esse statui quam in gemino loco Pseudolog. c. 25 παῖδες συλλαβίζειν διδάσκοιτα. In utroque loco verbum ἀναγκάζειν proptus ineptum foret. Vicissim alterum διδάσκειν inepte ridiculoquē in aliis locis poneret, quorum contraria ratio est, ut in Piscatt. c. 51 καίτοι γελοῖός εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὲν λαλεῖν et apud Cicor. De Oratore I, 57 „lapides incoherente omnes flere ac lamentari coegisses.”

24. βασιλεύσαι ποτε, ποίου] ita conjeci. βασιλεύσαι ποτε, ποίου ποι' G. A. βασιλεύσαι ποτε, ποίου τότε Δ. βασιλεύσαι ποτε etiam L. ποίου τότε' etiam C. ποίου ποτὶ TV. βασιλεύσαι, ποίου τινός v. et fortasse Φ. τοῦ βίου ἐκείνου Δ. ἐκείνου τοῦ βίου Φ et v. In G haec desunt usque ad ὅ τι πῆρ ἔστι. ἔφησθα] ἔφησ Δ. ἐνδοθεν AGVΦ. ἐνδον v. Cf. varr. lect. Parasit. c. 53. ξυνών AC. συνών Φ et v. πάτη ACTVY. πάνυ ΦG et v. Hodie scribe πάνυ τε cum Cobeto V. L. p. 265 et Dindorfio. Sic

τίσι ταῖταις; παράδοξα γὰρ καὶ οὐ πᾶν τι πιστὰ φῆς.
Λ *ΙΕΚ*. ἤρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χάρας, ὃ Μάκκι, παμ-
 φόρον τινὸς καὶ Ἀλγῆθαι ἀνθρώπων καὶ κάλλει πόλειον
 ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιας, ποταμοῖς τε ναυ-
 σιπόροις καταρρεομένῃς καὶ θαλάττῃ εὐόρμῃ χρωμένῃς,
 καὶ στρατιᾷ ἣν πολλῇ καὶ ἔπειτος συγκεκροτημένη καὶ
 δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον καὶ τριήρεις καὶ χορημάτων πλε-
 θος ἀνάριθμον καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος ἀμπελοῦς καὶ ἡ
 ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐς ἐπιερβολὴν ἐξογκω-
 μένῃ, ὥστε ὁπότε προῖοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν
 739 καὶ θεὸν τινα ὄραν ὄροντο καὶ ἄλλοι * ἐπ' ἄλλοις ξυρέ-
 θεον ὁψόμενοι με, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τίγῃ ἀνιόντες ἐν
 μεγάλῃ ἐτίθειτο ἀκριβῶς ἰσρακίνα τὸ ζεύγος, τὴν ἱφε-
 σιρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπομπεύοντας, τοὺς ἱστο-
 μένους. ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσοι με ἦντα καὶ ἱστῆεν,
 ἱκίνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίνωσκον, ἱμαντὸν δὲ
 ἡλίου ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις τούτοις κολοσσοῖς,
 οἷοις ἡ Φειδῆς ἡ Μύρων ἡ Πραξιτέλης ἐποίησαν· κάκεί-
 νων γὰρ ἕκαστος ἔκτισθεν μὲν Ποσειδῶν τις ἢ Ζεὺς ἐστὶ
 πάγκαλος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλίμντος ξυμειγασμένος, κεραι-

in Timone c. 2, ubi libri partim οὐ πάντῃ partim οὐ πᾶν τοι
 habent, olim ipse οὐ πᾶν τι restitui, eodemque modo pro οὐ
 ταῖταις hodie scribo De Merc. Coud. c. 8 et in Bis Accusato c. 34.
 Saepenumero Lucianus οὐ πᾶν τι dixit, velut in Nigrino c. 9,
 Judie. Vocal. c. 7 fin., Necromant. c. 15, Charone c. 12 init., De-
 monaste c. 5. κάλλει πόλειον *Φ*η. κάλλει τῶν πόλειον *Λ* et v.
 * ἄξιας *Φ* et v. ἄξιαις *Λ*. Falso, ut vulgo ἄξιας *Ω*. ἀνάριθμον
Φ et v. ἀνέριθμον *Λ*. ὁ κοῖλος om *Φ* (ia). πᾶσα ἐς ἐπιερ-
 βολήν] ἐς ἐπιερβολὴν πᾶσα *Λ*. ξυρέθειον *ΛΦΩ*, συνεθεον v.
 προπομπεύοντας *ΛΩ* v. προπέμποντας; *Φ* et v. ἱκίνοις μὲν]
 ἱκίνοις μὲν τούτοις u (sc. e codice), quo confirmatur paullo post
 τούτοις pro ἱκίνοις. τῆς ἀγνοίας v. τοῖς ἀγνοίας *Λ*. τῆς ἀνοίας
ΦΛ. συνεγίνωσκον v. συνεγίνωσκον *ΛΩ*. τούτοις *Λ* v. ἱκί-
 νοις *Φ* et v. οἷοις ἢ *ΛΦ* et v. οἷοις ὁ *Ια*. οἷς ἢ *Υ*. ἐποίησαν
ΛΩΛ. ἐποίησεν *Φ* et v. κάκείνων *Λ*. ἱκίνοιον *Φ* et v.
 ἕκαστος om *ΦΩ*η. ἔκτισθεν μὲν *Υ* Jacobiti. ἔκτισθεν μὲν *Λ*,
 quod olim receperam, τὰ ἔκτος ὁ μὲν v. et diserte *Φ*. ποσειδῶν
 τις *Λ*. ποσειδῶν *Φ* et v. ἐκ χρυσοῦ *Δ* *Ω*. ἐκ χρυσοῦ *Ω*. *Λ* *Γ* *Τ* *Υ* η.
 χρυσοῦ v. et *Φ*. συνεγασμένος *Λ*. ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ *ΦΩ*.

νὸν ἢ ἀστραπὴν ἢ τρίμιναν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. τὴν δὲ ἱπο-
κύψας ἰδὼς τί γ' ἔνδον, ὅψει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμ-
φοὺς καὶ ὅλους διαμειλᾶς διαπτερονημένους καὶ κορμοὺς
καὶ σφήνας καὶ πίτταν καὶ πηλὸν καὶ πολλὴν τινα τοι-
αύτην ἀμορφίαν ὑποκοινοῦσαν· ἐὼ λέγειν μυνὼν πληθὺς
ἢ μυγαλῶν * ἐμπολιτενόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν 740
τι καὶ βασιλεία ἐστίν. 25. ΜΙΚ. οὐδέπω ἔφησθα τὸν
πηλὸν καὶ τοὺς μοχλοὺς καὶ γόμφοὺς οἵτινες τῆς ἀρχῆς
οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν ἤτις ἐστίν· ὥς
τό γε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον καὶ τοσοῦτων ἀρχοντα
καὶ προσκυνοῦμενον δαιμονίως ἔοικέ σου τῷ κολοσσῳ
παρουδείγματι· θεσπίσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ τὰ
ἔνδον ἤδη τοῦ κολοσσοῦ λέγε. Α.ΙΕΚ. τί πρῶτον ἐπῶ

ἔχων τῇ δεξιᾷ A et v., quod defendi potest. Cf. D. Marin. XIV. 2
et Anachars. c. 7. Malui tamen ob collocactionem verborum prae-
verbium recipere. τὰ γ' ἔνδον ACGLA. τὰ ἔνδοθεν Φ et v.
διαπτερονημένους AG. πτερονημένους Φ et v. παραπονημένους L.
πίτταν καὶ πηλὸν AGTYH. πίτταν ἐπὶ πηλόν v. et diserte Φ.

πολλὴν τινα τοιαύτην AC. A. τοιαύτην πολλὴν τινα G. τοιαύτην
τινὰ πολλὴν Φ et v. μυνὼν AΦ(i. μινῶν v. De A non erat
quod Jacobitinus dubitaret. Μινῶν conjecterant Palmerius et ad
similem I. Jov. Trag. c. 8 Solanus Bastio Epist. critic. p. 169. Frustra olim p. 299 Wesselingio duce vulgatam de-
fendere studui. Hinc Klotzius μινῶν male retinuit. μυγαλῶν A
et v. μυγαλῶν Φ. μυγαλίων L. τοιοῦτόν AΦ et v. τοιοῦτό GV.

25. οὐδέπω] οὐδέποτε L. ἔφησθα] ἔφησ AC. μοχλοὺς
καὶ γόμφοις A. γόμφοις καὶ μοχλοὺς Φ l. m. scholii et v. γόμ-
φοις G omisissis καὶ μοχλοῖς. Refertur haec ad verba c. 24
μοχλοῖς τινὰς καὶ γόμφοις. οἵτινες AC. οἵτις εἰν Φ et v.

ἢ τις] εἴ τις A. τό γε] τῷ γε A. ἔοικέ σου τῷ] ita conject.
Post me non verum ipsum repperit, sed a vero, quod ego repper-
eram, prope abfuit sola Bekkeri conjectura, ἔοικέ σοι τῷ. ἔοικέναι

οὐ τῷ A. ἔοικεν οὗτος Φ (i. e. οὗτος et supra οὕτως). ἔοικεν
οὗτος Ya (fortassis etiam G, qui apud Jacobitum ἔοικεν οὗτος
τῷ). ἔοικεν οὕτως v. Quod meliore etiam sententia coojecti, id
ipsam in codicum scripturis inest: non inest ἔοικεν οὕτως Guyeti
conjectura Jacobsio Diindorfioque probata. Τῷ articulo opus esse
etiam Klotzius monuit cacteroqui tamen caecutiens. γάρ τι] γάρ
τοι A. οὐ δὲ A. οὐ δὲ καὶ Φ et v. οὐ δὲ τὰ ἔνδον ἤδη καὶ
τοῦ G. δείματα Solanus et postea AΦCGLAY. δῆματα T. δῆγ-

σοι, ὦ Μίκαλλε; τοὺς θόβους καὶ τὰ δαίματα καὶ ὑποψίας καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων καὶ ἐπιβουλάς. καὶ διὰ ταῦτα ἔπινον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κάκεινον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνειράτα καὶ ἐννοίας πολυπλόκουσ καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, ἣ τὴν ὑσχολίαν καὶ χρηματισμοὺς καὶ δίκας καὶ ἐκστρατείας καὶ προστάγματα καὶ συνθήματα καὶ λογισμοίς; ὑψ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαύσαι τιнос ἡδέος ἐγγίνεται, ἀλλ' ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων
741 μόνον διασκοπεῖσθαι καὶ μυρία ἔχειν πράγματα· * οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα

ἔπινος ἔχε γλυκερὸς πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα,^α καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Ἀνδὼν ὁ υἱὸς κωφὸς ὢν, τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν, ἄλλον δὲ Δίῳ πρὸς τὸ οὗς τισι τῶν Συρακοσίων κοινολογούμενος, καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπιαινούμενος καὶ Περόδικκον Πτολεμαῖος καὶ Πτολεμαῖον Σέλεικος· ἀλλὰ κάκεινα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν καὶ παλλακίς ἄλλῃ χαίρουσα καὶ ἀποστήσασθαι τινες λεγόμενοι καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν δορυφόρων

ματα v. δαίγματα d p. καὶ ὑποψίας] τὰς ὑποψίας G. καὶ τὰς ὑποψίας L. καὶ αὐτο ἐπιβουλάς om. G. τε] τὸ L. ἐγγίνεται ACG. ἐγγίνεται v. Attici ut γίγνομαι et γιγνώσκω, ita iidem ἐγγίνομαι, συγγίνομαι, συγγινώσκω practulisse videntur.

ἀλλ' ἀνάγκη A. ἀλλὰ ἀνάγκη v. διασκοπεῖσθαι ACG. ΔV. διασκοπεῖν Φ et v. ἔπινος — ὀρμαίνοντα] Π. κ', 4. ῥεγκόντων A et v. ῥεγκόντων Φ et fortasse G, qui apud Jacobitum ῥεζόντων.

ἀπάντων] πάντων n. Ἀνδὼν] G in marg: γρ. υἱόν. ὁ υἱὸς ACG. υἱὸς v. et fortasse Φ. πρὸς τὸ οὗς ego praef. Quaeatt. p. XXIX. πρὸς οὗς A et v. πρὸς οὗς G. haec illo verba πρὸς οὗς om. Φn, sed legerat schol., cuius verba ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος ad h. l. non ad superius ξενολογῶν referri debebant. Ubique Lucianus (ut in simillimis locis De Calumn. n. t. cred. e. 2 et Deor. Cone. e. 1) πρὸς τὸ οὗς non sine articulo. Plurima collegit Valckenarius ad schol. Phoenias. p. 714, quibus lectis apparet poetas de certa aure etiam πρὸς οὗς, pedestres autem constanter cum articulo πρὸς τὸ οὗς dixisse. Συρακοσίων Dindorfius, συρακοσίων Φ, συρακοσίων A. Συρακοσίων v. Ω καὶ ἄλλον sic. Sommerbrodiius καὶ Ἀλλέξανδρον coniecit. post σέλεικος Φ continuo pergit τὸ δι, omisis ἀλλὰ κάκεινα usque ad διαψιθερίζοντες. δὴ] δίο G. διαψιθερίζοντες] διαλεγόμενοι VY, quam lectionem

πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μίγιστον, ὑπο-
 ρᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλάτους μάλιστα κατ' ἐκείνων αἰετὶ
 δευρὸν ἤξειν ἱλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέ-
 θάνεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου,
 τὸν δὲ ἄλλον ἄλλος ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.
 26. ΜΙΚ. ἄπαγε, δευρὰ ταῦτα φῆς, ὦ ἀλεκτρῶν. ἐμοὶ
 δ' οὖν πολὺ ἀσφαλέστερον * σκυτοτομεῖν ἐπικεκυρτότα 742
 ἢ πίνειν ἐκ χρυσῆς ἡμίλης κωνείης ἢ ἀκονίῳ συνα-
 νακραθίσαν ἡλιότησιαν· ὁ γοῦν κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ
 παρολιόθοι τὸ σμιλίον καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐδῶ, ὀλίγον τι αἰμύζει τοὺς δακτύλους ἐντερόντας· οἱ
 δὲ ὡς φῆς θανάσιμα εὐνοχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίαὶ κα-
 κοὶς ξυνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πίσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα
 φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν
 ἔστι τέως μὲν Κίρκου δῆθεν ὄντας ἢ Σιδόνους ἢ
 Τηλέφους διαδῆματ' ἔχοντας καὶ ἕξη ἡλεαντόκωπια καὶ

huc, non ad superius legόμενοι spectare vidit Lehmannus. τοὺς
 φιλάτους μάλιστα v. μάλιστα τοὺς φιλάτους AG. τοὺς φιλάτους
 (οὐκ αἰσῶ μάλιστα) Φ. 1. ἤξειν ἱλπίζειν v. et diserte Φ. ἱλπίζειν
 ἤξειν A. De eo ipsa consentit Aeschylus Prometh. v. 226 ἔνιστοι
 γὰρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι | νόημα, τοῖς φίλοις μὴ πεποιδι-
 ναι. ὁ μὲν γοῦν — ἀπέθανεν A et v. ἐγὼ μὲν οὖν — ἀπέθα-
 νον L. ἐγὼ γοῦν — ἀπέθανον Φ et n. Ἐγὼγ' οὖν — ἀπέθανον G.
 Haec interpolatio superioribus lucis e. 20 et e. 24 nititur, ex qui-
 bus gallum putet olim ipsum regnasse. τὸν δὲ ἄλλον ἄλλος
 ἴσως] ita correxi more Lucianeo, cuius ad l. De Conser. Hist.
 e. 3 (supra p. 28) aliquot exempla attuli. τὸν δὲ ἄλλον ἴσως A
 et v. τὸν δὲ ἄλλος ἴσως M^un et (qui ἴσως pro ἴσως) G. τὸν δὲ
 ἴσως ἄλλος Φ. Nempe illi non omnes veneno, sed simili hac est
 violenta noce a cognatis atque amicis interfecit sunt.
 ὁμοιότροπος θάνατος QΦ diserte et v. ὅμοιος τρόπος θανάτου
 ACV, haud dubio glossemate.

26. ἐμοὶ δ' οὖν] Libri omnes ἐμοὶ γοῦν. ἀσφαλέστερον
 usque ad φιάλης om. A. ἢ ἀκονίῳ AΦG. καὶ ἀκονίῳ v.
 γοῦν AΦG. δὲ v. παρολιόθοι Gayetus et postea G. παρολιόθοι
 A et v. τῆς ἐπ' τῆς om A. τοὺς δακτύλους ACGL et ordine
 alio αἰμ. τοὺς δακτύλους ἐντερ. ὀλίγον τι V. τοῦ δακτύλου v. et
 fortasse Φ. θανάσιμα] θανατοίμοις G. ξυνόντες AC. συνόντες
 Φ et v. ἴσως A et v. ἴσως n. ἔνιστοι G.A. ἔνιστοι Φ. Κίρ-
 κας libri prorsus recte, ut in Necyomant. e. 16 fin. Errat Cobetus

- ἐπίσπιστον κόμην καὶ γλαμύδα χρυσόπαστον· ἣν δὲ,
 * 743 οἷα πολλὰ γίγνεται, * κετεμβριήσας τις αὐτῶν ἐν μίση
 τῇ σκηνῇ καταπίσσει, γέλωτα διγλαδῇ παρέχει τοῖς θεα-
 ταῖς τοῦ προσωπείου μὲν συτριβέντιος ἀνὶ ὧ διαδήματι,
 ἡμαγμένῃς δὲ τῆς ἀλυσθῶς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ
 τῶν σκελῶν ἐπὶ πολὺν γυμνουμένων, ὥς τῆς τε ἐσθῆτος
 τὰ ἐνδοθεῖν φαίνεσθαι ῥάκῃ δόσειν τε ὄντα καὶ τῶν κο-
 θόρων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοσιέτην καὶ οὐ κατὰ λόγον
 τοῦ ποδός. ὄρεας, ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἤδη ἐδίδαξας,
 ὦ βέλτιστε ἀλεκτρονῶν· ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι
 ὤφθη οὐσα· ἥτις δὲ ἡ κίον ἢ ἡχθὺς ἢ βύτραχος
 744 ὁπότε γίνοιο, πῶς ἔφειρες ἐκείνην τὴν διατριβήν; *
 27. Α. I.E.K. μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον καὶ οὐ
 τοῦ παρόντος καιροῦ· πλὴν τό γε κεφάλαιον, οὐδεὶς
 ὅστις οὐκ ἀπραγμονήστερος τῶν βίων ἰδοῖ μοι τοῦ ἀν-
 θρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις
 ἐνμμετρημένος· τελώνην δὲ ἥτις οὐκ ἐκφάντην βί-
 τραχον ἢ σοφιστὴν κολοιὸν ἢ ὀψοποιοὺν κώνωπα ἢ κί-

V. L. p. 161. διαδήμα· Φ et v. διαδήματα ACGA. γίγν-
 εται A et v. γίνεται ΦG. κετεμβριήσας ACGAV et schol. προσ-
 κρούσας Φ et v. παρέχει A et v. παρείχε ΦLa. παρέχοι V.
 ὥς A et v. sed om. ΦAa. φαίνεσθαι φαίνεται A. ῥά-
 κῃ δόσειν τε ὄντα A et v. ῥάκῃ ὄντα δόσειν τε Φ. κοθόρων
 ACT. ἐμβάδων Φ et v, pro quo certe ἐμβάτων scribendum erat,
 ut bene Reitzius. ἐπόδεον· ἐπόδεον G. οὐ κατὰ A. οὐχὶ
 κατὰ Φ et v. ὅ . . κατὰ G. ποδός· παιδός A. ἤδη ἐδίδαξας
 ὦ] ita conjeci. ἤδη ἐδίδαξω ὦ G. ἰδιδάξω ἤδη ὦ ACG. ἰδιδάξας
 ἤδη ὦ Φ et v. ἰδιδάξα ἤδη ὦ V. Transposito enim G ἤδη aut
 scribendum ἤδη ἰδιδάξας ὦ, aut ἤδη ἐδιδάξω ὦ, in quo tamen ὦ
 littera mero errore e proxima ὦ iterata videtur. Alioquin ὁ δι-
 δασκαλος ἰδιδάξατο pro nitatiore ἐδίδαξεν et ipsum attice dicitur.
 Vide Aristoph. Nub. v. 782, ubi Hermannus et Pindari et vero
 Simonidis exemplo nititur. Praeterea vide Lucianum De Dea Syria
 c. 15 et quae apte Klotzius comparavit, Harmonid. c. 1, Anachars.
 c. 17 et ibid. c. 19. ante ἀλλὰ τυραννὶς μὲν nova persona est
 in A. τοιοῦτόν· τοιοῦτό G. ὁπότε ΑΦ et v. ὅτε TV.

27. τοῦτον ΑΦGUV. τοιοῦτον v. καὶ χρεῖαις om. G. ἐν-
 μετρημένος ACV, probante etiam Schaefero ad Dion. Hal. in
 Indice p. 164. οὐρμετρημένος G. A. μετρημένος Φa. ἐρμετ-

ναῖδον ἀλεκτρούνα ἢ ὅσα ὑμεῖς ἐκινεῖτε, οὐκ ἂν ἴδοις
 ἐν ἐκείνοις. 28. ΜΙΚ. ἀλεθῇ ἴσως ταῦτα, ὃ ἀλεκτροῦν
 ἐγὼ δὲ ὃ πείπονθα οὐκ αἰσχρονομαί πρὸς σε εἰπεῖν· οὐ
 δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἐκ παίδων εἶχον
 πλούσιος γενέσθαι, ἀλλὰ μοι καὶ τοῦνέπριον ἔτι πρὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν ἵστηκεν ἐκιδαικνύμενον τὸ χορασίον, καὶ
 μάλιστα ἐπὶ τῷ κατωτέρῳ Σίμωνι ἀπομινύσθαι τριγώνου
 ἐν ἀγαθοῖς τοσοῦτοις. Α.ΙΕΚ. ἐγὼ σε ἴσσομαι, ὃ Μι-
 κῆλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ξηναστιάς * ἔπον μοι 745
 ἀπ᾽ ἔξω γὰρ σε παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμονα καὶ ἐς
 τὰς ἄλλων πλουσίων οἰκίαν, ὥς ἴδῃς ὅλα τὰ παρ' αὐτοῖς
 ἐσσι· ΜΙΚ. πῶς τοῦτο, κεκλισμένων τῶν θυρῶν; εἰ
 μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις. Α.ΙΕΚ. οὐ-
 θαμῶς, ἀλλ' ὃ Ἐρμῆς, οὔτερ ἱερὸς εἰμι, τοῦτο ἐξαίρε-
 τον ἔδωκέ μοι, ἣν τιμὴ τῶν οὐραίων πτερῶν τὸ μίχ-

τριμένος v. ὀφθοποιὸν A scholiasta et v. ἐπιπέτην ΦL. ἢ
 ὅσα A, καὶ τὰλλα ὅσα Φ et v. ἐπιροεῖτε] ita conjeci, ἐκινεῖτε
 AVY. ἐπιτηδέετε Φ scholiasta et v. Cf. Burmeister Quacstl. crit.
 p. 42 sq. Ceteram eadem sententia Philemonis versibus ap. Sto-
 baecum Floril. II, 27 expressa est. Ex alio eoque simillimo co-
 moediae loco haec Lucianea sumpta esse conjicio, in quibus trimo-
 rorum vestigia facile agnoscas: „ἔπον τειλῶντην, οὐκοφάντην
 ἀετῶν,] | βάρταρον σοφιστήν, ὀφθοποιὸν ἐμπέδα, | ἀλεκτροῦνα κύναι-
 δον οὐκ ἴδοι τις ἄν.“

28. ἀλεθῇ ἴσως ταῦτα ΑΦG. fortassis etiam C. ἀλεθῇ ταῦτα
 ἴσθαι L. ἀλεθῇ ταῦτα ἴσως v. ὃ πείπονθα ΑΦGa. ὃ γε πείπονθα
 v. πρὸς σε] Libri πρὸς σε. εἰπεῖν A. λέγειν Φ et v. οὐ
 δύναμαι A. οὐδέπω δύναμαι Φ et v, quod videtur esse correctoris.
 Οὐδέπω esse etiam in A male unrrat Klotzius ab Jacobitio de-
 ceptus. At A non οὐδέπω sed οὐ exhibet secundum collationes et
 Schmiederi et meam ipsius, qua nihil esse potest certius. εἶχον
 his scriptum in A. μοι] μὴν Φa. ταῦνέπριον Φ et v. τὸ
 ἐνέπριον ΑΩ. ἐξᾠαστιάς] ἀναστάς GLA. παρ' ΑΦCLAn. πρὸς
 v. ἐς τὰς A. εἰς τὰς Φ et v. ἄλλων πλουσίων] Libri omnes
 τῶν ἄλλων πλουσίων. ἴδῃς A. ἴδοις Φ et v. ἐσσι] ἐστιν a.
 εἰ μὴ καὶ ACGATUV. καὶ μὴν v. et discrete Φ. τοιχωρυχεῖν
 Φ et v. τοιχωρυγῖν A. γε σύ με ἀναγκάσεις CGAV et qui
 ἀναγκάσεις A. με συναναγκάσεις Φ et v. ἀναγκάσεις etiam T.
 τοῦτο ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι A. ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο Φ et v.
 ἣν τιμὴ τῶν οὐραίων πτερῶν] ita correxi. Libri ἣν τις τὸ
 Lucian. I.

στον, ὃ δὲ ἀπαλόγητα ἐπικαμπές ἐστι (δύο δ' ἐστὶ μοι τοιαῦτα), τὸ δεξιὸν τοῖνον ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσαι παρ᾽ ἄσχω καὶ ἔχειν ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται καὶ ὁρᾶν ἅπαντα οὐχ ὁρώμενος κενός. ΜΙΚ. ἐλέλθεις με, ὃ ἀλεκτριων, καὶ γόης ὢν. ἔμοι δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχος, ὅψι τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηνεγμένα μετίσω γὰρ αὐτὰ περὶσελθὼν· ὁ δὲ αὐθις περὶπρώξεται ἀποτείνων τὰ κατήματα. ΑΛΕΚ. οὐ θέμις γενέσθαι * τοῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τι τοιοῦτον ἐργάσεται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρῶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. ἀπίθονον λίγεις, κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτόν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιοῦτου. ἀπίωμεν δ' ὁμῶς· ἀγέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύνω-

οῦραϊον πτερόν. At et genetivo pluralis opus est neque servato τις anacoluthon expediri potest. Nunc vero ἦν τινος et ὅτῳ ἂν optime cohaerent. ἐπικαμπές ἐστι Φ et v. ἐπικαμπές ἐστὶ μοι ACGA errore e proximis verbis petito. δύο δ' ἐστὶ μοι τοιαῦτα] ita prorsus Φ deleta etiam Micelli persona, praeterquam quod non τοιαῦτα sed ταῦτα exhibet. δὲ ἐστὶ μοι τοιαῦτα (nova persona ut vulgo servata) A. ΜΙΚ. δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦτα v. Quae criticis placuisse mirum est. ἀποσπάσαι ACAY. ἀποσπάσας Φ et v. καὶ ἔχειν] ita conjeci. καὶ ἔχειν post me etiam Bekker. καὶ ἔχῃ ACAY. ἔχειν Φ et v. βούλωμαι AFCA. ἐγὼ βούλωμαι G. βούλωμαι v. ἅπαντα A. πάντα G. τὰ πάντα Φ et v. καὶ γόης ὢν.] Libri καὶ οὐ γόης ὢν. Σὺ jam olim delevi Praef. Quaest. p. XXIX collatis simillimis locis Timon. c. 20, Toxar. c. 8, Philops. c. 5, D. Meretr. V, 3. ἅπαξ] ἅπαν Φ. παράσχος AF et v. παρ᾽ ἄσχω G. παρὶσελθὼν] παρὶσελθὼν A. παρὶλθὼν Φ et v. ἀποτείνων Guyetus, Gesner et postea ACL. ἀποτεινὼν G. sive ἀποτεινὼν sive ἀποτινῶν A. ἀποτίνων v. et diserte ΦV. Pro ἀποτείνων videtur etiam fuisse qui περὶτεινὼν legeret, si quidem haec ipsa affertur videtur grammaticus Hermannus D. E. R. G. G. p. 391 περὶτείνει, τὸ ἐπὶ τινος ἐξαπλοῦ, ἔχον ἐπάνω τινός, οἷον „περὶτείνει τὸ σκίτος ὁ σκυτοτόμος τῷ ξέλῳ“ παρὰ Λουκίανῳ. πετινὼν Cobetus V. L. p. 161. At τὸ σκυτοτραγὴν canis est, hominis non est iudice etiam Luciano Adv. Indoct. c. 25. ἦν τι τοιοῦτον G. ἦν τι τοιοῦτο A. ἦν τινα τοιοῦτον AC. ἦν τοιοῦτον Φ. ἦν τοιοῦτόν τι v. ἐργάσεται v. et diserte Φ. ἐργάζεται A. καταφωρᾶσαι AG et libri Thomae M. p. 388 R. τοῦ τοιοῦτου. ἀπίωμεν δ' ὁμῶς] haec omnia om. Φ. τοῦ τοιοῦτου

μαι. ΑΛΕΚ. ἀπότιλον, ὦ Μικυλλέ, πρότερον τὸ πτί-
λον τί τοῦτο; ἄμφοι ἀπίτλας. ΜΙΚ. ἀσφαλιστέρον
οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἤτιον ἢν ἄμορφον τὸ
πρᾶγμα εἴη, ὥς μὴ χολεύεις διὰ [τοῦτο] θάτερον τῆς
οὐράς μέρος. 29. ΑΛΕΚ. εἰεν ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶ-
τον ἄπιμεν ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; ΜΙΚ.
οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ διουλλά-
βου τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἄξιοι. καὶ δὴ
πάρεομεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;
ΑΛΕΚ. ἐπίθεις τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλειθρον. * ΜΙΚ. 747
ἰδοὺ· ὦ Ἡράκλεις, ἤδη ἀναπέπταται ὥσπερ κλειδί ἡ
θύρα. ΑΛΕΚ. ἡγοῦ ἐς τὸ πρόοθεν ὁρᾷς αὐτὸν
ἀγχιπνούμενα καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. ὁρῶ νῆ Δία πρὸς
ἀμαυράν τε καὶ διψῶσιν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ'
ἔστιν οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος

om. etiam L. ἀφίξομαι ΑΦ et v. ἀφίλομαι Α. ἀπότιλον]
ἀπίτλας L. 1a. πτίλον] πτίλον AG. ἀπίτλας] ἀπίτλας
L. 1 et codex Thomae M. p. 363. ἢν ἄμορφον τὸ πρᾶγμα A.

ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἢν Φ et v. χολεύεις] χολεύης G. Post
διὰ contra omnes libros τοῦτο inserui, quod improbandi διὰ fun-
ditus dolere licebit. Nam διὰ θάτερον τῆς οὐράς μέρος A et v.
διὰ θάτερον τῆς οὐράς μέρος L. a et qui διαθατίρον Φ.

29. ΑΛΕΚ. εἰεν — πλουσίων] haec om. G. οὐ μὲν οὖν
Dindorfius pro οὔμενον. παρὰ ΑΦGa. παρὶ v. ante καὶ δὴ
nova persona in A. ἰδοὺ· ὦ Ἡράκλεις, ἤδη] ita haec trans-
posui. ἰδοὺ ἤδη ὦ Ἡράκλεις A. ἰδοὺ ἤδη Ἡράκλεις V. ἰδοὺ δὴ· ὦ
Ἡράκλεις Φ et v. ἀναπέπταται Φ. ἀναπεπτάται Α. ἀνατί-
τραπται Ya. ἀναπεπτάται A et v, quod in prima editione ser-
vavi. Nam ἀναπέπταται edere non ausus hoc jam tum obser-
vaveram, attics forma Lucianum nunquam non usum esse collatis
Nigrin. c. 4, Timon. c. 19, ibid. c. 41, De Mere. Cond. c. 3,
Abdicat. c. 27, De Domo c. 3, ibid. c. 6, Fugitiv. c. 25, De Dea
Syr. c. 31. H. l. ἀναπέπταται Lehmannus quoque conjecit. Actum
egit Cobetus V. L. p. 162. κλειδί A et v. ἐπὶ κλειδί ΦG. 1a,
elegant scriptura, quacum Lehmannus Timon. c. 13 comparat.

in A nova persona non solum ante sed etiam post verba ἡγοῦ ἐς
τὸ πρόοθεν. ἀμαυράν τε AG. 1a. ἀμαυράν γε Φ et v. τὴν
om. G. δ' ἔστιν A et v. δὲ ἔστιν Φ. ὅθεν ΑΦCG. 1VY. ἀπό-
θεν v. ὦ ante ἀλεκτρυών om. Φ. ante ἐπὶ φρενίδων inter-
pungit A, ut volueram Praef. Quaesti. p. XXIX. Male Cobetus

ἐκτετακώς, ἐπὶ φροντισθὲν δηλαδὴ· οὐ γὰρ νοεῖν ἄλλως
 ἐλίγεται. Α.Ι.ΕΚ. ἀκουσον ἃ φησιν· εἴση γὰρ ὅθεν
 οὕτως ἔχει. ΣΙΜ. οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα
 ἐκείνα πένυ ἀσφαλῶς ἐπὶ τῇ κλίνῃ καιροφύονται καὶ
 οὐδεὶς ἄλλος εἶδε, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν· ὁρᾷ Σωκράτης
 ὁ ἱπποκόμος ἐπὶ τῇ φάντῃ κατακύνειτο· ἡ μὲν ὅλος
 γοῦν περὶ τὸν ἱππῶν ἔστιν, οὐ πένυ ἐπιμελής ἄλλως
 οὐδὲ φιλόσοφος ὢν. εἰκὸς δὲ διεπραόθαι πολλὰ πλείω
 τούτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβριος ταρίχους οὕτω μεγά-
 148 λους * ὠφεινῆται χθὲς ἐλίγεται ἢ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον
 ἑωρῆσθαι πέντε δραχμῶν ὅλων; οὗτοι σπαθῶσι τὰ μὲν
 τοῦ καταδαίμονος. ἄλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλει
 μοι ἐπὶ κείναι τοσαῦτα ὄντα. δίδω γοῦν μὴ τις ἐπι-
 ρύξας τὸν τοίχον ὑπέλθῃ αὐτά· πολλοὶ φθοροῦσι κάπ-
 βονλεύονοί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μικυλλός. ΜΙΚ.
 νῆ Αἴα, σοὶ γὰρ ὁμοίως ἐγὼ, καὶ τὰ τρυβλία ἐπὶ μά-
 λης ἀπειμι ἔχων. Α.Ι.ΕΚ. οἷώπα, ὦ Μικυλλέ, μὴ κατα-

V. L. p. 297 v. ἐκτετακώς delet. Cohærent autem verba ὅλος ἐκ-
 τετακώς, ut infra c. 31. ἄλλως om. G. ἃ A et v. ὃ Φα.
 ἄλλος ΦG.L. fa. ὅλος A et v. εἶδε A et v. οἶδε ΦG. ἐκκαί-
 δεκα A et v. ἔξ καὶ δέκα Φ. ἐκκαίδεκα G. εἶδεν οἶμαι AΦTVY.
 εἶδε (omisso οἶμαι) v. Σωκράτης] σωκράτης AG. ὅλος AC. ὃς
 ΦG.L. fa. ὅλος T et v, quod frustra defendere studui Præf. Quæstt.
 p. XXIX. ἱππῶν] ἱππῶν α. ἱππῶν ΦLA'. ἐπιμελής ἄλλως
 οὐδὲ Solanus et postea AG. ἐπιμελής ἄλλως τ' οὐδὲ v. ἐπιμελής.
 ἀλλ' οὐδὲ Φ sic interpungens. ὢν.] ἐστὶ L. δὲ διεπραόθαι
 Lehmannus. δὲ διεπραόθαι G. δὲ ἐπραόθαι A. διεπραόθαι (omisso
 δὲ) Φ. δὲ διεπραόθαι v. ex Ω enotatum; διεπραόθαι (sic).
 ταρίχους οὕτω μεγάλους A et ut videtur C. τάριχος αὐτῷ οὕτω
 μέγα ΦG.L. τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν v. ὠφεινῆται χθὲς
 ἐλίγεται Y et qui ὠφεινῆται A. ὠφεινῆται χθὲς ἐλίγεται CG.L.
 ὠφεινῆκε χθὲς. ἐλίγεται Φ. ὠφεινῆκεν χθὲς; ἐλίγεται v. ἢ τῇ
 ACG.L. δὲ τῇ Φ et v. ὅλων. A sic interpungens. ὅλων etiam
 CG.L. ὅλος v. et fortasse Φ. οὗτοι σπαθῶσι τὰ μὲν] Libri τὰ μὲν
 (τὰ μὲν AG) οὗτοι σπαθῶσι. Correxerit Valekenarius ad Callimach.
 Fragm. p. 159 comici esse scenarium monens. αὐτὰ ACG.IV.
 ταῦτα v. et fortasse Φ. κάπβονλεύονοί Klotzius scenarium esse
 monens. Libri καὶ ἐπιβονλεύονοί. τρυβλία A. τρυβλία Φ et v.
 ἀπειμι ἔχων AGTVn. ἔχων v. et diserte Φ. De hac ipsa re
 supra c. 14 est ὥχεται ἐπὶ μάλης ἔχων. οἷώπα A. οἷώποσον

φωρέσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. ἄριστον οὖν ἀργαῖον
αὐτὸν διαφιλᾷτιν ἅπαντα· περίεμι δικαστὴς ἐν κύ-
κλῳ τῆν οἰκίαν. τίς οὕτως; ἥρῳ σὲ, ὦ τοιχωρήγε· μὰ
Δῖ, ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμῆσα αὐ-
θις ἀνορθῶς τὸ χροσίον, μή τί με πρότερον διέλαθεν.
ἰδοὺ πάλιν ἐνόηκί τις, ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ· πολιορκοῦμαι
καὶ ἐπιβολεύομαι πρὸς ἑλάντων. ποῦ μοι τὸ ξηρίδιον;
ἂν λάβω τινά. θάπτομεν αὐθις τὸ χροσίον. 30. ΑΛΕΚ.
τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μικινύε, τὰ Σίμωνος. ἀπίομεν δὲ

Φ et v. ὦ om G. Ante ἄριστον nulla nova persona in A.
ἄριστον οὖν] Libet ἄριστον γοῦν. διαφιλᾷτιν A. φιλάτιν
Φ et v. ἅπαντα AG.f. ἄτασαν v. et fortasse Φ. Post
ἅπαντα nova persona loquitur in A. περίεμι Φ et v. περι-
λεύομαι AYY. διασπαστὴς] Id hic quidem non minus apte dic-
tum est, quam in Hermotimi. c. 72; διασπαστὰ δὲ ἄξιω —.
Contra in Verr. Hist. I, 13: ἴωθεν δὲ διασπαστῆς (διασπαστῆς
ibi A) scribendum puto δὲ ἀσπαστῆς eodemque modo in Icaro-
mon. c. 28 ἴωθεν δὲ ἀσπαστῆς, quo in I. R. Hercher Philologi X
p. 343 ἐξασπαστῆς malebat. σὲ ὦ Dindorfius. σὲ γε ὦ vulgo. σὲ
(omissis γε ὦ) A. σὲ γε (omisso ὦ) Φ(i. μὰ δ' A. μὰ Δία
Φ et v. Ceterum ante J. Seagerum post μὰ Δία falso distinxerant.
Vide Quacett. Lue, p. 58. κίων Φ et v. κίων A. ἰδοὺ AG.
ἰδοῦ v. ante Lehmannum. Post ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ recto inter-
pungit A. Cf. Praef. Quacett. p. XXIX et alide Hermotim. c. 63.
καὶ ἐπιβολεύομαι om. Φv. post ἀπάντων haec posita in G.

ξηρίδιον] ξηρίδιον G. ἂν λάβω Φ et v. ἀναλάβω A. Οὐ-
κοῦν — χροσίον] Hunc sormonem Lucianus e certa comedia
loco sumsisse videtur et eo tali fere, qualem vel Plautus in Anu-
lariae Act. I sc. 1 et 2 latinum fecit, vel Horatius in Epod. I, 33
ob oculos habuit. Jam Samosatensis alios trimetros verbo tenui
retinuisse videtur, alios ita dissolvisse, ut versus vel sic agnoscere
liceat, verba singula praestare non liceat. Versus non dicam fue-
runt, attamen potuerunt tales esse

Κοῦκ εἶδεν ἄλλος, τὰ δὲ δίκ' οἶμαι Σωτοῖλος

ὑπὸ τῇ γάυνῃ κατεῖδε κατακρόπτοντά με.

et ἄλλ' οὐδὲ τᾶμ' ἐκπύομαι' ἔσθ' ἐν ἀσφαλεῖ

et περίεμ' ἀσπαστὴς ἐν κύκλῳ τῆν οἰκίαν

et πάλιν ἐνόηκιν αὐτὸς τις, ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ

et τὸ ξηρίδιόν μοι ποῦστιν; ἢν λάβω τινά.

Sed ut haec lusus plane incertos esse fateor, ita de duobus quos
in ipsum ordinem recepi trimetris maximeque de pulcherrimo illo
Valckenarii nemo quisquam dubitare potest.

749 καὶ παρ' ἄλλον τινα, ἔως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν *
 ἔστιν. ΜΙΚ. ὦ κακοδαίμων, οἷον βίωσι τὸν βίον· ἐχ-
 θροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. κατὰ κόρον δ' οὖν πατά-
 ξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. τίς ἐπάταξέ με·
 ληστεύομαι ὁ δυνατῆς. ΜΙΚ. οἴμωξε καὶ διαγρύττει
 καὶ ὁμοίως γίγνου τὸ χρώμα τῷ χρυσῷ προστετηκώς
 αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ εἰ δοκεῖ παρὰ Γρίφωνα τὸν δανειστὴν
 ἴωμεν· οὐ μακρὰν δὲ οὗτος οἶκει. ἀνέωγε καὶ αὕτη ἡμῖν
 ἡ θύρα. 31. ΑΛΕΚ. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ αὐτὸν
 ὑπὸ φροσιδῶν, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους τοῖς δακτύ-
 λους καὶ ἤδη κατεσκληκότα, ὃν δείξει μὲν ὀλίγον πάντα

30. ὦ κακοδαίμων] ita conieci. ὦ κακόδαιμον A.C.I. ὁ κακο-
 δαίμων Φ et v. Comieorum est ὦ κακοδαίμων (vel τρις κακο-
 δαίμων) ὅστις —, quod in Aristophanē ap. Athen. VII p. 329, h
 ipsum metrum postulat. Adde Eur. Iph. T. v. 557 et plura
 exempla nominativi in exclamationse ap. Matthiam Gr. Gr. § 311
 p. 614 ed. sec. δ' οὖν A. γ' οὖν G. γοῦν γ. et qui κα-
 τὰ κόρον γοῦν Φ. ὁ δυνατῆς Φ et v. δυνατῆς (sine ὁ) A.

διαγρύττει AGVYH. ἀγρύττει Φα et v. γίγνου ΛΦ et v. γί-
 νου G. προ... ηκώς αὐτῷ Φ quatuor literis abrasis. εἰ δο-
 κεῖ, παρὰ Γρίφωνα τὸν C.I. παρὰ Γρίφωνα, εἰ δοκεῖ, τὸν AG.
 εἰ δοκεῖ, Γρίφωνα τὸν v. εἰ δοκεῖ, τὸν Φ (omisso etiam Γρίφωνα).

ἴωμεν ACG.IΓ. ἴδωμεν Φ et v. οὗτος Φ. καὶ οὗτος A
 et v. ἀνέωγε καὶ αὕτη A. ἀνέωγε αὕτη V (?). ἀνέωκται καὶ
 αὕτη G. ἀνέωκται αὕτη Φ et v. Ad vulgatam olim nihil adnota-
 tum erat nisi a Schmiedero II. p. 174 ἀνέωγε αὕτη quasi ex A
 atque id ipsum falso. Recte p. 305 conieci, ἀνέωγε καὶ αὕτη, ad-
 deus καὶ ad apertam prius Simonis Januam referri nec rectius h. l.
 deiecere, quam si c. 32 init. temere resecectur.

31. καὶ αὐτὸν ATV. καὶ τοῦτον Φ et v. ὑπὸ φροσιδῶν
 Solanus probante Cobeto V. L. p. 265. Libri ἐπὶ φροσιδῶν (φρο-
 σιδῶν δ' G). At atticum est ἐπαγρυπνοῦντα ταῖς φροσιδίαις. Itaque
 aliud excidisse participium suspicor, velut: ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα
 καὶ αὐτὸν [καὶ ὥχρωσιντα] ὑπὸ φροσιδῶν —. ἀναλογιζόμενον
 τοὺς τόκους τοῖς δακτύλοις καὶ] ita corroxi. Libri omnes, ἀναλογι-
 ζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Certa emendatio est
 quum per sese, tum comparanti simillimum I, in quo de ipso
 Gniphone foeneratore agitur, Catapl. c. 17 μόνοις τοῖς δακτύλοις
 πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο. Sed vitio bene per-
 spectro Gesner ad h. l., Piersonus ad Moer. p. 50, Elsner Sched.
 crit. p. 16 coniecerant, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακ-

ταῦτα καταλείποντα σίλην ἢ ἐμπίδα ἢ κινόμεναι γενέσθαι; ΜΙΚ. ὁρῶ κωκοδαίμονα καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλης ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βεβούτα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκείτηκεν ὁλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν. 32. ΑΙΕΚ. παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδοὺ γάρ, ἀνέγωγε καὶ αὐτὴ ἡ θύρα· ὥστε εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. πάντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἔην. ΑΙΕΚ. εἰ γάρ σὺ * ὀνειρώτ- 750
 τεις τὸν πλοῦτον; ὁρῶς δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ἐπὶ τοῦ οἴκετον πρεσβύτερον ἄνθρωπον; ΜΙΚ. ὁρῶ νῆ' Αἴα καταπυγασμένην καὶ πασχγτισασμένην τινα καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνδρωπίνην. ΑΙΕΚ. τὴν γυναῖκα δὲ

τίλως. At isto modo Graeci nonquam locuti sunt. ἤδη addunt ACG. om. Φ et v. ὃν διεξοί v. et disertο Φ. ἃν διεξοί A. καταλείποντα ACG. λιπόντα Φ et v. κινόμεναι ΑΤα. μεῖαν v. ot disertο Φ. πολὺ om. G. ἐκείτηκεν] ἐκείτηκεν A. in A nova persona non ante παρὰ τὸν, sed jnni auto verba ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν. Ceterum scholium ad h. l. sic incipit, σίλην] σίλην ζοῦσθαι ἐοικὸς κωκοδαίμονι. λέγεται δὲ καὶ σιλή· —. Ita edd. omnes ante Jacobitiani, qui T. IV p. 196 tacito eonjecit, λέγεται δὲ καὶ τισή. Imo corrigendum, λέγεται δὲ καὶ τίλως, quoniam antiquum hujus ipsius scholii lectionem esse docet Solanus ad l. Adv. In- doct. c. 17.

32. ἀνέγωγε ACG. A. ἀνέωπται Φ et v. εἰσίσωμεν Φ et v. εἰσώμεν A. πάντα A. ἅπαντα Φ et v. μικρὸν ἔμπροσθεν Φ et v. Ω ut vulgo μικρὸν ἔμπροσθεν. ἔμπροσθεν μικρὸν A. γάρ σὺ ΑΦ et v. καὶ σὺ G. Cf. D. D. IV, 2 et Catapl. c. 9. ὀνειρώτεις ACG. V. ὀνειρώτεις Y. ὀνειροπολεῖς Φ et v. quod videtur esse correctoris accusativo offensi, ejus accusativi exemplum e Plotarcho (De Defect. Orac. p. 425, E) attulit H. Stephanus Thes. L. Gr. p. 6754 ed. Lond. Alterum commendatur etiam superiore l., ad quem hic respicitur, c. 6 ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μινελλε, παῖσιν ὀνειρώττων —. δ' οὖν ΑΦTV. γ' οὖν G. γού v. Εὐκράτην] Εὐκράτη a. καὶ πασχγτισασμένην τινα A pariterque schol. V καταπυγασμένην καὶ exhibet (haud dubie pro varia lectione). τὰν καὶ πασχγτισασμένην Φ et v. Libri omnes τὴν γυναῖκα — καὶ αὐτήν. Micylli personae continuant et post καὶ αὐτήν. continuo pergunt ΑΙΕΚ. Τί οὖν; Ego τὴν γυναῖκα — καὶ αὐτήν; addito interrogacionis signo galli personae tribui et post καὶ αὐτήν; signa posui incunne. Exceiderunt haec fere „ΜΙΚ. ὁρῶ καὶ τοῦτο, ὦ ἀλετρεῶν.“ Cf. D. Mort. I, 2 et § 3 et Ar. Ran. 1324. Etenim

ἐτίρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιγενομένην καὶ αὐτήν: . . . .
 33. Α.ΙΕΚ. τί οὖν; ἐθελῶς ἂν καὶ τοῦτων κληρονο-
 μῆν, ὦ Μικυλλέ, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; ΜΙΚ.
 μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῶ ἀπολοίμην πρότερον. χω-
 ρέτω τὸ χρυσίον καὶ τὰ δαίηναι, δὴ ὄβολοι ἐμοὶ γε πλου-
 τος ἔστω μῦλλον ἢ τοιγωνηγεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.
 Α.ΙΕΚ. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἡμέρα γάρ ἤδη ἔμφι τὸ λυ-
 κουργεῖς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμῶς· τὰ λοιπὰ δὲ
 εἰς αὐθις ὄψει, ὦ Μικυλλέ.

μὲν particula in galli verbis ὅρῃς δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν
 — necessario postulat, ut opposita verba τὴν γυναῖκα δὲ — καὶ
 αὐτήν; et ipsa galli sint, nullo modo Micylli. ἐτίρωθι ΑΦ et v.
 ἐτίρωθιν LG. μοιγενομένην om. Φα.

33. ὦ Μικυλλέ om. α. ἀπολοίμην πρότερον Α. πρότερον
 ἀπολοίμην Φ et v. Post ἀπολοίμην πρότερον cum ATV deleti,
 ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι (sive ut Φ ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι, sive
 ut ἢ ἢ τοιοῦτό τι πείσομαι, et πείσομαι etiam α). Quae delenda
 esse jam olim p. 306 judicaveram deletitque me auctore Din-
 dorffius. δὴ G. δέο ΑΦ et v. ἐμοὶ γε] ἔμονγε Φ. ἔστω
 Solanus. Libri ἔστι praeterquam quod in ed. Juntae ἔστω (sic)
 scriptum est. νῦν μὲν, ἡμέρα γάρ ἤδη AG. νῦν μὲν γάρ ἡμέρα
 ἤδη C. A. νῦν ἡμέρα γάρ ἤδη v. νῦν γάρ ἡμέρα ἤδη Φ. εἰς αὐ-
 θις Α. εἰσαῖθις Φ et v. εἰς αὐθις G. ὦ Μικυλλέ] Cobetus l. l.
 p. 133 Μικύλος pro Μικυλλός ubique reponit, cui conjecturae quum
 res ipsa, itaq. etiam Callimachus Epigr. XXVII, 3 p. 60 ed. Blouf.
 atque Moschus I, 13 favent. Praeter Μικύλος etiam Μικυλλός de-
 fendi potest, contra Μικυλλός, quod per totum dialogum Lucianei
 codd. exhibere videntur, defendi vix potest. Apud solum Thomam
 Mag. Lucianea afferentem codices Μικύλος vel Μικυλλός dant quin-
 quies (p. 30, p. 72, p. 145, p. 255, p. 388 ed. Ritschd.)

MAG 2019747